

6

PUCCA GÜNLÜK

Simdi
biz
neyiz?

50.000
Adet

BRO
SIS

DE
X
PLUS

"Yaşarken hiç komik değildi..."

**BLOGGER'LARIN ATASI,
MONÇİÇİ BAKIŞLI,
ZALIM STALKER,
FAKE EVLİYA PUCCA SUNAR!**

*Bir blog yazıp hayatı değişen,
hatta o hayattan bir de film yapılan,
geçmişinden kaçarken bile yine ona sığınan PuCCA,
çok acı çekti, inanılmaz eğlendi, hep yanlış kişilere
aşık oldu, çok çalıştı, bazen aç uyudu, böbreğini
satmayı bile düşündü, gün geldi hayvanlar gibi
para saçtı, inanılmaz güzel dedikodu yaptı, kaymak gibi
ışın içinden sıyrıldı, sürekli burnunu boka batırdı,
çok gezdi, çok sarhoş oldu, tek gözü kör bir köpeği
evlat edindi, hayal ettiği eve taşındı sonra pişman oldu,
çok kınadı ve hepsini tek tek yaşadı.*

*Şimdi de, neredeyse hiç tanımadığı ama
bütün acılarını ezbere bildiği bir adamla evlenecek...
Ve sonunda ilk kez mutlu sona ulaşacak... mı acaba?*

*"O kadar hızlı gidiyorduk ki,
çarparağım duvarı bile kaçırmışım."*

twitter: @PuCCaa
instagram: @puccito

**DE
X
PLUS**

www.dexitap.com
f t /DEXpub

serisi no: 1194

Tamamı
Edilen
Satış
Piyasası

23

6

PUCCA GÜNLÜK

Şimdi biz neyiz?

Şimdi Biz Neyiz?

Yazan: PuCCa

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Kapak Fotoğrafı: Fethi Karaduman

Kapak Tasarımı: Berkcan Okar

Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları:

© 2016, Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

1. Baskı / İstanbul 2017

ISBN: 978-605-09-4091-6

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İSTANBUL

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 E-posta: satis@de.com.tr

Birazdan, neredeyse hiç tanımadığım ama bütün acılarını ezbere bildiğim bir adamla evleniyorum. Herkesin büyük bir hata yapıyorsun dediği ama benim inatla doğru adam olduğunu düşündüğüm biriyle.

O kişi insanın karşısına çıkınca anlıyormuşsun.

Ben anlamış mıydım? Ya doğru insan o değilse, ya şu an büyük bir illüzyonun içinde hapsolduysam?..

Dur böyle olmadı, ben sana hikâyemi baştan anlatayım.

Bütün olayların başladığı yerdeyim.
Aşti'de!

Yalnız bu kez caddenin karşı tarafındayım, otogara doğru; o on yedi yaşındaki kıza bakıyorum. Elinde kocaman valizi, ne yapacağını bilemeden etrafa bakışı, toyluğu, korkusu...

Düşününce iyi ki yaşamışım be!

Bu arada şu anki hayatıma gelirse; sevgilim yok!.. Hatta yaklaşık dokuz aydır yok.

Çalışmaya başladığım günden beri, düzenli olarak her ay kenara ya çeyrek ya yarım altın atarım. Şu son zamanlarda neredeyse herkes evlendiği için o altınlar milletin düğüne gitmeye başladı. Hatta kimisi iyice azıttı, çocuk falan yaptılar, onlara da altın takılıyormuş meğersem.

Hayır, hâlâ dünyanın en mantıksız şeyi geliyor: milletin düğününde ben neden altın takıyorum?!

Asıl, onların “Bu hiç eğlenmeyeceğin geceye gelip, iğrenç yemeklerimizden yediğin; yaşlı teyze sorgulamalarına maruz kaldığın için bu yarım altını sana hediye ediyoruz!” demeleri lazımken, bir de yarım altını ben takıyorum. Üstüne o gece için “kuaför parası, elbise parası, taksi parasını” da ben veriyorum. O düşün sana değil, bana masraflı!

Aaa bir de çocuk yaptın diye altınını takıyorum. Ohhh ya! İyi ki “çocuğu okula yazdırıyoruz” “evliliğimizin 5. yılı” “eve yeni koltuk takımı aldık” günleri falan yok.

Ben de bu altınlar milletin mutluluğuna gideceğine, bana gitsin dedim. Gittim bozdurdum, kardeşim Zodi'yle beraber, görmek istediğim ülkeleri gördüm. Üstüne senaryo kursuna başladım. İngilizcemi iletirmek için ders aldım. Yemek kursuna yazıldım. Gerçi, bana verdikleri alanı çok pisletiyorum, millet, “Karıya bak, mutfağı ne hale getirdi,” der diye utan-cımdan devam edemedim.

Bu arada sevgilimin olmadığını söylemiştim di mi?

Neyse, terapiye başladım. Sporumu, yürüyüşümü, pilatesimi eksik etmedim. Bir sürü kitap okudum; tonlarca sinema izledim; sezon sezon dizileri hüplettim. Veee veeee veeee hayatımı baştan sona değiştirecek bir fırsat yakaladım!

New York'ta bir film okulundan, senaryo bölümü için burs kazandım!!!!

Tam üç ay sonra Amerika'ya taşınıyorum. Bugün de

kâbuslarımın şehri Ankara'da işlemler için burdayım!

Bence artık Allah beni seviyor ya! Bir ara açıkçası unuttu zannetmiştim. Dua kanallarımda bi sıkıntı vardı. Aşk hayatım berbat ötesiydi. Uzun süreli, toplumun "ciddi ilişki" diye nitelendirdiği, sonu evlenmeye giden ilişkilerim oldu. Ama sonunda benimle evlenecekleri yerde; gittiler başkalarıyla evlendiler. Bu kadar darbeden sonra bir süre hayatıma kimseyi almamaya karar verdim.

Başlarda bir mutluydum, "Ohh yalnızım, erkek de neymiş, hepsi ölsün inşallah. Erkeklerden tiksiniyorum, iğrenç yaratıklar. Sırf pislik olsun diye yaratılmışsınız" falan diye geziniyordum ama şu son zamanlara doğru yalnızlık bi koyuyor biliyor musun? Yaz da geldi şimdi, etrafta öpüşen çiftler falan görüyorum. Kendimi yere atıp debelenesim geliyor. "Onda olan bende olmayan nedir de, bi sevgilim yokkkkk!" diye ara ara ağladığım da oluyor tabii.

Bir de istediğim kiloya düştüm. Yani bu kadar açlığı, kızlarla salata yemek için çekmiş olamam.

Lan, bişi dicem; kızz, bu bir kader olmasın. Aştı'deyim, tamam içinde değilim ama karşıdan bakıyorum sonuçta. Saçlarım üniversitedeki halim gibi küt. O kilodayım, hatta daha zayıfım. Üstelik bugün benim doğum günüm. Acaba kısmetim burada mı? Zaten, astrolog da bana hayatımın haziran ayından sonra değişeceğini söylemişti. Şu an evrende sihirli bir şeyler oluyor.

Yalnız bir saniye, evet her şey burada başlamıştı ama o sıralar, evi tüy yaptı diye ormana bırakılmış yavru köpek gibi acı çekiyordum. Yaa yine öyle olmasın. Bence artık hatalarımdan ders aldığım için "al bu da ödülün" falan da olabilir. Tamam, pek ders almadım yalan konuşmanın âlemi yok ama yine de kalbim temizdi sonuçta. Tabii ya, Merkür retro! Ondan buradayım. Retro geçmişi falan sürekli önüne getirir ya. Ayy Ankaralı'yı getirmesin de. Offf ne olur öyle bir şey olmasın. Başka bir adam getirsin. Hoş, getirse de retro'da ilişkiye de başlanmazmış.

Derken, biri arkadan "Bayan?" diye seslendi. Dedim, sıçtık. Kadına "bayan" diyen bir ayıymış kismetim. O saniyenin onda biri kadar olan dönme süremde, "Bayan sülalendir" derim şimdi, sonra o bana sorar "Neden bayan denmesinden rahatsızsınız?" Ardından bi cafeye otururuz. Tesadüf bu ya, o da Amerika'ya taşınacakmış. İşte sonra telefonları veririz birbirimize. Ben retro geçene kadar bi bekleirim, arayıp sormam. Arasa da açmam. İşi garantiye alırım tabii.

Bu arada über üstü yakışıklı, boy, posss endam offf diyorum. Gözler çipil çipil, 850 tane diş macunu reklamında oynama teklifi almış ama kabul etmemiş. Ardından telefonları kaybederiz. Sonra bir gün New York'ta yağmurlu bir sonbahar günü yürürken biri arkamdan seslenir, "Bayan!" diye. Bir dönerim, ben şok! Ben iptal! Ben vefat.

Ayy bu Ankara’da olan çocuk. Gözlerimiz birbirimizden hiç ayrılmaz. Hatta orada hemen diz çöker bana evlenme teklifini eder. Ayyyyy inşallah öyle bir şey olur diye bir döndüm,

Polis, öyle dikilmiş bakıyor. Yaşlı başlı bi amca. “Çantanızın içini bir gösterebilir misiniz?”

“Bu ne be! Niye çantamı sana gösterecekmişim?” diye başladım carlamaya. Meğersem, etraftaki insanlar benden tedirgin olmuş. Yarım saattir gözümü karşıya dikip, mal gibi baktığım için. Canlı bomba zannetmişler. Offfff bu memlekette ağız tadıyla bi romantiklik bile yaşayamıyorsun.

İşte böyle, hikâyemin başladığı yerdeyim... Kendime bakıyorum, o otobüs camında ağlayan, ciğeri kopan, “Ben artık nasıl yaşarım” diye ödü kopan kıza.

Offf hem de ne güzel yaşadın kızım! İyi ki çekip gitmişsin, iyi ki o kötü günleri yaşamışsın. Yoksa şimdi sen, sen olmazdın!

Her şeyimdin o zamanlar;
hiçbir şeyim oldun artık.

“Ankara’ya bir daha hayatım boyunca gitmem” demiştim ama ne yapalım, kader yine buradayım. Allah’tan hemen işimi hallettim de uçakla dönüyorum. Sana son kez bakıyorum Ankara. Seni hiç sevmiyorum Ankara. Bu puslu, grili havanı bir daha görmek istemiyorum Ankara! Ayy bir daha asla ama asla sana dönmeyeceğim pis şehir. Aşti’de yaşayamadığım o romantik konsepti burada yaşayayım bari.

Kulaklığımı taktım. Kendi klibimi çekmek adına, uçak hareket edene kadar Nazan Öncel’in *Ankaralı Sevgilim* şarkısını dinleyeyim dedim.

*“Yoluma çıkma artık, yolumu değiştirdim.
Ankaralı Sevgilim.*

*Herkese selam söyle, onları çok özledim.
İşte böyle güzelim.”*

Yalnız, şurada iki dakika bi anılara dalcam falan, yine izin vermediler. Acil çıkış kapısının orada oturmak istemeyen adamı, yanıma oturtmaya çalışıyorlar. Uçağı birbirine kattı. Aslında çocuğı canı gönülden anlıyorum. İlk acil çıkış kapısının oraya oturduğum zaman ben de korkmuştum. Bütün uçağın sorumluluğunu durduk yere sana yüklüyorlar.

Nasıl ya, şimdi uçak düşse falan, ilk işim milleti mi kurtarmak olacak. Ne münasebet canım! Öyle bir geriliyorsun ki, sağa sola “sakın bana güvenmeyin, ufacık bir sallantıda alırım paraşütümü atlarım aşağıya!” bakışı atıyorsun. Neyse ki ben bütün korkularımı içimde yaşadım. Şu salak gibi görünecektim yoksa.

Hostesler zorla getirdi yanıma. Aaa, ben bunu bir yerden tanıyorum. Nerden tanıyorum bu çocuğı. Dönüp bakamıyorum da, zaten bağırıp duruyor. Ayy ayy şey bu. Bu şeydeki çocuk, arkadaşıyla beraber, internette abuk subuk fıkra gibi video çekiyorlar. Off bir dizide oynuyordu hatta, bacakları yoktu.

Yazık ya, abisi kandırmıştı bunu, “Al sana kız getirdim,” diye eve birini getirdi. Sonra, “Kardeşim yatalak, mal zaten görmedin mi, ölür üç beş güne,” diye kızı kendine aldı şerefsiz! Bu garibim de dertten kendini vurmuştu. Şimdi dönüp selam falan versem,

pek yeri değil sanki. Çocuk şu an derin derin nefes alıp, sanırım dua okuyor. Allahhh kafayı yedi, kalktı ayağa “Doktor var mı?” diye bağırıyor.

Hostesler geldi, sakinleştirmeye çalışıyor ama nafile. Panik atağı varmış çocuğun. Ashında beni tanımadı da. “Eee madem korkuyosun, ne uçağa binyorsun? Seni mi çekecez kardeşim, indirin şunu, rahat rahat gidelim,” desem mi acaba? Öff bunla şimdi bütün yol nasıl geçecek? Sonra aklıma bir şey geldi, aaa belki de hayattaki misyonum bu! Birinin hayatını kurtarmak! Evet ya, hatırla Pucca; bi ara reiki hocam ne demişti, “Sen bir şifacısın.” Evet, bence de ben bir şifacıyım! Sonra içimdeki kötü enerjiyi atmak için suratıma geçirdi ama olsun. Reiki’yi milletin kolu bacağı kırıldığı zaman yapamıyorsun tabii. Ama şu an tam yeri! Bir de yatmadan önce kurduğum hayaller de hep böyleydi ya. O ayıp olanlardan bahsetmiyorum.

Uçaktayım, uçak kaçırılıyor. Bi anda karatemi hareketlerle teröristi etkisiz hale getirip, yüzlerce insanın hayatını kurtarıyorum! Ardından Obama bana madalya takmak istiyor. Madalyayı takarken eli mememe değince bir hoş oluyorum. O zaten bana hep âşıkmiş. Kaçsak mı falan derken, “Obamacığım, kara yağızım. Yuva yıkanın yuvası olmazmış. Evine, karına dön,” diye ağlamaklı bir konuşma yapıyorum.

Bence bu bir işaret! Evet, insanların hayatlarını kurtarmalıyım!

“Ben hallederim,” diye hemen öne atladım. Ben öyle bir hışım la söyleyince, hostesler bi afalladı, “Sen mi?” derken o küçümseyen bakışlarını bile gördüm hatta. “Bu konuda uzmanım, siz bana bırakın,” diye döndüm çocuğa doğru. “Aa sen şey değil misin?” diye tanıyınca da beni, sakinleştirici bir sesle, “Her şey yoluna girecek, şimdi derin bir nefes alıyoruz,” diye başlayıp, ellerimi göğsümde birleştirdim.

Çok uzun zamandır, reiki falan da yapmadığımdan biraz unutmuşum açıkçası, bir de heyecandan sanırım “Niyet ettim Allah rızası için reiki yapmaya,” dedim. Namaza başlarken denilecek şeyi söylemişim. Hostesler daha bir inanmadı doğal olarak. “Nerede eğitim aldınız?” falan diye sorgulamaya başladılar. Ben de ufacık bir yalanın kimseye zararı olmaz diyerek, “Hindistan’da çok çok çok önemli bir yogadan aldım.”

Ne diyecektim, Bağcılar’da bir mahalledeki teyzeden mi aldım diyecektim! Hosteslerden biri pek bi bilmiş bilmiş, ağız burun kıvrarak, “Yoga mı, yogi olmasın o?” diye sordu.

“Değ il iş te, bize anlattılar orada. Yogi başka bir şey. Bu bi üstü, neyse sessiz olmamız lazım,” diyerek, yolladım kızları. Elim de çocuğun kafasında. “Bak bi elektriklenme hissediyorsun değil mi? Bak bişi oynuyor sanki, sıcak sıcak elimden yayılıyor fark ediyorsun değil mi?” Ne desem, onaylayınca ben tabii daha gaza geldim.

Ardından Amerika'ya gittiğim zaman bu işe mi girsem, orada bi yan gelir lazım tabii diye düşünmeye başladım. Her müşteriden 50 dolar alsam, günde 5 kişinin uçak korkusunu atlattırsam iyi iş, diye kendimi ticarete atmışken çocuk bir daha celallendi. Tam havalanmaya başlamıştık. Bu kez onu sakinleştirici cümleler kurmam gerektiğini fark ettim.

“Bak uçak kazasında ölen aslında çok az kişi var. Zaten bişi olursa, hepimiz öleceğiz, o kadar takma bunu.”

“Ben de uçağın tuvaletine gidemem mesela, o delik afedersin, poponu içine doğru vakumluyormuş.”

“Asıl kazadan değil de kalp krizinden korkmak lazım. Uçak havaya doğru kalkarken, için kalkıyor ya, o sırada kalp krizi geçirilebiliyormuş.”

“Ne kötü değil mi, yukarda doktor yok bişi yok. Anlamazlar bile öldüğünü.”

Sakinleştirmeye çalıştıkça, çocuğu daha beter yaptım. Diğer yanımızda oturan adam, “artık yeter” diyen bir bakış attı bana. Başka şeylerden bahsetmeyi çok istiyorum ama aklımdan sadece ölüm, ölmek, nasıl güzel ölünür, ölmeli filmler, ölümle ilgili şarkılar, mezarlık, *Lost* dizisi, denizin ortasına çakılma, ya paraşüt diye bir şey yoksa; ya da bize kalmazsa, gibi düşünceler geçiyor.

Maalesef aklımda da durmuyor, sürekli bunlardan bahsedesim var. Artık çocuk ağlama nöbetine girince, elimi çektim alnından. Sanki hiçbir şey yap-

mamışım gibi koltuğun arkasında duran dergilerden birini aldım elime.

Yanımızda olan adam konuşmaya başladı bu sefer; işte, “Çok iyi anlıyorum seni. Benim de korkum vardı, şöyle atlattım. böyle atlattım,” diye diye sakinleştirdi çocuğu. İnerken bana belki teşekkür eder dedim ama ayı oğlu ayı suratıma bile bakmadan indi gitti!

İyi ki seni dilemişim.
Bana hiç keşke yaşatmadın.

Uçaktan indiğim gibi terapistle geldim. Ya bu terapi süreci iyi güzel de bazen beni çok yoruyor. Özellikle ödeme yaparken. Buraya verdiğim parayla kendime beyin ameliyatı yaptırabilirdim gibi geliyor. Bir de ben sanırım bu psikolojik destek olayını az yanlış anladım. Aylardır gelip, gidiyorum çocukluğuma çok dönesim gelmiyor. “Şimdi ağlarım falan, çıkışta kızlarla buluşacağız zaten. Makyajım akacak, moralim bozulacak, hiç değmez” diye kadına paso arkadaşlarımın dedikodularını yapıyorum. “İşte o ona bunu dedi, bu buna bunu dedi. Sonra kız engellemiş işte çocuğu, kızın sevgilisi midyeciye benziyor çok çirkin bla bla bla.”

Bir de bir arkadaşım daha geliyor buraya, belki kız hakkında bana bir şeyler söyler diye ağzından

girip burnundan çıkıyorum ama nafile, ketum karı.

“Bugün doğum günün, hadi bir dilek dile, böyle gerçekten istediğin bir şeyi,” dedi.

Hani böyle bazı anlar vardır ya, dilek kapılarının açık olduğu. “Keşke başka bir şey dileyeymişim,” dediğin. Genelde yarrak kürek bişi istersin. Ayy limonlu pasta olsaydı, şimdi bi çiğ köfte yeseydik falan gibi.

İşte benim de tam bu an, o kapıların açık olduğu zamanmış. Sokak hayvanlarını kurtarmayı dileyebilirdim. Açlığı bitirmeyi dileyebilirdim. Küresel ısınma bitsin diyebilirdim. Ne bileyim savaş olmasın, Ortadoğu barışsın, bu seçim gitsin herkes oy versin... Yani o an ne dilesem olurmuş. Dünyayı gerçekten bir dileğimle kurtarabilirmişim...

Yaa aman şimdi sana yalan söylemenin âlemi yok, valla bunlar açıkçası aklıma bile gelmezdi. Mesela para dileyebilirdim. Yiyip yiyip kilo almamayı dileyebilirdim. Sonsuz mutluluk, sonsuz sevgi! Saçlarımın saniyeler içinde uzaması... Her şeyi ama her şeyi dileyebilecekken; ağzımdan çıkan şunlar oldu:

“Aşk, güvenli bir aşk. Telefonunu masada bırakıp, tuvalete giden; hatta şifresini bana söyleyen, her sabah beni, ‘günaydın dünyanın en güzel kadını’ diye uyandıran, sürekli öpen, komik, çok komik hatta, yanımdan bir saniye bile ayrılmak istemeyen bir âşık.”

Hemen dileğimin arasına girdi tabii kadın. “Sorumluluk sahibi, idealleri olan biri?..”

“Ayy hayır hayır, yemişim sorumluluk sahipliğini. Sorumsuz olsun, kafası yarım çalışsın bu konuda. Ama diğer her konuda çok zeki olsun. Filmlerden bahsedelim. Kitaplardan konuşalım.

Kitapları konuşabildiğin adamlar, nasıl desem, off çok bayık oluyorlar ya. Bu öyle olmasın. Üzerine oturmamış bir entelliği olmasın yani. İdealleri dersin, hırslı insanı hiç sevmem. Tek ideali ben olayım işte. Onun bütün hayatı ben olayım; benim bütün hayatım o olsun. Başka kimseye ihtiyacımız olmasın. İçimde hiç korku bırakmasın. Nasılsa gidecek, bitecek, bu da kötü olacak gibi düşüncelerimi silsin atsın. Çok güveneyim ona istiyorum.”

Cümlem bitti, dilek kapılarım kapandı. Hayır, iki saniyecik daha açık kalsaydı inan bambaşka olacaktı.

“Bu adamın bi işi gücü de olsun ama değil mi? Biraz da maddesel şeylerden bahsetsen mesela.”

“İşi, hımm ne olsun ne olsun?.. Tabii para önemli. Ayy asla ama asla oyuncu olmasın da ne olursa olsun. Televizyonla, reklamlarla, basınla falan alakası olmasın. Sosyal medya hesapları da olmasın. Hatta ‘twitter ne’ falan desin. Ailesi olmasın. Öyle çok karırlı kızlı bi geçmişi de olmasın. Hatta, hafızasını kaybetmiş falan olsa var ya tadından yenmez.”

Ben böyle madde madde saydım. Hani ne bileyim, kadın “Kuzenim var tam sana göre,” diye bana fotoğraf gösterir zannettim.

Durdu, “Bu yaz sonuna kadar, aşk yok, flört yok, erkek yok” diye kurallar koydu. İyileştikten sonra sevgili yapacaktım. Şu an eğer olursa, onu da sıçır batırma potansiyelim yüksekmiş. Eğer hayal ettiğim gibi bir aşk istiyorsam, önceliklerim olmalıymış. Ve “şu ara asla ama asla üstüne bin kez basa basa ERKEK yok,” dedi. Ay bu da beni iyi hissettirmesi gerekliyken, daha da çöktürdü.

Hoş, zaten erkek yok ya. Bugün doğum günüm, eski sevgililerimden biri bile mesaj atmadı. Hatta çok uzun zamandır, biri bile beni aramadı. Yeni biri dersen, nerdeeee? Erkekler son zamanlarda ya fazla geri zekâhlaştı ya da ben akıllandım, bilmiyorum. Kimseyi beğenmemeye başladım.

Tipi güzel olanlar, kendini adıyor protein tozlarına. Bütün hayatlarını o leş gibi ter kokulu spor salonlarında geçiriyor. Ben çocuklarıma nasıl derim, “Babanız spor salonunda sürekli memelerini çekip, Instagram’a atıyordu,” diye. Yakışıklının kelime anlamı bir anda bodybulding oldu, çok yazık oldu. Öfff zaten hiç yanlarına yakışmıyorum, oyun hamuru gibiyim.

Bir de şu sorun var, 20’li yaşların sonundaki; 30’lu yaşların başlarındaki erkekler hiç çekilmiyor. Kendini işine gücüne adıyor. Eskiden, sabahlar olmasın diye diye orda burda sürten, dünyayı gezme planları yapan adamlar, bir anda kirayı nasıl öderim derdine düşüyor.

Sadece kira olsa iyi. Bekâr evlerine aldıkları teknoloji aletlerinin taksitleri... spor salonu paraları...

Hani derler ya, “30’una gelmiş ama evlenmemiş kadınlardan uzak dur,” diye. Bence asıl, erkeklerden uzak durulması gerekli. Bunalım, dert, dert, dert. Ayyy baygınlık geçiriyorlar adama. Kariyerinden memnun değildir ama sike sike işe gitmek zorundadır. Annesigilin köydeki arsasını satmakla kafası meşguldür. O ipe sapa gelmez dertleriyle senin bütün enerjini emer emer emer. O kadar çok sorunu vardır ki ciddi bir ilişkiye hazır değildir. Ama seninle düşünecektir. Hem zaten sana değer veriyordur, yetmiyor mudur?

Off zaten bunları düşününce, yeni bir ilişki isteme kafasından hemen çıkıyorum. Bence ben ilişki bağımlısı falan olabilirim: ilişkinin içindeyken ondan kurtulmak için uğraşan; ilişki yokken onun için krize giren.

Yani şu an bakınca baya mutluyum. Akşam yemeğimi buzdolabının önünde çömelip yiyebiliyorum. Tuvaletin kapısını kapatmak zorunda değilim. Canım istediği zaman istediğim yere gidiyorum. Paramı sadece kendim için harcayabiliyorum. Sürekli ne yapmam gerektiğini söyleyen bir geri zekâlı yok başımda.

Kavga yok, gürültü yok, eleştiri yok. Ne zaman terk edirim acaba diye anksiyetemin artması yok. Kıskançlık yok, sevgilim şu an kimi sikmeye çalış-

şıyor diye evde kendi kendimi yediğim geceler yok. Anlattığım şeylerle ilgili hemen, “kız kafası yaae” önyargısıyla bakan biri yok. “Neredesin alayım seni?” diyen biri yok. “Çok içiyorsun, bak içme” diye başımda zebella gibi duran yok. Bir şeye heveslendiğim zaman burnumdan getiren yok. Bir bok bilmediği halde, sürekli aşağılayan yok. Başta sümük gibi yapışıp, ardından “Eeaaa bunaltıyorsun beni” diyen şizofrenler yok.

Aslında kafam bu kadar rahatken neden ilişki istiyorum ki. Hem zaten New York’a taşınıyorum. Belli mi olur, üç beş seneye kadar bi bakmışsın, yeni Amerikan başkanının karısı olmuşum. Kimse kusura bakmasın ama Türkiye’de lider karısı falan olmam ben. Sağ, solu, liberali; hepsi, nohut ihracatı yapan Veysi Amca’ya benziyor. Kanada’nın olabilirim belki ama orada da üşürüm, Amerika iyi o yüzden.

Ben böyle saçma salak hayallerle kendimi avuturken, bir taraftan da Zodi’nin beynini yiyorum. Bugün doğum günüm, sırf belki bişiler yapar diye Ankara’dan apar topar döndüm. Gelmiş bana haftasonuna bir şeyler yapalım, çoğu arkadaşın işi var falan dedi. Bir saattir Zodi’ye ne kadar kötü bir kardeş olduğuyla ilgili mesajlar atıyorum. Doğduğumuzdan beri bana yaptıklarını bir bir yazıyorum.

Arada bir hakkımı helal etmiyorum. Sonra “Helal ediyorum ama sırf sen utan diye,” yazıyorum. Ara ara sinirim geçmiyor, şişmanladığını yazıyorum.

Sonra intihar eder diye korkup, sözümü geri alıyorum. Yani sorunum, bana bir şey yapıp yapmaması değil. Öyle rahat söylüyor ki bunları bana:

“Sana sürpriz yapacaktık. Herkesin işi çıktı. Hafta sonu bişiler yaparız. Ama bişi dicem, kimseye belli etme. Sana söylemememi söylediler. Bi de ne hediye istiyorsun, alayım. Ama param yok, sonra alırım. Ya da sen kendine al, ben sana pazartesi öderim.”

Böyle doğum günü kutlaması mı olurmuş! Sabah beni yastıkla boğsaydın kardeşim, daha mutlu olurum yani. Hayır, bi de kızınca da ben suçlu oluyorum. Koca kadın oldun ne doğum günüsü Allah aşkına diyor!

Terapistten sonra senaryo dersine gittim. Allah’tan hoca sanat filmi koydu da bütün ders boyunca, Zodi’ye hakaret dolu mesajlarımı yazabildim. Ya Allah affetsin, tamam yapana lafım yok ama sanat filmlerinden bi bok anlamıyorum. Daha ilk girişinde aklımdan geçen, “ne zaman bitecek ya bu?” oluyor.

Bayık, bayık, bayık. “Orada onun anlatmak istediği başka” diyorlar ya, o zaman kendimi yere atıp, dvd kutusunun üzerinde tepinmek geliyor içimden. Zodi de artık dayanamadı, “Seni engelliyorum,” diyerek, telefonda bastı bana engeli. Sevgilim olmadığı zamanlar sanırım, bu trip atma ve telefonla kavga etme hazzımı Zodi’yle idare ediyorum. O da yani hiç yardımcı olmuyor. Ne desem, “Off ne diyon Pucca

ya!” tadında. Bir kavga et di mi benimle. Bu kızın sevgilisi olduğunda Allah yardım etsin. Göz devire devire kavga eden sinsilerden bu.

Ben Zodi nefretimle dersi bitirmiş, dışarı çıkar-ken, aa bi patlama sesi! Hah dedim, yine şehrin dört bir yanında bombalar patlıyor. Sağ olsun bu son se-nelerde, iç politikamız olsun; dış politikamız olsun süper ötesi gittiği için ya bomba patlatıyorlar, ya tomalarla milletin üstüne tazyikli su fişkirtiyorlar. Dedim, sıçtık!

Ardından bi baktım, bizim kızlar ellerinde şam-panyayla fırlayarak geldiler. İnşallah şampanyayı patlatıp mundar etmezler dedim ama geç kaldım. O şampanyayı patlatma olayını kim çıkardıysa artık, ne diyeyim.

Bu kadar pahalı ve lezzetli bir içeceği köpürtüp, etrafa fişkırtmak resmen günah! Hemen ellerinden aldım, kafama dikmeye başladım. Bari kalanı ziyan olmasın.

Ayy o kadar zaman boşu boşuna Zodi’nin bur-nundan getirmişim. Yavrum meğer bana gerçekten sürpriz hazırlıyormuş. Ama keşke gelirken yanında bana bir elbise falan getirseymiş. Yola çıktığım üs-tümle, leş gibiyim resmen. Herkes tiril tiril hazırlan-mış, doğum günü kızı olan benim şu halime bak...

Bugün aslında dündü.

Gözlerimi açtım, daha doğrusu açmaya çalıştım. Sanki gece kafamı merdaneli çamaşır makinesinde sıkışlar gibi ağrıyor. Bir taraftan da rüyamı hatırlamaya çalışıyorum. O yüzden tekrar uykuya dalarsam sanki devamını görecektim gibi hissediyorum. Dur bakalım, ne görmüştüm... Hımmm su gördüm, damacanayı kafama dikip su içiyordum. Ama tadı iğrençti suyun. Ne zaman alkolden sızsam zaten rüyamda hep su görüyorum. Rüya tabirleri sitesine girip, “rüyada su görmek” diye de araştırmama gerek yok. Camış gibi susamışım sadece. Zaten o sitelere bakıp, gerçekten rüyasını yorumlayan varmı çok merak ediyorum. Yazı bolluk bereketten bir başlıyor, amcanın vefatına delalet eder, sürüneceğini belli edere kadar vardiıyor işi.

Su içmem lazım diyerek zorla da olsa gözlerimi

açtım, derin bir nefes alıp doğrulacaktım ki, hassiktir ya!!!!!! Yine mi? Offfff off! Tanımadığım bir oda, tanımadığım bir yastık. Arkama dönüp bakmaya korkuyorum.

Allahım belli ki ben geri zekâlıyım, belli ki malın tekiyim. Ne hatalarımdan ders almayı biliyorum, ne verdiğim sözleri tutmayı. Biraz sen yardımcı olsan ama bana. Ne bileyim, böyle durumlarda belli etsen, bi işaret çaksan da yapmasam. Bir insan sürekli aynı hatayı tekrar eder mi? Hani bir tane film vardı ya, adam sürekli olarak aynı günü yaşıyordu. *Bugün Aslında Düdü*. Kendimi o filmdeymiş gibi hissediyorum. Bütün ilişkilerim hep böyle başlıyor, sarhoşluğun sonrasında hiç hatırlamadığım bir sabah. Offff offfff offfff! Bir daha asla ama asla içmeyeceğim. Hatta parfüm bile sürmeyeceğim. Beyinsiz Pucca!

Üstüme başıma baktım, çok şükür giyiniğim. Hatta fazla giyiniğim, ayakkabılarım bile ayağımda. Tulumum üstümde. Tulum dediğin şey zaten bi nevi bekâret kemeri. Kız, beni kaçırmış olmasınlar! Ay bakayım elim falan bağlı mı? Ohh çok şükür değilmiş. Belki bizim kızlardan birinin evidir.

Hemen neden orospuvari düşünüyorum ki. Nedenise içimden bir ses yatakta yalnız olmadığımı söylüyor. Aslında o ses içimden gelmiyor, yanımda biri bildiğin boğazına civciv kaçmış onu çıkartmaya çalışıyormuş gibi horluyor.

Geceyi düşün, geceyi düşün Pucca... En son hatırla-

ladığım tuvalete gidiyordum, kapının önünde öpüşen çiftlere hareket çektim. Tuvalette hiç tanımadığım kızlara iltifatlar yağdırdım. Off gerisini hatırlamıyorum!

Ya neyse, ayakkabıların ayağında, elbisen üstünde. Belli ki bir şey olmamış. Normal bir şekilde kalk, çantanı al ve evine git. Abartma sen de yahu. Eşşek kadar karıyım sonuçta.

Ama önce yanımdakinin kim olduğuna bakmam lazım. Hadi Pucca, bir cesaret. Bismilllah diyerek döndüm arkamı. Çok şükür o da giyinik. Şimdi suratına bakabilirim.

Ay ben bunu nereden hatırlıyorum. Bir yerden tanıdık geliyor ama... İyice kafamı yaklaştırdım, valahi tanıyorum ben bunu. Dün sabah uçakta gördüğüm çocuk bu! Yani Pucca Hanım, bu demek oluyor ki, maceran böyle başlamayacak.

Beni gebertseler, etlerimi çiğ çiğ yeseler artık Facebook hesabı olan biriyle bile olmak yok. Bi de üstüne oyuncu, ıyyyy hayatta! Ama şöyle bakınca da aslında ağzı burnu güzelmiş çocuğun. Kirpikler uzun, dişler de muntazam. Bi tık kilo almış sanki, olsun ya verir ne olacak. İyi ki sakal bırakmış yalnız. Sakalsızken ayak serçe parmağıma benziyordu zaten.

Ayyy ne diyorum ya, vurcam ha kendime! Kendine gel kızım! Ben böyle tam çocuğa dalmış, inçerlerken gözlerini bir açtı, ben çığlık attım, o benden daha çok çığlık attı!

Hemen doğruldu, üstünü başını kontrol etti. Giyinik olduğumuzu görünce bir oh çekti.

Aaa edepsizce bak ya, ulan salak neye oh çekiyorsun. Sanki ırzına geçecem. Çok sinirlendim. Hemen yataktan kalktım, çantamı aramaya başladım.

“Zodi falan nerede? Bi de burası kimin evi?”

Anlamsızca suratıma baktı. Sonra o anlamsız bakış, küçümsemeye döndü.

“Sen yapma bari ya, içtim hatırlamıyorum ayağı çok âcizce.”

“Ama hatırlamıyorum, ciddiylim. Çantam yok, telefonum falan.”

Ay sinir etti beni, salak mısın nesen? Sen kimsin de ben sana ayak yapacağım. Hem kızlar sana sürekli bu ayağı yapıyorsa, sorun sendedir. Demek ki sabahları senden kurtulmak istiyorlarmış. “Âcizce” diyor bir de. Ne sorsam, “hadi kızım, hadi” dermiş gibi el kol yapıyor. Ya sen kimsin benim dürüstlüğü mü sorguluyorsun?

Yatağının kenarında umutsuzca telefonu arayışımı gördüğünden midir nedir, hatırlamadığıma ikna oldu sanki.

“Gerçekten hiç mi hatırlamıyorsun?”

Şöyle bir hafızamı zorlamaya çalıştım. Belki gerçekten zihnimin bana oynadığı bi oyundur bu. Hatırlamak istemediğim için bilinçaltım onları silmeyi tercih ediyordur. İyice zorlayayım kendimi. Nasıl tanışmış olabiliriz, nasılll...

“Tuvaletten çıktım, kapıya doğru ilerledim, evett. Çok güzel. Sonra yine her zamanki gibi dans ediyordum, kırmızı rujum... Hatta Duman çalışıyordu, ‘Aaah eğleniyor, kendi başınaa, ahh neşesi yeter!’ Sonra bir anda arkamı döndüm, seni gördüm. Öküz gibi bana bakıyordun, sonra yavaş yavaş bana doğru geliy...”

“Şaka mısın sen ya? En son tavukları pişirmişem şarkısında kafana bardak koymaya çalışıyordun! Sen bunları yaparken, bi arkadaşın kapının önünde ağlıyordu. Diğer mekânın mutfağından yemek çalışıyordu. Senin yüzünden adamın birini dövüyordum. Kardeşin yüzünden mekândan atıldık. En önemlisi, bütün gün tavlamaaya çalıştığım kız, sizinle uğraşırken kaçtı gitti.”

Hımm demek ki hatırlamıyormuşum. Biraz sinirli bir şekilde bunu açıkladı. Ama yine de bu açıklamanın içinde istediğim veriler yok. Misal, kardeşim nerede? En önemlisi ben neredeyim!

“Tamam, verdiğim rahatsızlıktan dolayı özür dileirim ama burası neresi?”

“Döveceğim adamın evi işte.”

“Bi de adamın evine mi geldik, adam bizi esir mi aldı yoksa! Mafya mıymış adam! Kavgayı eden sensin, beni niye aldılar? Hiii Allahım, kardeşim nasıl? Kaçınıcı kattayız, atlarsak kurtuluruz belki. Rabbim, bi Arap prensine satılcam. Beni kurtar Allahım lütfen, biliyorsun ben iyi insanım.”

“Yok lan, dur... Sizin arkadaşınızmış, hallettik

sonra. Herkes gitti zaten evden. Sabah gittiler ama. Seni uyandıramadılar.”

Bu nasıl insanlıktır. Resmen beni bunun yanına bırakıp gitmişler. Hayır, nasıl güvenirsin elin adamına. Ay gerçekten çok sinir oldum. Bir daha asla ama asla içmek yok! Evren bana sürekli mesaj veriyor. Tamam artık bitti!

Çocuk hazırlandı, durdu beni bekliyor. Bense hâlâ telefonumu arıyorum. Bir de bişey söylemek istiyorum. Ayı mısın nesin, burada yana yakıla bir şey arıyorum. Elin evinin koltuk döşemelerini mıncıklayıp duruyorum. Bi bak di mi, bi yardım et. Orada öyle nişan alışverişine gelmiş amca kızı gibi bekliyor.

“Ya numaramı versem, bi beni çaldırsan.”

“Telefonumu almak için güzel taktiik.”

Ayy hem pis, hem ukala! Offf lise espirileri yapıyor bi de. İnat ettim önce vermemek için baktım çıkar yolu yok, söyledim numaramı. Tuvalette buldum.

Çıktık dışarı. Taksi gelene kadar da bekledi sağolsun. Onda da, var ya bin tane laf söyleyerek. Bir de çok konuşuyor. Allahım hiç susmuyor, araya gireyim diyorum ama es bile vermiyor. Gürül gürül sesi de var. Başımı ağrıttı yemin ederim.

Allah yardım etsin bununla olacak kıza, olmayan migrenimin sancıları tuttu. Hayır, konuştuğu da laf olsa. Sürekli şakalar, komiklikler. Ama o şakalar hep benim üzerimden. Sus da gideyim artık evime.

Bir taraftan da kötü de davranamıyorum. Bir milyon ortak arkadaşımız var. Ona buna, “Bi sabah uyan-dım, yanımda Pucca!” diye anlatır bu, sonra bir de işin yoksa katil ol. En azından iyi davranayım da, “kafa kızmış desin,” arkadaş falan oluruz.

Geldi taksi bindim, vedalaşıp kapıyı kapatıyordum. Tuttu kapıyı.

“Bak şimdi, öyle evlenme hayalleri falan kurma eve gittiğinde.”

“Siktir git!”

Kapıyı çat diye kapattım. Geri açtı, iğrenç iğrenç güldü.

“Korkma kız, evlencem senle. Valla bak.”

Bir kez daha siktir çektim, kapattım kapıyı. Evlencekmiş, sen kimin bokusun da benimle evleneceksin. Fincan gibi bir şeysin zaten. Ya senle kim... Aptala bak ya!

Tesadüfleri sevmiyorum;
yalanım yakalanmış gibi hissediyorum.

Güzelleşmek için verdiğim efor mutlaka evde olmalı. Kuaförde mutlu olan kadınları, güzellik salonlarında rahatlayanları hiç anlamıyorum. Ben inanılmaz geriliyorum. Özellikle kuaförde. Ayy halamlar beni bu kadar eleştirmiyor yemin ederim! İki tane cumhuriyet altını fiyatına abidik bir saç maskesi satacak diye, beni itin götüne sokup sokup çıkartıyor. Hayır, saçın elinde adamın, bir şey de diyemiyorsun.

Zaten ben tam salağım. Hiçbir zaman ne istediğimi bilmem. Sadece manikür diye girdiğim kuaförden, platin sarı saçlarımla çıkmışlığım vardır. “Bu sana çok yakışır,” dendiği zaman akan sular duruyor, yemin ederim.

Güzellik salonları desen, ayrı dert. Orada sanki geçirdiğin her dakika senden para olarak çıkacakmış

gibi. Zaten bir şey soramıyorsun, sorduğun an, kadın kocaman bir hesap makinesine dönüşüyor. Cilt bakımına diye gidiyorsun, sana bir başlıyor, “Oran sarkmış, bak buran çukur, yüzün dolmuş, yorgun görüntün var, sönüksün, beş yüz tane şeyi yapman lazım” diye sıralıyor. Ben oradan çıkarken mutlu olmuyorum ki! Tam tersi. Ya resmen çürükmüşüm, ben nasıl çirkin, ne aşağılık, ne pis bir kızmışım meğer! Elime verdiği, yaptırmam gerekli olan işlemler listesi zaten bir ailenin iki senelik mutfak masrafı kadar.

O yüzden evde kendi kendime denediğim bazı şeyler var.

Bu aralar da saçlarımın uzamasına taktım. Yine oradan buradan, kıyıda köşede kalmış henüz “sponsor” olayını keşfetmemiş, kalbi temiz, yüreği ak olan güzellik bakım bloglarına bakıyorum.

Sığır iliği maskesi diye bir şeye sardım. Kızlar yeminler ediyor, yeni saçları çıkmış, ılık hızıyla da uzamış falan. Pucca durur mu, hemen aldım gerekli malzemeleri. Sığır iliğini kaynattım, saça iyi gelen bütün yağları içine attım. Bir de B vitaminini patlattım. Sürdüm kafama. Bütün gece bununla durmam gerekli. Yalnız bir sorun var, yağlardan biri sarımsak idi; ama ben yağına inanmadığım için içine bir de 6-7 diş sarımsak ezip kattım. Böyle bildiğin kuzu tandır gibi kokuyorum.

Allahım koku öldürecek beni. Elime kolonya dö-küp, onu kokluyorum ara ara yalıyorum, öyle bir

koku. Sabaha kadar imkânsız, o kafamda durmaz, duramaz! Banyoya doğru koştum ama oturduğum yerin belasına uğradım.

Siktiğimin mahallesinde sürekli ama sürekli ya elektrik kesik; ya su! Yani altyapı çalışmaları olarak ne yapıyor olabilirsiniz de her gün bunlar gidiyor. Beykoz'a uzay araştırmaları alanı mı yapıyor, NASA mı Beykoz'da? Allah adı verdim, ne olabilir bu Beykoz'da da sürekli bir şeyleri kesiyorsunuz!

Sinirimden ağlaya ağlaya uyudum. Rüyamda kendimi kurbanlık koyun olarak gördüm. Üzerime kırmızı boyayla bir şey yazmışlar. Onu silersen, beni kesmezler diyerek duvara sürtünüyordum.

Kalktım, baktım su hâlâ yok. Ama koku maşallah bütün eve sinmiş. İş başa düştü diyerek, koydum ısıtıcıya suyu, azar azar saçlarımı yıkamaya başladım.

Bazı zamanlar hani yalnızlığın suratına vurulur ya. Kuzen sevgilisiyle çıkarken, seni mal gibi yanlarına aldıklarında. Otobüs durağında herkesin otobüsü gelip, durakta yalnız kalınca. Lazerin son seansı bittiği an sevgilin tarafından terk edilince.

Biten tuvalet kâğıdı için, evde sesleneceğin biri olmayınca. Arkadaşların senden habersiz plan yapıp, Instagram'a fotoğraf attığında... İşte o anlardan biri de bu bence, tek elinle kafanı yıkamaya çalışırken, suyun kaynar olduğunu fark etmen. Soğuturken bu kez abartıp buz gibi yapman.

Allahım çok yalnızım! Zaten bir sevgilim yok, sığır iliği benim neyime. Sular kesik, daha klozete damacanayla su dökmem lazım. Güya zayıfladım, kimin için ha, kimin? Şişmanken bile sevgilim vardı. Bir de üstüne Urfa dürüm gibi kokuyorum. Neden, neden, neden!!!!

Yarım yamalak yıkadım ama kokuya nafiye hiçbir etkisi olmadı. Hay sarımsak iyi gelir diye okuduğum yazıya sıçayım. Bir de toplantım var bugün. Parfümü dayadım saçıma ben de. İnsan kendi kokusuna alışmıyormuş yemin ederim.

Benim kitapların filmlerini çekme mevzusu yine gündeme geldi. Bir öncekinden dilim öylesine yandı ki şu an bunun için heyecan bile duymuyorum. Ama paraya ihtiyacım da var. Çünkü New York'ta nasıl yaşayacağım konusunda bir fikre sahip değilim. Giderken arabamı satıyorum satmasına da, sanki o para benle Zodi'ye asla yetmeyecek gibi. Zaten arabanın vurulmadık yerini de bırakmadım. O yüzden uzun zamandır, "hayır" dediğim proje için görüşmelere başladım.

İnsanlar da bu günlüklerimin film olma mevzusundan rahatsız olmamı burnu büyüklük olarak görüyor. Aslında değil. Çünkü bunları ben yaşıyorum. Ve sinema diline aktarırken kendim olmaktan çıkıyor her şey. Dili değişiyor, şekli değişiyor, giydiklerim bile yönetmenin inisiyatifine kalıyor. Kendi hayatıma ihanet ediyormuşum gibi geliyor. Sonra

banka borcum aklıma geliyor. En azından içime sinen birileriyle bir şeyler yapabilirmişim gibi geliyor. Bundan önceki yapımcılar korkunçtu çünkü. Zaten yapımcıları görünce “Bu ne biçim 7. Sanat?” diyor-sun.

Bugün işte yine bir tanesiyle tanışacağım. Tabii ki önyargılarımla gidiyorum. Yol boyunca, yüz milyon şekilde nasıl “hayır” derimin provasını yaptım.

Yapım şirketine gittim, tabii ki toplantıya otuz beş dakika geç kaldım. Her seferinde bu kez geç kalmayacağım diye niyetlensem de sürekli bir öncekinden daha çok geç kalıyorum. Utana sıkıla ve geç kalmama bin tane bahane uydurarak girdim içeri. Yapımcının da benden hemen sonra toplantısı varmış, o yüzden benimle olan görüşmesini kısa tutması gerekiymiş. Bu da işime geldi tabii. Klişe konuşmalarımızı yapmaya başladık.

Tam o sırada kapı çaldı, daha adam gir demeden içeri bir anda geçen gece beraber uyandığım, uçakta reiki yaptığım çocuk girdi. Ne yapacağımı bilemedim, bir anda o heyecanla kafamı dizlerime doğru götürdüm. Ayakkabıma bakıyormuş gibi iyice eğildim. Sanki suratımı kapatınca kim olduğumu anlamayacak! Çocuk da zaten beni görünce daha bir şok oldu. Sonra sanki kırk yıllık kankaymışız gibi, “Aaa sen, naber ya?” diye çat diye girdi içeri. Elimi sıktı, adamın elini sıktı. Öyle üçümüz birbirimize baka-kaldık. Büyük ihtimalle benden sonraki toplantısı

bununlaydı. Bu da yanlış anladı, toplantı başladı zannetti. Aynen az önce benim yaptığım gibi geç kalmasıyla ilgili bir sürü bahaneyi hızlı hızlı saymaya başladı. Öyle yapınca bu, beni bir gülme aldı tabii. Yapımcının da konuşmasına izin vermeden, bişeyler anlatmaya başladı. Bir film için mi ne görüşeceklermiş sanırım, beni de o filmi yazan kişi zannetti. Bir de işte, “Senaryo inanılmaz iyi!” diye bana arada bir gazı verdi.

Yapımcı araya girmeye çalışıyor ama yok, çocuk asla ama asla izin vermiyor. Bir durmuyor, hayatımda bu kadar çok konuşan bir insan evladı görmedim. Bir taraftan da böyle salak gibi konuşması hoşuma gitti. Geçen gün beni taksiye bindirirken o kendine güvenen halinden eser yok şu an. Özellikle birazdan boşu boşuna konuştuğunu anlayınca, suratında oluşacak o aptal ifadenin fotoğrafını çekmek istiyorum. Tam bir es veriyordu, bu eşsiz fırsatı ben değerlendireyim dedim.

“Boşuna yorulma bence, biraz sonra bu anlattıklarını tekrar anlatacaksın. Sizin toplantı bundan sonraki,” dedim. Arkama yaslandım ve o göt olma suratını büyük bir keyifle izledim. Bu ehü ehü diye bir kaldı, iki espri yapayım dedi ama ıı ıh o da olmadı. Kalktı ayağa, elimi sıktı. Adamın da elini sıktı. Kapıdan çıktı.

Ardından içim içimi yedi tabii. Şimdi ben buna kötü davrandım ya, bu kalkıp geçen geceyi herkese

anlatır mı ki acaba? Zaten hiç ağzı sıkı birine benzermiyor. Böyle millete boş boş konuşur gibi. Tam şey tipi var bunda, “haaa o mu, tanıyorum ya onu” adamı tipi. Toplantı bitti, çıktım. Baktım kapının orada bekliyor. Dünyanın en tatlı, en içten, en samimi kızımıyım gibi gittim yanına. Öyle ondan bundan muhabbet ettik. Ama beni görmem lazım, o sırada benden borç istese çıkartıp veririm, o derece iyi biriymişim ayağımı çekiyorum. Kafa kızım bak, ortak arkadaşlarımıza benimle ilgili boş boş konuşma diyorum.

Sonra “bu hafta amma çok karşılaştık” diye muhabbet açtık. Ve sadece bu hafta değil, biz iki senedir neredeyse hep aynı yerlerde dolanıp, bir kere bile tanışmamışız onu fark ettik. Alaçatı’da bizim yazlığın hemen arkasındaki otelde kalıyormuş. Hiç görmedim. Hoş, sürekli sarhoş olduğum için görmem imkânı yoktu zaten. Neredeyse bütün film galalarına gitmişiz, hiç hatırlamıyorum. “O lansmanda mıydın, aaa burada var mıydın?” diyor. Evet vardım ama hiç dikkatimi çekmemiş. Öyle öyle derken baktım, amcamın oğlu çıkacak.

“Hadi sana iyi günler,” diye veda ettim. Elimi uzattım, samimiyetten kafasını uzattı yanağımdan öpmek için. Bu yanak öpme olayı da ne gereksiz aslında. Neden sürekli acaba insanlarla öpüşüyoruz.

Bu biraz yaklaştı, sonra kafasını geri çekti. Ayıp oldu diye düşündü herhalde bir daha yaklaştı, bir yanağımdan öptü. Kaşlarını çattı.

“Ya sen ocakbaşı gibi kokuyorsun, dişlerini mi fırçalamadın?” dedi.

Ayyyyy, yaa offff! Kafamdaki sarımsakların kokusu tabii. Nasıl unuttum ben! O kadar çok utandım ki, o panikle hemen suratına hohladım. “Yooo yooo, dişimi fırçaladım. Saçım kokuyor, yemin ederim saçım kokuyor. Saç bakım yağı yüzünden o. Vallahi, al kokla bak, kokan saçım!”

Kaşlarını çatışını hiç değiştirmede, daha doğrusu o suratında oluşan tiksime ifadesi hiç değişmedi. Çok güzel ya, şimdi artık benimle ilgili millete “Yaa o kız mı, ağzı leş gibi kokuyor onun” diyecek!

Hayaller Samantha Jones;
gerçekler Kınalı Yapıncak.

Sürekli beraber olduğunuz bir kız grubunuz varsa, regl tarihleriniz nedense bir süre sonra ortak oluyor. Bunun nasıl bir bilimsel açıklaması var, vallahi bilmiyorum. Bilen varsa ve beni aydınlatırsa sevinirim. Bana göre, dünyayı ele geçirmememiz için bu böyle, çünkü tam, tüm dünya kadınların elinde olacak, erkek ırkının canını okuyacağız, büyük bir aydınlanma yaşayacağız derken; hooop topluluklar halinde aynı anda o öfkeyi, o siniri, o açlığı, o anlamsız azgınlığı, o meme ağrılarını, kasık uyuşmasını çekerek gerçek hedefimizden uzaklaşıyoruz. Bir de toplumun “herkes regl oluyor, abartmayın!” masallarını dinliyoruz. Hepimiz, Ayşe de aynı çekiyor, Fatma da diye kendi acımızı normalleştiriyoruz. Bana göre bu PMS denilen hadise, dış mihraklar tarafından bize oynanmış bir oyun.

Kadınların yükselmesini istemeyen, erkek egemenlerin yapmış olduğu pis bir düzenin kuralı. Beyin ameliyatı yapılıyor, kalp nakli yapılıyor, benim yüzümü alıp, sana takıyorlar da hâlâ bu PMS dönemi dalgalanmalarımızın bir çözümü yok! Elbet bir gün ayaklanacağız ama önce şu regl bitsin sonra. Şu an her yanım şiş şiş çünkü, ayaklanmayı bünyem kaldıramaz.

Neyse işte, biz böyle aynı ana denk getirdiğimiz regl günlerimizi kızlarla parti kıvamında yaşamaya karar verdik. Orta sehpayı bir sürü abur cubur, leş leş yiyeceklerle dolduruyoruz. Üzeri peluşla kaplanmış sıcak su torbalarımızı ya ayağımıza ya da karnımıza yerleştiriyoruz. *Sex and the City* bölümlerinden izliyoruz. Ardından, youtube’da acıklı köpek videolarına bakıp ağlıyoruz. Bazen birbirimizle kavga ediyoruz. Kavgalar büyümeye başlayınca, “hormonlar, hormonlar” diyerek duruyoruz.

Yine o aylık klasik regl partimiz için benim evde toplandık. Hep beraber dizi izlerken, bana o çocuktan bir mesaj geldi. Yaa buna artık o çocuk demeyeyim. Bir rumuzu olsun bunun. Belli ki başıma çok bela olacak. Meyve-sebze rumuzu da koymak istemiyorum. Çünkü ne zaman kimi yiyecek rumuzuyla yazsam sonrasında mutlaka o kişiyle sevgili olduk. O yüzden, adına benzeyen bir şeyle seslenebilirim. Evet, bundan sonra onun adı OSİ!

Osi mesaj atmış, “Yaklaşık 12 saattir karşılaşmadık, başına bir şey mi geldi?” diye. Cevap yazmadım.

Ne yazcam ya, saat gece on bir olmuş; üstüne ağzım kokuyor zannediyor. Maksat yılışıklık olsun diye atmış. Ben bunların ciğerini bilirim. Bu gece götürecek birini bulamamıştır, bari bunda şansımı deneyeyim demiştir. Hatta benden önce üç-beş kişiye daha mesaj atmadıysa ne olayım.

Diziyi izlemeye devam ettim. *Sex and The City*'nin Samantha'sını biliyorsundur diye umuyorum. Hani sürekli tek gecelik aşklarla takılan. Kızlarla onu tartışmaya başladık; elli yaşında Samantha Jones olmak ister miyiz diye. Valla bizimkilerin hepsinin meğersem idolü bu kadınmış. Nasıl idollükse bu, bir tanesi tinder'ı telefonuna yükledi, tinder'ın en büyük özelliği vur-kaç yapmanken; ilk yazıştığı çocukla aylarca çıktı, artık evlenme noktasına kadar geldiler. Diğerinin zaten senelerdir sevgilisi var. Zodi desen, aşk arıyor, tek gecelik ilişkilerden tiksiniyor. Ama lafa gelince hepsi birer Samantha. Yaaa bırakın, dedim Allah aşkına. Orada işte, benim gözden kaçırdığım bir şeyi yüzüme vurdular.

Bir şeyi ne kadar çok istersen oluyor hadisesi yalan. Sen istediğin şeyi unutana kadar evren sana onu vermiyor.

O yüzden, neyi istiyorsan tam tersi gibi davranacaksın. Lisede "Bu kız asla evlenmez," dediğimiz, fallik Banu'nun ilk evlenip, iki de çocuğunun olmasının nedeni bu. 5 senedir aynı adamla beraber olan Büşra'nın ise avucunu yalamasının nedeni de bu.

Eeee sikecem bu kişisel gelişim kurallarını. Ulan çok isteyin, kırk kez isteyin, hep isteyin, hedefinizi belirleyin demedi mi bunlar? Şimdi tam tersini yapın olayı da nereden çıktı!

Kızların hepsi aynı anda bana doğru döndü, “İşte o yüzden Pucca, en son sen evleneceksin.”

En son ben evlencem, en son ben! Herkesin mutlu bir yuvası olacak, herkes kocalarıyla market alışverişine çıkacak; ben evde hâlâ *Sex and The City* izleyip, bulgur pilavı yiyeceğim. Köpeğim Puki bile büyük ihtimalle hayatının aşkını bulacak ama ben yapayalnız, kimsesiz olarak hayatıma devam edeceğim. Hayır ya hayır! İstemiyorum bunu.

Her ne kadar terapistim üç ay boyunca aşk, ilişki yok dese de en azından Samantha gibi takılabiliyim. Yani takılmış gibi yaparım. Sanki herkesle flört ediyormuş gibi. Ama bir şey yaşamadan. Herkese mavi boncuklar dağıtıp, sonra hoooop bir anda hayallerimin beyaz atlı prensi Amerika’da karşımda. Amerika’ya gidene kadar sahte Samantha Jones olabilirim. Çünkü Charlotte evlilik, çocuk diye kışını yırttı da, ne oldu?

Hemen Osi’ye mesaj attım. İlk mavi boncuk hakkımı bu çocuktan kullanayım dedim. Mesajım da yalnız, “☺”

Bu. Yani anlamı, “Ayıp olmasın diye sana yazıyorum. Lütfen muhabbeti daha uzatma.”

Bunun karşılığında yazacak bir şey yok nasılsa.

Merkür retro'dayız; retro'da başlayan ilişki sürmez! İşimi daha garantilemek için astroloji haritama baktırdım. Evet, hayatım Haziran'dan sonra değişiyor ama ilişki namına bir şey yok. Falcılara tövbe ettiğim için telefon uygulamasından baktırıyorum sadece. Bence onlar tövbeye girmiyor çünkü. Dört kez baktırdım, dördünde de Osi çıkmadı.

Kızlar hemen Osi'yi araştırdı, asla ilişki yaşayacak bir erkek değil. Benim tarzım hiç değil. Ve en önemlisi ben onun tarzı hiç değilim. Memlekette ne kadar orospu kılıklı varsa, çocuk hepsini takip etmiş çünkü. Instagram'da takip ettiklerinin tümünün meme ölçüsü 80D cup. Paylaşımları, kız düşürme üzerine. Kendine hayran, devamlı eli saçında, sürekli zayıf çıktığı profilden poz veren, fotoğrafların altına "dünya sikime minare" tarzı sözler yazıp; Twitter'ını dünya barışı, sosyal sorumluluk, birlik ve beraberlik içinde bırakmış. Bence eşsiz bir kurban! Hadi bakalım başlıyoruz.

“Olmayacak” tam bir vazgeçiş kelimesi,
“Olmadı” emek yüklü.

Senelerdir kadın dergilerinin verdiği akılları hep küçümsemişimdir. Arada sırada gaza gelip, kendime uyan taraflarını almaya çalıştığım ansa sonunda “sanırım ben kadın değilim yae” diye sonuca vardım. Ama belki de onlar haklı, yani baksana şu ana kadar ilişkilerim hep uzun soluklu oldu ama gel sor bana nasıl oldu. O başta uyarı diye verdikleri ne varsa hiç sallamadım.

Çocuğun kaşı güzel, gözü güzel, tamam ya yeter, dedim saldı kendimi. Osi ile birkaç gün yazıştık, yazışmak denirse tabii. Ne yazarsa, tek kelimeyle başımdan savdım. Sonunda bir ilişki olmayacaksa birileriyle flörtleşmek çok gereksiz geliyor. Ama işte, kocamı; çocuklarımın babasını bulmak için çıktığım bu yolda buna muhtacım şu anda. Bir de böylesini

deneyeceğiz ne yapalım. Hem flört kötü değildir ya, insan ilişkilerini canlandırır. Benim gibi domuz karıya belki iyi bile gelebilir.

Gerçi sürekli başımdan savmamın nedeni, Osi'nin her muhabbeti "Ee bize gel" diye bitirmesi. Ya sana neden geleyim şimdi. Tamam, niyetin belli de, bu kadar da aleni belli etme yahu. Ayı mısın nesin?

En son konum attı, ayy dedim, bu nedir böyle. Sonra artık, anladı sanırım eve çağırmayla bir bok olmayacak, klişe olaylara yüklendi. Beni yemeğe davet etti.

Bahane bulsam mı ne yapsam, yani bir taraftan nasılsa birlikte olmayacağız, neden vakit kaybedeyim, diye düşünüyorum. Ama bir yandan da yabani misin kızım, her sakallıyla ille bir şeyler mi yaşamak zorundasın, diyorum

Bunun arkadaşlığı var, dostluğu var. Yani nasıl olsa gideceksin buradan, en azından elinin altında bir deney tahtası olsun bu çocuk. Bak bakalım, hemen öyle kestirip atma, diye de düşünüyorum. Belki de bunca sene, beynimi kullanmadan sadece kalbimle hareket ettiğim için ben yanlışımdır. İşin doğrusu, adamın ilk başta olan hareketleridir. İlk yemek, ilk buluşma gibi.

Mesela eski sevgilimle dışarda yemek yemek, cehennemde vakit geçirmek gibiydi. Garsonlara inanılmaz kötü davranıyordu. Sürekli yer değiştirmek istiyordu. Ve sanki, cumhurbaşkamymışçasına ça-

lışanlardan özel ilgi bekliyordu. İsteddiği olmayınca hayvan gibi bağıırıyordu. En önemlisi yemeği biter bitmez, benimkine bakmadan, “Hadi kalkalım,” diye beni darlıyordu. Sonuç, elde var sıfır! Ben ilk yemekte bunları fark etmiş olsaydım, dört senem boşuna geçmeyecekti!

Sana bir şans veriyorum Osi, üstelik bunu kadın dergileri formatında yapıyorum. Bakalım bu testten geçecek misin? İlk buluşmayla ilgili kurallar neydi?

- 1- Götüreceği mekân. Kesinlikle ünlü ve pahalı bir mekân olmalı.
- 2- Yemeği seçme olayı. Etçi mi; otçu mu; balıkçı mı? Damak tadımız benziyor mu? Menüde olan en ucuz yemeği mi seçiyor?
- 3- Şarap seçimi. Ben hiç anlamıyorum zaten, o konuda şanslı neyse ki.
- 4- Garsonlara olan tavrı nasıl? Kibar mı yoksa gerçek bir hanzo mu?
- 5- Yemek yerken muhabbeti nasıl? Etrafına bakıyor mu yoksa ilgisi benim üzerimde mi?

Düğünden düğüne giydiğim ayakkabılarımı giyebilirim bugün. Neticede arabadan inip, arabaya bin-

cem. En fazla tuvalete kadar yürürüm. Ayaklarım şişerse de orada çıkartırım ayakkabıyı. Elbise de giyebilirim. Bacaklarımı mı açsam yoksa memelerimi mi? Göğüs dekoltesi de çok varoş duruyor ya. Mini etekle de ben oturmayı beceremiyorum.

Neyse, zaten masanın altından belli olmaz bacaklarım. Yalnız hava biraz soğuyor gibi. Artık bu nasıl yazsa nevre döndü mevsimlerin. Üstüme ince bir şey almayayım. Osi, bakalım ne kadar centilmen bir erkek. Ceketini bana verecek mi, vermeyecek mi? Her ihtimale karşı, koltuğumun altına rolunu 32 kat süreyim de. Ceketini verdiğinde terlemeyeyim.

Şimdi kapıya geldiğinde aslında biraz bekletmem lazım ama Osi'ye hiç güvenmiyorum. Onda tam eve dadanmalık bi tip var. Hızlı hızlı hazırlandım. Yanlışım varsa düzelt ama sanırım ilk kez biri beni beklemeyecek.

Saat 7'de gelecekti. 7 oldu gelmedi.

Mesaj atsam mı “neredesin” diye ama bu kez de çok hevesli görüneceğim sanki. 7:15 ne gelen var, ne bir mesaj. Telefonum mu çekmiyor diye arkadaşlarıma arattım kendimi ama yok çatır çatır çekiyor. 7:30 adam ortada yok! Hayır, kereste gibi bekliyorum koltuğun üzerinde. Rujumu yemekten kanser olmak üzereyim. 7:45 hâlâ ses yok. Acaba öldü mü? Öldüyse üzülür müyüm ya? Bence üzülmem lazım sanki. Az da olsa vakit geçirdik sayılır. Ay gencecik güzelce de çocuktu. İnşallah ölmemiştir.

Hoş, ölmemişse nerede? Unuttu mu acaba? Eski kız arkadaşı falan mı aradı? Bunun da aklı gitti. Yeni biri olacağına, eskisi mi olsun, dedi. Ya da yolda gelirken, bir kız otostop çekti, bu da aldı kızını arabaya. Kız böyle ilik gibiydi, “Ben de arkadaşlarımla bir ev partisine gidiyorum, sen de gel istersen,” dedi. Osi de “Daha iyi fikir” diyerek, kızla partiye mi gitti yoksa? İnşallah kız, organ mafyası çalışanıdır da, böbreğini falan çalar orospu çocuğunun!

Ben burada seni bekleyeyim, hazırlanayım, düğün ayakkabılarımı giyeyim. Sen karı kız peşinde partilere git. İşte bu yüzden hep kaybeden olacaksın Osi efendi. Allah, inşallah belanı verir. Rabbim, seni sürüm sürüm süründürür. O partiyi polisler basar böyle. Cebine uyuşturucu koyarlar da hapislerde çürürsün. O zaman çok ağlarsın ama iki temiz iç çamaşırı diye. Yaa adam gibi gelseydin buraya, hiç başına bunlar gelmeyecekti.

Belki de partiye gitmedi. Kız, bu saftirik arabayı kullanırken; arkasından bir tane vurdu. Hoop bunu otoyolun kenarına attı. Sonra arabayı çaldı. Bu da şimdi otoyoldan buraya yürüye yürüye geliyor. Ya da trafik kazası mı geçirdi acaba? Ay Allah korusun. Öyle bir şey olduysa, hastaneye gitmem doğru olur mu? Anası babası “Sen kimsin” derse, ne diyeceğim ki? Bir de üzerimdekiler hastane için uygun değil. Bence zaten hemen gitmeyeyim. Birkaç gün komada falan kalır. Ben sonra ayılınca giderim. Duruma bağ-

lı, günlerdir başımdaydım diye yalan falan atarım.

Saat sekiz oldu tam tamına sekiz. İnsan bir saat geç kalır mı yahu! Evet, ben geç kalıyordum ama o bendim yani, sen kimsin de beni bekletiyorsun! Yok, dayanamayacağım arıyorum. Unuttum falan derse de telefonunu engelleyip, bir daha böyle bir şerefşinin adını anmıyorum.

Tam ben arayacakken, o aradı. Kapının önündeymiş bekliyormuş beni. Bir saat de ben seni bekle-yim de gör diye düşündüm ama, gelecek eve diye bu riski göze alamadım açıkçası. Pıtı pıtı gittim, bindim arabaya.

Ayak üstü bin beşyüz tane yalan söyledi. Ya sen cin olmadan adam mı çarpıyorsun acaba? Oğlum ben geç kalmalarda kullanılmak üzere söylenecek, 5 milyon yalan diye kitap çıkartırım yahu. Yok, tam evden çıkmış, gitmiş arabanın oraya arabanın anah-tarını unutmuş. Eve dönmüş, saatlerce onu aramış. İşte tam bulmuş, yola çıkmış benzin bitmiş. Benzini almış yok trafikte yanlış yere girmiş. İşte birine sor-muş, başka yerden çıkmış bla bla bla.

Yaaa bir siktir git, gözündeki çapak duruyor. Yeni uyanmışsın, uyandığın gibi de buraya gelmişsin işte. Benzin depon bile çeyrek dolu. Hadi dedim, sorguya çekmeyeyim. İnanmış gibi yapayım. Demek ki in-sanlar da bana da böyle yapıyor. Hep inanmış gibi. Dışardan gerçekten geri zekâlı gibi görünüyormuşum, bunu anladım.

Tabii bu arada, neden bu kadar uyudu, evde mi uyudu, başka yerde mi? Bu tip şeyleri şu an hiç sorgulamıyorum. Çünkü sevgili falan değiliz. Kafamı bunlarla meşgul ettiğim zaman kıskançlığın verdiği o hırsla hep âşık olduğumu zannediyorum. Ayrıca Osi'ye âşık falan da olmayacağım. O sadece sefil bir deney tahtası. Ama keşke yanıma bir sütyen askısı alsaydım. Bu tip durumlarda adamların arabalarına bir sütyen askısı bırakmak çok sağlıklı oluyor. Eğer ilişkisi falan varsa benden sonra kopsun kıyamet, banane!

Arabayı park etti, yalnız geldiğimiz yer pek öyle iyi mekânların olduğu bir yer değil. Bizim evin yakınlarındayız. Bir de neden vale'ye vermedi, cimri mi acaba diyeceğim de, ha İspark'a o kadar para vermişsin, ha vale'ye.

Bence valeye araba teslim etmeyen erkekler güvensiz erkekler. Nedense vale'nin o boklu arabalarını alıp, onla gezip tozduklarına inanıyorlar. Hatta bozuk paraları falan aldıklarına. Demek ki bu da güvensiz. Bu arada sahi biz nereye gidiyoruz ya, diye düşünürken. Başıma gelecek en kötü şey gelmiş olabilir. Beni, dönerciye götürdü!

O mini eteğim ve tıpidık topuklarımla içeriye geçtik. Garson bizi kenarda bir yere attırırverdi. İçerisi resmen ana baba günü gibiydi. Üzerimdeki kıyafetlerle o kadar salak görünüyordum ki. Peçeteyle hemen kırmızı rujumu sileyim bari dedim. Daha kötü

ne olabilir diye düşünürken, “Sen de bir buçuk por-siyon al bak, ekmeksiz yersin. Biraz kan gelsin ya suratına, bize sen iki ayran da getir usta,” dedi.

Gerçekten çok romantik bir yemekteyiz. Hoş, “bi-raz kan gelsin suratına demesinden etkilenmedim desem yalan olur.

Yılların dombili Pucca’sı bir gün bu sözleri duyaca-k mıydı be! Dönerlerimiz geldi ve hayatımda ilk defa birinin yemek yerken kendinden geçişini izle-dim. Adam ağzına her lokma atışında baygınlık ge-çiriyordu sanki. O ekmeğin içine turşuyu avuç avuç koyması, ağzına tıktırması...

Yani, tamam ben de böyle yemek yiyorum ama yalnızken. İnsan içinde, hele de ilk buluşma yeme-ğinde kısıtlıktan çıkmış gibi yemiyorum! Onu izlemek-ten ağzıma bir lokma koyamadım. Kendine iki dü-rüm yaptıktan sonra, geriye doğru bir gerindi. Derin bir nefes aldı. Ya hiç yakışıyor mu şu tipine şu ye-mek yeme hali, ben şok içindeyim tabii. Sonra benim tabağıma baktı. Dedim, sıçtık. Adam benimkine de göz dikti. Hemen kendime doğru çektim. Zaten geç gelmişsin, beni buraya getirmişsin. Bir de oturup ye-meğimi yediremem sana.

Derken hooop, elini bir attı, ekmeğin içine etleri dizdi. Patatesleri özenle yerleştirdi. Domatesleri de koydu. İyice sardı ekmeğe. Sonra ağzıma dayadı. Ar-dından zaten kendi tabağını silip süpürdü, üstüne benimkini süpürdü. İki tane de çay söyledi. Bir de

garsonla hemşeri çıktı, hayatında hiç görmediği babasının memleketi için yarım saat konuştu.

Zaten bu memleket muhabbetlerini hiç anlamamışımdır. Mahallende görsen selam vermezsin. Başka şehirde görünce, saatlerce “Sen onu tanıyor musun, bunu tanıyor musun?” Tanıyor olsa ne olacak yani?

Neyse, aslında dergi kurallarına göre bakınca; getirdiği dönerci ünlü bir mekân mı? Evet İstanbul’un en ünlü dönercisi. Pahalı mı? Evet, ortalama dönerden fazla fiyatları! Damak tadımız benziyor mu? Yani ben de burayı çok severim. Menüde zaten tek seçenek vardı, evet en pahalısını seçti, bir buçuk porسیون söyledi.

Şarap seçme olayı ise, içeceği aslında kendi seçti. “Cola içer misin?” diye bile sormadı. Direkt ayrıları dayadı önüme. Ve şu an midem davul gibi şiş. Garsonlara tavrı da çok içtendi. Benden çok garsonla konuştu. Yemek yerken asla sağına soluna bakmadı. Evet benimle ilgilendi sayılır, yedim mi yemedim mi diye kontrol etti.

Ceketi var mı diye bakındım ama Osi, kot tişört gelmişti. Yani, Mahsun Kırmızıgül mü bu adam neden ceket giysin tabii. Bence bu centilmenlik kuralının ceket kısmı artık kaldırılmalı. Ceketi çünkü ya beyaz yakalıları giyiyor -o da sadece işten işe, eve geldikleri gibi üstlerini değiştiriyorlar- ya da loca delikanlıları.

Ayyy Allah affetsin, tiksiniyorum onlardan. Gece

dışarı çıktıkları zaman, masalarının üstünde kova olan delikanlılar. Otururken bacaklarını iki metre açıp öyle poz verenler. Sigaralarını tepeye tepeye üfürerler. Yatıp, kalkıp dua etmeliyim, ceket giymemiş.

Yani düz mantıkla bakarsak olaya, kadın dergilerinde olan iyi bir randevu. Ama ayrıntılara girdiğimiz zaman korkunç! Ama garip yani, tanıştığımız günden beri kaç tane Osi var bilemedim. Her gün farklı biri olarak geliyor. Evet, bence de ben uzak durmalıyım bundan. Kesinlikle uzak durmalıyım!

Ama işte, ben uzak durmaya çalıştıkça hep bir şey çıkıyor.

Beni eve bırakıyordu, ben ne olur ne olmaz diye “Sitenin girişinde ineyim, arkadaşşıma geçcem buradan,” dedim. Tabii o da hemen, “Arkadaşımda ne yapacaksın, yedin kalktın ooo,” falan gibi laflarla abuk subuk espiriler yapmaya çalıştı ama olsun. Benim kararım net! Bu arada da aslında başka bir şeye sinir oldum. Telefonu çalıp duruyor, eline alıp bakıyor, sonra ters çevirip benle konuşmaya devam ediyor. Bir daha çaldı, bir daha, bir daha...

Belli ki eski kız arkadaşşı, takıldığı ya da asıldığı biri ısrarla arıyor. En sonunda dayanamadım, “Bence aç telefonu artık,” dedim. Bu işte numarayı bilmiyorum falan diye directti ama ayak yani bariz belli. İnanmamış gibi uzun uzun baktım. O da artık, bu kadar ısrara dayanamadı açtı telefonu. Kafamdaki plan, o telefonda konuşurken, “Sağdan dön, sola sap”

gibi komutlar vererek, telefonun diğer ucunda olan kıza sesimi duyurmak. Kimse yani, bilsin bu gece beni yemeğe götürdü. Yok, öyle üç kuruşa beş köfte. Kadın dayanışması bunun adı! Ohh beni eve bırakacak, sonra doğru kıza. Oldu canım!

Bu telefonu açtı, bir süre dinledi, ardından böğürmeye başladı. Böğürmesiyle de elinin, ayağının titreşmesi bir oldu. Ne olduğunu anlayamadım bir türlü. “Benim yüzümden!” diye ağladı.

Ne oldu diye soruyorum ama beni duymuyor bile. Hoppala! Zar zor durdurttum arabayı. “Sakin sakın anlat, yapabileceğim bir şey vardır belki,” diye girdim olaya. Bir taraftan da yine panik atağı tuttu, arabanın pencerelerini açtırttı. Burnundan nefes alıp verdirttiriyorum.

Büyük ihtimal, kız hamile falan kaldı, buna söyledi, bu da şoka girdi tabii. Ben de, “Ayrıldıktan sonra hamile kalması sence de şüpheli değil mi?” “Millet doğurmak için canı çıkıyor, pat diye çocuk mu olur?” “Kıza sorsana, regl tarihi ne zaman. Yumurtlama dönemi yattınız mı yatmadınız mı bakalım?” “Neden korunmadın abi, mal mısın?” “Kızı ara, ‘Tamam ben bebeği istiyorum hazırlan, doktora gidiyoruz,’ de; bakalım ne diyecek?” türü sorularımı hazırladım. Hangi sırayla sorsam diye düşünüyordum ama iş başka çıktı.

Arkadaşı bunda kalıyormuş. Eve pencereden girmeye çalışırken, on bir metreden yere düşmüş. Arayan da kapıcıymış. Hastaneye götürmüşler çocuğu.

Haydaaaaaa! Aldım telefonu elinden, bir de ben arayayım şu kapıcıyı, olayı sakın sakın anlayayım dedim. Adam daha telefonu açar açmaz, “Öldüüü adam, vallaha öldüüü, pat diye çakıldı yere. Kalbi malbi her yanı durmuş,” dedi.

Şimdi, beni eve bırak, sen hastaneye git desem sanki ayıp olacak. En yakın arkadaşı öldü adamın. Ama onunla hastaneye de gitmem sanki garip kaçacak. Bir taraftan da üstüm başım müsait değil. Eve gidip, üstümü değiştireyim diye düşünüyorum ama çocuk öyle bir ağlıyor ki, yani imkânı yok. Ben yanındayım diyerek, hastaneye doğru yol aldık.

Kapıcının bana neler söylediğini anlatmadım tabii. Anlatsam çünkü, acıdan arabayı bir tarafa vurur. Yok yere biz de öleceğiz. Bu kadar dramaya gerek yok. Bir taraftan da teselli etmeye çalışıyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Çok umutlandırmak istemiyorum çünkü. Sen yine kendini kötüsüne hazırla diyip duruyorum, tabii faydası olmuyor. Kötü diyince de, beli kırılmıştır, ayakları kopmuştur diye düşünüyor.

Ağlaya sızlaya, ara ara arabadan indirip, nefes aldırarak hastaneye ulaştık sonunda. Acile doğru koştuk, dediler “Kırmızı tarafta.”

Osi’yi içeri girmeden durdurdum. Ellerini sıkı sıkı tuttum. Gözlerine iyice baktım. Biraz sonra, en yakın arkadaşının ölmüş olduğunu öğrenecekti. Acaba orada mı öğrense daha iyi, benden duysa mı? Yani

çocuğun annesi falan da olabilir, şimdi onların yanında duyarsa daha yıkılacaktır. Off hayatımın en zor kararlarından birini vermek zorundayım. Bence, benden duyması daha mantıklı.

Hem içeri girene kadar kendini hazırlar. Ailesi falan varsa da onları daha da üzmez. Şimdi kim bilir ne acı, ne keder, ne dert çekecek. Neyse, o acıyla beslenip, büyüyecek. Kader işte. Hepimiz faniyiz bu hayatta. Belki birazdan ben öleceğim, belki sen, belki o. Allah bizi yaratırken beynimize ölümle mücadele kısmını da eklemiş. Metin olmalıyız. Yalnız bunları düşünmesi kolay da ağızından hiç bu kadar rahat çıkmıyor. Onun yerine daha çok saçmalıyorum.

Dünyanın en geri zekâlıca şeylerini söylemeye başladım. “Hebele hübele ayakkabım sıkıyor” gibi. Yaa of, yani kapıcı da, neden bana böyle bir şeyi söylersin değil mi? Kapının oraya kadar gittik, dayanmadım, çektim Osi’yi kendime.

“Osi, arkadaşın ölmüş,” diye en basitinden söyledim. Zaten bembeyaz olan suratı daha da beyazladı. Dili mili içeri kaçtı sanırım. Ayy beyin felci geçiriyor olabilir, neyse korkma Pucca, hastanedeyiz, hemen müdahale yaparlar.

Derkennn, içerden bir inleme sesine kafasını çevirdi. Elimi bıraktığı gibi, “SEKOOOOOOOOOOO!!!!” diye bağırarak içeriye koştu.

Çocuk ölmemiş!!!! Çok şükür.

Adımın sonuna koyduğun iyelik ekim.
Bir tek bunun için bile seni severim.

Hayatımın en saçma gecelerinden birini yaşadım dün gece. Osi'nin arkadaşı hastanedeyken, biraz yanında kalır, sonra eve dönerim diye düşünüyordum. Çocuğun bir gece orda kalması gerekli neticede, Osi de yalnız kalmasın diye diğer arkadaşlarını çağırdı. Hastane bir anda bir sürü az ünlü dizi oyuncusu ile doldu. Ama o kadar az ünlüler ki anneleri bile hangi dizide oynadıklarını bilmiyordur büyük ihtimalle. Osi işte hastane işlemleriyle uğraşırken ben de kantinde bunlarla oturuyorum.

Osi gelsin de vedalaşıp gideyim diye bekliyorum. Bir taraftan da kalksam mı gitsem mi acaba diye kendi kendime düşünüyorum. Çünkü muhabbetleri inanılmaz bayık. Arkadaşları orada can çekişiyor, bunlar yok onun oynadığı dizinin reytingi şu kadar.

vay onun başrolü bu kadar alıyor, işte onun menajeri bu, bilmem kimin kaşesine şu kadar vermişler...

Eeeh, bari dedikodu yapın. Kim kimle berabermiş falan konuşsalar bir nebze eğlenceli olur da... Bunlar da resmen içimi şişirdi. Osi geldi sonra, dedim hadi gidebilirim sonunda.

Kalktım, tam vedalaşırken Osi'nin arkadaşlarından biri ismimle dalga geçti. "Pucca ne ya, poğaça gibi?"

Gecenin yarısı zaten yorgunluktan ölüyorum, bir şey söyledim de dedim hiç muhatap olmaya gerek yok. Onun yerine siklememeye karar verdim. Sonra devam etti, "Ya sen şimdi kitap falan mı yazıyorsun? Pucca diye. Neden Pucca yani? Başka bir şey bulamadın mı?"

Buna cevap olarak, "Ananın amını buldum," denilir; seksist bir küfür olduğu için demedim. Bu hiç soluksuz devam ediyor, "Pucca da Pucca. Pavyondan çıkmış kız ismi gibi" dedi, sonrası korkunç!

Osi, nasıl oldu anlamadım ama "Sen ne diyorsun lan!" diye yanımdan bir anda çocuğu bir aldı, yerde sürükleyerek dış kapının oraya götürdü. Bir taraftan tekme atıyor, diğer taraftan kafasını yere vuruyor çocuğun. Bütün arkadaşları ayırmaya çalışıyor ama yok!

Koşarak hemen güvenliğe gittim. Geldiler, kimse Osi'nin elinden alamıyor çocuğu. Her taraf kan içinde. Çocuk ölecek! Polisler geldi, ikisini de nezareth-

neye alacaklar şimdi. Hemen araya girdim, polislere dedim ki, “Nişanlımla buradan geçerken, bana laf attılar. O da yediremedi, saldırdı. Kim olduklarını bilmiyoruz.”

Aldılar ayırdılar bunları. Osi’yi tuttular, “Tamam abicim, hadi siz gidin, uzaklaşın yengeyle,” diye bana doğru verdiler. Ben de tuttum kolundan, hemen taksi çevirdim, bindik, bizim eve geldik. Kafası falan yarılmıştı, pansuman yaptım. İşte bir saat, telefon trafiği içinde kaldı. Yok onu öyle öldürcem, yok ona şunu yapcam. Tamam işte be, ne abartıyorsun, döv-dün bitti. Baktım enerjisini kavgaya doğru veriyor. İlle gidip çocuğu daha çok dövecek. O haliyle Osi’ye evi temizlettim.

Vileda sopasını aldım, o sağa sola doğru dönüp dururken, eline verdim. Sildi etrafı. Bulaşıkları falan dizdirdim, öfkeli öfkeli bir şeyler anlatırken. Ne yapayım, yoksa hastaneye gidip, arkadaşının kırıl-madık kemiğini bırakmayacaktı.

Ya bu erkeklerin bizim için başkasını dövmesi, dışarıdan bakınca iğrenç görünüyor ama içeriden inanılmaz garip bir haz vermiyor mu sana da?

Yani bu, ilk çağlardan beri DNA’larımıza işlemiş, mamutlarla dövüşen erkeğin mağaramız için uygun olması düşüncesinden mi? Yoksa çocukken izlediğimiz o geri zekâlı dizilerden mi bilmiyorum? Deli Yürekler, Aynalı Tahirler falan. Kafamıza “erkek dediğin senin için herkesi döver” mesajını yüklü-

yor. Bir noktadan sonra erkeği koruma köpeği gibi görüyoruz. Basss oğlum, tut oğlum, ısır oğlummm! Tabii ki arkadaşlarıma “Allahım inanılmaz iticiydi, korkunçtu yani” diye anlattım bu olayı ama içten içe o gururlanmayı yaşamadım dersem yalan söylemiş olurum.

Artık gecenin gazından mı, yorgunluğun verdiği geri zekâlılıktan mı hiç bilmiyorum ama sabaha kadar uyumayıp, sabahın köründe Osi ile beraber Ankara’ya gittim. Film mi ne, çekimi varmış, senaryo okumasına gidecekmiş. Akşamına geri dönecekmiş. Bana “Sen de gel” dedi. Dün benim için kavga etti, benim de onunla gitmem lazım diyerek kabul ettim sanırım.

Uçakta sadece, “Benim burada ne işim var,” diye düşünüp, Osi’yi sakinleştirmeye çalışıyordum. Al-lahtan o kadar uykusuzdu ki, yorgunluktan atağı öyle çok coşmadı.

O senaryo okumasına gittiği sırada ben de otelde ayı gibi uyudum. İşi bitti, o geldi uyudu ben yemek yedim. Osi ile Ankara’dan günübirlik dönüşümüz tabii ki otobüsle oldu. Onu uçağa binmeye ikna edemedim çünkü. Yok, ne yapsam, olmadı. En son, orada olan arkadaşlarını ziyaret ettiğimiz için ne kadar içtik hatırlamıyorum. Otobüse biniş anımızı bile hatırlamıyorum.

Tek hatırladığım, koltukta iki büklüm yatarken, Osi’nin kulağımın dibinde bir şeyler anlatmaya ça-

lışıyor oluşuydu. Bütün gün yol çekmişim kurban olduğum, bu da beyin artık, diye Osi'yi uyutmaya çalışıyorum ama nafile. Çocuk uyumuyor! Nasıl bir enerjiyse bu, soluksuz bir şeyler anlatıyor. Ben de inatla, uykusu olduğuna inandırmaya çalışıyorum. “Bak, kafanı şuraya koy. Gel dizime yat. Ayakkabılarını çıkar uzat ayaklarını,” gibisinden akıl vermeye çalışıyorum.

Onu böyle tam kıvama getirdim, otobüste uyumanın o tatlı duygusunu hissedecekti ki, muavin geldi yanımıza, Osi'nin omzuna ayı gibi çöreklenerek, “Gardaş, o ayakkabıları giy, ayağını da yere uzat!” diye böyle itici bir uyarı yaptı.

Tabii böyle bir olayda sessiz kalamazdım, Osi ağzını açmadan hemen muavine, “Bu nasıl bir üslup?” diye konuya girdim. Ardından hemen, ayağa kalkarak “Yetkilin kim senin, onunla görüşmek istiyorum. Bizimle nasıl böyle konuşabilirsin, her şeyin bir adabı vardır,” diye devam ettim.

Hayır, bunları söylerken ne düşünüyordum acaba? Yetkili kim olacak, şoför tabii! Adam arabayı durdursun, muavine mi çıkışsın istedim, ne istediysem artık. Ya da tüm otobüsün muavini cık cıklayıp kınamasını bekledim herhalde ama muavin tabii beni pek sallamadı, “Ayakkabı çıkartmak yasak” dedi, öne doğru yürüdü.

Ben kaldığım yerden devam ettim. “Nerede yasakmış? Bana bu kuralı gösterir misin? O yasak ne-

renin yasağıymış?” diye biraz daha inat ettim. Yollardan birkaç mırın kırın duydum ama muavine gibi gelmedi hiç. Sanki bana söylüyorlardı. Osi de “Tamam Pucca, sakin ol,” diye beni oturtmaya çalışıyordu ama bi kere gaza gelmişim.

“Belki sakat bu adam, belki hastalığı var? Ne hakla gelip ayakkabılarını giymesini istersiniz. Kokmuyor da ayakları. Kokuyor mu Osi, baksana bi...”

Muavin ya sabır diyip o dar koridoru yürümeye devam etti. Onun bu ilgisiz hali daha çıldırttı beni tabii.

“Öyle çekip gidemezsiniz beyfendi, bana cevap verin. Hangi kanunda yasakmış ayakkabı çıkartmak!”

Adam şöyle bir arkasına baktı, gözlerini devirerek, “Ya bir sus işte, senle mi uğraşacağım?” dedi, sonra kıyamet koptu.

Osi bir anda ayağa kalktı. O kedi gibi duran adamın içinden bir canavar çıktı.

“Sen kime sus diyorsun laaaan!” diye adama doğru bir uçu. Ben “Ay napıyorsun Osi, abartma sende,” diye onu tutacakken, ağzından bir anda “Sen karıma nasıl sus dersin!” diye bir cümle çıktı. Artık Allah mı söyletti ne oldu vallahi bilmiyorum. Karım dedi. Ayy bana karım dedi.

Kız, karısı oldum ya adamın bi anda. O kısımda birtakım çirkin hareketler oldu tabii. Sanırım biraz itişip kakıştılar. O tarafa çok hâkim olamadım. O sırada çünkü evlendiğimiz zaman onun evinde mi ya-

şarız, bende mi diye düşünüyordum. Hatta öyle ki kendimi bir anda otoyolun ortasında buldum.

Bizi otobüsten attılar! Sabaha karşı Sapanca'da yolda iki avanak öylece kaldık. Karı koca mı demeliydim acaba. Her ne kadar Osi, ne bok yiyeceğiz diye biraz panik olmuş gibi gözükse de benim ağzım kulaklarımdaydı.

Allahın sevdiği kuluymuşuz, mola yerinden hemen sonra otobüsten atılmışız. Bir 15 dakika yürüyüp, mola yerine geldik. Orada bir taksi çağırıp, eve onunla gitmeye karar verdik.

Daha garip ne olabilir diye düşünüyordum ki, taksiyi gördüm. Taksici, taksinin içini âdeta küçük bir pavyona çevirmiş. Arabanın belli yerlerinden garip renkler fışkırıyor. Her an bir konsomatris yanıma oturup, bana büyük rakı açtıracakmış gibi bir his var içimde. Bir de arabanın içine mini televizyon koymuş. Televizyonda da yol boyunca Adnan Şenses'in bütün klipleri dönüp duruyor.

Ses de çıkartamıyoruz, bir daha yol ortasında atılmayı ikimizin de götü yemez. Adam ne derse eyvalahız o durumda. Abi kanalı çevirsen falan da diemedik. Adam bi de son sesi açtı.

İkimiz durduk yere acı çekmeye başladık. Ama nasıl acı anlatamam. Az önce karım dedi diye mutluluktan uçarken, şu an üç çocuğumla ortada kalmış gibi hissediyorum. El ele tutuşmuşuz, birbirimize bakıyoruz. Dert, dert, dert! Osi, ölümcül bir hastalı-

ğa yakalanmış, ben de arkasından intihar edecek kıvamdayım. Yol bitmiyor, Adnan Şenses sende, yani babacım ne acın varmış senin. İçimi dağladı resmen. Ciğerlerim elime düştü o derece. Osi hele, boncuk boncuk bakıp duruyor bana.

Öyle böyle derken, yol bitti. Eve geldik. İkimiz de indik, sonra Osi bir anda geldi yanağımdan öptü. “Ben gideyim,” dedi.

“Aa kal ya, sonra gidersin,” falan dedim ama dinlemedi. Bindi taksiye, iyi dedim. Eve tam girecektim ki, arkamda bir ses. Bi döndüm, Osi.

“Biz ne yapıyoruz böyle!”

“Eve girmeye çalışıyoruz???”

“Onu demiyorum, ya bak kızım ben anlamıyorum seni. Ya da ilişki nedir bilmediğimden neyin içindeyim bilmiyorum. Ne yapıyoruz yani biz? Bu sevgililik mi?”

Haydaaaaa, karım dedi diye mutlu olduğumu anladı da, şimdi onu mu çevirmeye çalışıyor, ne oluyor? Geri zekâlı Pucca! Hemen ne sırtıyorsun, salak salak hayal kuruyorsun.

Şimdi, “Ay ben ciddi ilişki düşünmüyorum şu an. Sen beni yanlış anladın. Yok işte, önce arkadaşça birbirimizi tanıyalım. Çok iyi bir insansın seni üzmemek istemem,” falan diyecek.

Offfff! Hepsi birbirinin aynısı işte bu adamların. O yüzünde istemsizce oluşan, “mutlu yuva kurma isteği” belli olunca, topuk! “Sana özel bişi değil, bu be-

nim zayıf noktam,” diye kafasına iki tane geçirmek istiyorum.

“Ne diyorsun ya, ne sevgililiği? Şu an en son düşündüğüm şey senle sevgili olmak.”

Bari ondan önce davranayım da ne diyecekse daha kolay olsun. Keşke otobüste seni savunmasaydım. Ayı gibi ayakkabılarını çıkartırsan, tabii ağzına sıçarlar. Ayakların da kesin kokuyordu. Köyün mü sandın o otobüsü sığır! İnsan görmemiş kekomançi! Orda ağzını burnunu dağıtsalardı keşke senin!

“Ciddi misin?”

“Evet.”

Bir sustu önce, baya bir sustu hatta. O arada ne diyeceğimi bilemedim. Yüz ifadesinden anladığım kadarıyla sinirliydi çünkü.

“O zaman neden kalktın geldin benle Ankara’ya? Kaç gündür neden beraberiz?”

Acaba ben bir şeyleri yanlış anlamış olabilir miyim? Ya da bu şu an kıvırmaya mı başladı? Ne oluyor lan?

“Bak bir daha soruyorum, biz neyiz?”

Allahım harbiden neyiz biz? Ne demem gerekli, bilmiyorum şu an. Beraber olmak istiyor muyum? Bilmiyorum. Eylül’de New York’a gidiyorum. Merkür retro’da sevgili yapılmaz. Astroloji haritamda da çıkmadı. Ya sonra daha çok üzülürsem? Ya yine yıkılırsam? Yani buram buram güvensizlik kokuyor adam. Ben artık, olmayacak dualara amin demek istemiyorum.

“Hiçbir şeyiz.”

“Peki o zaman, eyvallah.”

“Eyvallah.”

Döndü arkasını, iki adım attı

“Aklın bende kalmasın ama sonra.”

Dedi ve gitti. Yüksek doz Adnan Şenses klibi izlersek olacağı buydu tabii.

İnsanların yaptığı hataları düşünmekten
kanser olan ben oldum.

Sende de öyle oluyor mu bilmiyorum ama alakasız bir anda birini yoğun düşünüp bırakınca, o kişiyle ilgili mutlaka bir şey ortaya çıkıyor. Ankara'ya gidip gelince doğal olarak Ankaralı'yı o dönem yoğun olarak düşündüm. Doğalı buydu, ne olursa olsun çocukla üniversiteyi orada okudum, orada nişanlandım, orada götümün üstüne oturdum. En son seneler önce, İstiklal Caddesi'nde görmüştüm. Karşıdan karşıya geçiyordu, birbirimize hiç selam vermeden geçip gitmiştik. Sonrasında birkaç kez telefonda konuştuk ama mevzu hiç uzamadı.

Hayatımın geçmişi temizleme döneminde olduğum için mi artık, Türkiye'yi terk ederken geride bir iz bırakmamak adına mı bilmiyorum ama evren bir şekilde Ankaralı'yı yine karşıma çıkardı!

Tabii ki bu yüzyılın kuralları ile. Yani, Facebook'ta “tanıyor olabileceğin kişiler” kısmında. Facebook'u akrabalar istila ettiğinden beri girmiyordum. Ne zaman girsem, başında TC olan bir akrabam ülkeyi kurtarmam ile ilgili ya direktif veriyordu ya da “Sen hâlâ evlenemedin mi kız, valla evde kaldın” türünden espiriler yapıyordu. Geçenlerde, orada durumlar nasıl diye bakayım dedim. Ankaralı'nın kabak gibi o bisiklet pompasıyla şişirilmiş fotoğrafıyla karşılaştım.

En son boşandığını duymuştum, hatta öyle ki eski karısı üstüne başka bir arkadaşım ile evlendi, ben tabii hâlâ yine boşta. “Büyük ihtimalle bu bir daha evlenmiştir” dedim. Önce bir beş saniye kadar kendime hâkim olarak, sayfasına girmedim. O beş saniye ama nasıl geçti ne sen sor ne ben söyleyeyim. Ardından hemen adamın herkese açık gönderilerini hatim ettim. Ufacık detaylardan bin tane şey bulmaya yeminliymişim gibi saatlerce hıtık hıtık kurcaladım. Sonrasında uykuya dalmışım.

Sabah uyandığım zaman, bir arkadaşlık isteğim vardı. Tahmin et kimden? Ankaralı'dan tabii!

Ben mi yanlışlıkla gece ekledim, bir şeyine mi bastım da gördü ondan mı ekledi yoksa benim sayfamda çıktığı gibi onun sayfasında mı çıktım veya cidden kader ağlarını ördü ve bir de arkadaşlara açık olan gönderileri kurcala dedi bilmiyorum. Baya bir süre onu ekleyip eklememe arasında gidip gidip geldim çünkü.

Ankaralı, asla sonradan arkadaş olarak kalacağım bir insan değil.

Ankaralı, eski sevgililerim arasında en şerefsizi, en adisi, en çirkini, en geri zekâlısı, en malı, en dangalağı, en vasıfsızı, en karakersizi, en namına kötü ne varsa osu. Ama bir taraftan da en ama en çok canımı acıtanı.

Ekle köpeği de neler kaybetmiş bir görsün istiyorum, düşününce de ya bırak başına bela alma Pucca diyorum.

Ya gece yanlışlıkla bir postunu beğendiysem, onun sayfasında olduğumu anladığı için beni ekle-diye diye de kara kara düşünüyorum.

Bunlarla uğraşırken tabii arkadaşlık isteğini kabul ettim. Ama kabul etmeden önce, sayfamı en güzel, en zayıf fotoğraflarımla doldurdum. Aldığım ödüllerin de fotoğraflarını koydum üstüne. Zamanında gereksiz yere yazdığım yazıların hepsini sil-dim. Aşk acısı çektiğim, salak salak komikli video-ları falan hep yok ettim. Onun yerine dünya barışı, siyaset, toplumsal olaylarla ilgili olan bağlantıları ekledim, “Hâlâ bıraktığım gibi yarım akıllı kız,” de-mesin diye. “Kıza bak, benden sonra nasıl değişmiş. Kendini geliştirmiş, akıllı bir birey haline gelmiş,” desin diye.

Hoş, kime neyin havasını atıyorsam. Ankaralı'nın bütün paylaşımları sadece Fenerbahçe üzerine.

Bazen bu erkekleri gözümüzde çok büyütüyoruz

ya çok sinir oluyorum o duruma. Yani herif, paylaştığım şeylere bunlar da neymiş diye bakmayacak bile büyük ihtimalle. Ama işte insan umutlanıyor. Belki insana dönmeye karar vermiştir diyebilmek istiyor.

Arkadaşlık isteğini kabul eder etmez hemen mesaj attı.

“Tel?”

Aynen bu, başka bir şey yok. “Nasılsın, ne yapıyorsun. Seneler önce senin ağzına sıçtım ama kusura bakma” falan yok. Ayı gibi “Tel?”

Ay bu ne ya, bir insan hiç mi değişmez. Hiç mi insanlıktan nasibini almaz. Ya da “karşımdakine biraz insan gibi davranayım” demez. Artık karşında eski Pucca yok Ankaralı Bey. Seneler önce öldü o kız.

Önce hiçbir şey yazmayacaktım ama sonra birinin Ankaralı’ya ağzının payını vermesi gerekli, gerekli ki nice Pucca’lar ziyan olmasın dedim.

“Tel derken? Yani cidden sana gerçekten telefon numaramı vereceğimi mi düşündün. Lütfen, bir daha beni rahatsız etme. Benim senin gibi insan olmayı başaramamış, iki kelime konuşmaktan âciz zavallılarla işim yok. Ayrıca kaç yaşına geldik, hâlâ adap nedir bilmiyorsan yuh diyorum. Git biraz terbiye edep öğren.”

Ben bunu yazdım, daha kendi yazdığımı okuyamadan hoop bir cevap daha.

“05xxx müsait olunca ara”

Ya çıldırcam, yemin ederim çıldırcam. Gerçekten

zerre değişmemiş. Hâlâ katıksız hayvan oğlu hayvan. Arkadaşlıktan çıkardım. İşim gücüm yok onunla uğraşamayacağım bir de dalga geçer gibi yazdığına bak.

Ardından bir mesaj daha attı, “İstanbul’dayım görüşelim, konuşacak çok şey var,” diye.

Gerçekten görüşmek istiyor muyum? Görüşürsek ne konuşacağız. Seneler geçmiş, içimde bir gram bir şey kalmamış ne diye kül haline gelmiş bir kâğıdı toplamaya çalışırsın. Ama görüşüp ağzının payını da vermeyi çok istiyorum. Ağzının payını da nasıl vereceksem, o kısmı zaten hiç anlamadım.

Beynimin ergen tarafı, buluşma teklifini kabul et; ona yer söyle, gitsin saatlerce beklesin diyor. Bundan ne kazanç sağlayacağım tabii, onu da bilmiyorum.

Bütün gün ıvır zıvırla uğraşırken bunları düşündüm durdum. Bir taraftan da Ankaralı, Amerika’ya gitmeden önce aslında başka bir konuyu halletmem gerektiğini aklıma getirdi.

Annem!

Babamı ve bizi sevgilisi uğruna terk eden annem. Çocukken kocasının bize yaptığı işkenceleri aşkı uğruna görmezden gelen annem. Onunla barışmıştık ama yani sözde barışma. Bazı günler barıştığım için kendime çok kızıyordum. Gece yatmadan önce sanki annem karşımdaymış gibi ona söylemem gereken bütün her şeyi söyleyip öyle uykuya dahi yordum. Özellikle terapistle başladığımdan beri bu anne ola-

yı bende derine attığım ne varsa öne doğru itekledi. Bütün problemlerimin kaynağı annemmiş. Hangi sorunumu deşsem altından o kadın çıkıyor.

Terk edilme korkum, ayrılamama durumum, yalnız kalamama problemim, sürekli aşk arayışlarım, hep yanlış insanları hayatıma almam, kıskançlık krizlerim, güvensizliklerim hepsi ama hepsinin altında annemin beni terk etmesi; bana iyi bir ebeveyn olmaması ve çocukluğumda bana yaşattıkları şeyler...

Bunlar gün yüzüne çıktıkça onu affedip, hayatına vicdanı rahat bir şekilde devam etmesine olanak sağladığım için kendimi suçluyorum. İşin kötüsü daha öncesinde de kendimi suçluyordum. Yani geri gelip, bizden af dilemesi bir işe yaramadı. Tam tersi işleri daha da zora soktu.

Uzun zamandır ertelediğim bir şeyi halletmek için anneme uzun bir mektup yazmaya karar verdim.

Sevgili anne,

“Sevgili” mi uzak, “anne” mi daha uzak bir kelime bilemedim. Sana hitap ederken ne demem gerektiği konusunda bile hâlâ tereddütlerim var. Bunu sana verip vermeyeceğimi bilmiyorum. Bu da belki hiç okumayacağın mektuplarım arasında yırtilıp gidecek. Ya da “Daha ne istiyorsun,

her şeyi halletti miştik hani, beni tekrar mı suçlayacaksın” diyip benden kaçacaksın. Sanırım, kaçmandan daha çok korkuyorum. Beni bir daha terk etmeden. Belki de o yüzden seninle yüzleşmekten hep kaçıyorum.

Sana neden diye sormak istemiyorum artık, vereceğin hiçbir yanıt beni mutlu etmeyecek. Sadece seni anlamak istiyorum. Seni anlamak için çocuğunu terk eden, çocuklarını öldüren annelerin hikâyelerini okuyorum. Hepsinde kadınların ya akıl sağlığı yerinde değil; ya gerçekten çocuklarına karşı içlerinde sevgi ve şefkat yok. Umuyorum, bir gün senin de akıl sağlığının yerinde olmadığı ortaya çıkar. Diğer türlü sü daha çok canımı acıtır çünkü.

Çocukken, sen benim gördüğüm en güzel kadındın. En güzel giyinen, en güzel konuşan, en zeki, en ne varsa sende toplanmış gibiydi. Bütün hayranlıklarım sendeydi. Sanırım kendimi ilk suçlamam da böyle başladı.

Bu kadar mükemmel bir kadın beni istemiyorsa, bu benim suçum olmalıydı. Ya çok yaramazlık yapıyordum, ya çok yemek yiyordum, ya çok çirkindim. Kendimi hep sana layık olmadığımı düşünerek geçir-

*dim. Benden utandığını düşündüm. Hep utanılacak bir şey yapmışım gibi geliyor-
du ve ne yaptığımı bilmiyordum.*

Bana çok kötü davranıyordun, beni sevmiyordun. Senin kokunu bilmiyorum mesela. Yumuşatıcı kokusunu senle özdeş-tirdim. Onun da nedeni çamaşırları, yat-tığımız odaya seriyorsun diye sanırım.

Bir gün okuldan dönerken arkadaşımı annesiyle sarılırken görmüştüm. Ne kadar şaşırmıştım. Anneye sarılır mı hiç diye. Kocan bizi oturduğunuz odaya almazdı. Kocan bizi yemek masasına oturtturur, bize yemek vermezdi, kocan sizin kullandığınız tabak çatalı bile kullanmamıza izin vermezdi.

Seninle beraber hiç oturup televizyon izlemedik, hiç beraber ödev yapmadık, beraber şarkı söylemedik, beraber uyumadık. Sen bize hep, "Sizin yüzünüzden mutlu değilim," dedin. Bunu açıkça 7 yaşında bir çocuğun suratına bağırarak söyledin. Ama bir taraftan da beni sevdiğini biliyordum sanki.

Biliyordum işte, "Sevgisi yüzünden böyle" diyordum. Kendimi ne kadar suçluyorsam, seni o kadar aklamak istiyordum. Ben seni hep daha çok sevmek istiyordum.

Boynunu merak ediyordum, oval tırnaklarını saatlerce incelemek istiyordum. Japona benzeyen gözlerine sadece bende olan eski vesikalığında değil, yüz yüzeyken bakmak istiyordum.

Şimdi ama kızıyorum, çok kızıyorum hem de. Ya ben de senin gibi olursam diye. Çünkü sen de annen gibisin, onda ne gördüysen bana onu gösterdin. Sonra kızgınlığım üzüntüye dönüşüyor, annen olmak istiyorum. Seni sarmak istiyorum. Göğsüme bastırmak.

Kim bilir neler yaşadı diyorum. Neler gördü, neleri görmezden geldi, nelere ağladı. Bütün acını almak istiyorum. İçinde biriktirdiğin, sustuğun, durduğun ne varsa hepsini aynı anda çekip almak istiyorum.

Baban olmak istiyorum. Seni korumak, kollamak, sahiplenmek... Kızımın arkasında ben varım demek istiyorum. Çocukluğunu sana geri vermek istiyorum. Seni düşününce kendimi unutuyorum. Demek ki daha kötüsünü yaşamış diyorum. Belki sana bunları verirsem, sen de beni seversin diye umuyorum.

Geçmişi değiştiremiyoruz ama yapacak bir şeyimiz yok. Düşünmemek, yok saymak

belki de en sağlıklı olanıdır. Ama şunu bil ki seni affetmiyorum, istesem de affedemiyorum. Anne olana kadar da affedeceğimi hiç sanmıyorum!

Anneme mektubu yazdım. Ona vermek için onu aradım, belki buluşuruz diye. Telefonu açmadı. Bana sadece bir mesaj attı. “Ben seni sonra ararım!”

Ankaralı’nın mesajını açtım, uzun uzun bana yazdığına baktım. Aslında orada Ankaralı’ya bakmıyordum. Geçmişime bakıyordum. Ve yapmam gerekeni yaptım. Ankaralı’yı engelledim. Mesajları sildim. Sayfayı kapattım.

Yokluğunda bile varlığını aramıyorum.
Ama sanırım özlüyorum.

Osi'ye bu iş olmayacak dediğim günden beri ne bir mesaj atıyor, ne arıyor. Aramasın zaten ya. Ben de hemen gaza geldim, bak çocuğu deney tahtası olarak kullanacaktım işte. Tamam, görevi bitti. Flörtleşip bitirecektim neticede. Şimdi yani oturup, neden mesaj atmıyor diye dertlenmem anlamsız. WhatsApp'a girip girip online mı diye bakıyorum. Telefon ekranına suratımı yapıştırıp hiçbir şey yapmadan, orada "yazıyor" yazsın diye bekliyorum. Ama yok, yok, yok!

Kendimi belli edecek ne yapsam acaba? Bir taraftan da "Aman iyi ki olmadı," diyorum. Zaten kavgacının tekiydi. İki gün içinde iki kişiyle kavga etti, görmedin mi? Hem bir ilişki yaşasak ikimize de yazık olmayacak mı?

Neticede üç ay sonra buradan gidiyorum. Belki

o da gelir ama. Orada workshop'lara katılır, sonra küçük bir kahveci dükkânı açarız belli mi olur. Hem orada da oyunculuk yapabilir. Sibel Kekilli'ye bak-sana. İnsan istesin yeter ki, her şeyi yapar bence. Sonra minicik bir stüdyo daire tutarız beraber, New York'un en iyi hamburgecisini birlikte buluruz. Bir sürü tiyatro oyununa götürür beni. Abidik gubidik bir sik anlamadığımız sanat galerilerini sarhoş gezeriz...

Kendine gel Pucca! Yine hayallere daldın. Hayır, öyle bir şey olmayacak. Senin kaderindeki adam bu değil! Daha o adamın gelmesine var. Bu o adama giden yolda mola yeri sadece. Mola yeri bile değil, tuvalet diyelim. Tuvalet demek biraz kötü oldu ama.

Allahım lütfen, gelecekteki kocam kim olacak bana ne olursun bir işaret yolla. En azından ona göre karşıma çıkan her adama sarmam bu sayede. Rüyamda falan göster bari, bir şey yap bari. Vallahi çok sıkıldım.

Ben tam bunları düşünürken, televizyonda Osi'nin oynadığı reklam çıktı. Algıda seçicilik mi nedir bilemedim ama daha önce de hep bu reklamı görüyordum ama hiç "Aa bu o çocuk," dememiştim. Kanalı çevirdim, başka kanalda yine reklamı. Eee bunlar da!..

Reklamsız, dandik kanallara basayım belki *Aşk-ı Memnu*'nun tekrarları vardır dedim ama bu kez de açtığım kanalda Osi'nin oynadığı dizi!

Ne kadar patatase benziyormuş sakalsızken meğer. Ama gözleri, ağzı yine iyiymiş. Yani imkânsız da, hani olur ya bundan bebem olsa, asla ama asla tabii ki olmaz ama yanii dişleri inşallah Osi'ye benzer. Bir de kirpikleri benzesin. Yaa öfff, hayır Pucca bebek hayali kurmak asla yok!

Televizyonu kapattım, biraz internette vakit geçireyim dedim, Osi bilerek mi yapıyor nedir, iki dakikada bir foto yüklüyor, devamlı önüme düşüyor. Telefonu da elimden attım. Aklıma geliyor durduk yere.

Eski sevgililerime bakayım dedim, kafam biraz dağılsın. Hepsi sağ olsun beni engellediği için, onların karılarına ya da sevgililerine baktım. Maşallah herkes yine mutlu. Kızları aradım ne yapıyorlar diye, hepsinin işi gücü var. Biraz kitap okuyayım dedim ama kitaba bi türlü adapte olamıyorum. Film izlemeye çalıştım, herkes âşık, herkes mıçmıç. Yeter be yeter! Dünyanın en sıkıcı günü.

Millet bu gibi sıkıcı gecelerde kendini normalden iki kat pahalı ithal dondurmalara verir. Bir kavanoz Nutella'yı kaşıklar falan ama ben genelde bulgur pilavı yaparım. İki kaşık yiyip, asla doymayacağım çikolatayla bulgur pilavının kalorisi aynı. Üstelik daha hesaplı ve doyurucu. Ama işte görünüş olarak o Tumblr kızı duruşunu bozuyor.

İki tabak domatesli bulgur pilavı yiyip, yanında da bir litre ayranı patlattıktan sonra koltuğa yığıl-

dım. Ayran belki uykumu getirir dedim ama o kadar çok pilav yemişim ki karnım patlayacak sanki. Televizyonda gereksiz bir kanalı açıp, uykuya dalmayı beklerken, şak diye bir mesaj! Osi!

“Bence beni düşünüyorsun?”

Öff bunun da özgüveni beni delirtecek. Hiçbir şey yazmayayım da delirsin dedim. Hatta online olduğu-mu da görsün. Kız, uyanık, yazdığımı da okudu ama bana bir şey yazmıyor diye düşünsün istedim.

Niye acaba böyle sapıklıklarımız var. Karşı taraf ondan hoşlanmadığımızı düşününce daha mı deliriyor diye düşünüyoruz, ne yapıyoruz? Çok saçma değil mi yani şu yaptığım. Mal gibi oturmuşum, onu sallamadığımı düşünsün istiyorum.

Valla seni bilmem de benim bilinçaltımda var olan halamlar yüzünden ben böyleyim.

Kitaplar çıktığından beri benimle konuşmuyorlar. Onları rezil ettiğimi, kendimi rezil ettiğimi, babamın başını öne eğdiğimi falan düşünüyorlar. Ama sağolsunlar, yokluklarında bile varlıklarını aramıyorum. Kendime itiraf edemiyorum ama sanırım özlüyorum. Sonra bana neler diyeceklerini düşündüğüm için özlemim geçiyor tabii. Ne zaman bir flört evresine girsem, kafamın içinde üç halam birden canlanıyor. Beyin kıvrımlarımın üzerinde oturup, dantel örerken bana akıl veriyorlar. Mesela tam cevap yazmayı düşünüyorum, bir tanesi hemen atlıyor.

“Afferin, sürtük gibi hemen atla öyle!”

“Cemile’nin kızı da senin gibiydi, kızın bütün mahallede adı çıktı. Çocuk kullandı attı bunu, herkese de anlattı o kız öyle böyle diye.”

“Yorulmasaydın Pucca, ‘gel açtım bekliyorum seni’ yazsaydın.”

Bir süre yazmadım, durdum durdum. O ikinci bir şey yazsın kesin yazacağım dedim. Tabii o da yazmadı. İşte az önce beynimin içinde bana sürtükmüşüm gibi davranan halalarım bu kez nedense tam tersini öğütlemeye başladı.

“Ahh, gitti gül gibi çocuk, vallahi gitti.”

“Ohh sen cevap vermedin, o da başkasıyla yazıştı. Şimdi kızın çekirdeğinden reçel yapıyor.”

“Böyle mal gibi bekle sen. Artık sana düğün davetiyesini yollar.”

Ayy bunlar yüzünden dengesiz bir geri zekâlıya dönüştüm yemin ederim. Ama öyle bir cevap vermiyim ki hem onu istemiyorum hem de istiyorum gibi; aslında ondan nefret ediyorum ama iyi bir bey olursa onu sevebilirim, ayrıca her önüme gelene bu saatte cevap yazmıyorum gibi durmalı, çok işim olduğu için onu önemsemiyorum yine de ona da acıdığım için cevap veriyorum. En önemlisi şu an peşimde binlerce adam var ve ben nedense hiçbirine yüz vermiyorum, aslında ona da vermiyorum ama işte mesajına cevap veriyorum.

İşte bu kadar şeyi kapsayan bir mesaj bulmam gerekli!

“Ya sen kimsin de seni düşünüyüm!”

Evet, o kadar düşünüp düşünüp yazdığım şeye bak. Ben gerçekten bu işi beceremiyorum. Daha bi de bunun mesajla fingirdeşme kısmı var üstelik, hele o konuya gelirsek beni öldür daha iyi. Yalnız bir şey söyleyeceğim de Osi bana cevap yazmıyor. Karşılık olarak, “Kimle konuşuyorsan, ben seni hiç rahatsız etmeyeyim, iyi geceler!” yazıp, onu engellemek istiyorum.

Sevgili tribi atmayı çok özledim ya. Böyle yeni flörtleştğin adama da yapamıyorsun ya bu tribi, o çok kötü oluyor. Ahhh seninle bir aylık beraber olsaydık, bana geç yazdığın her dakikayı nasıl burbundan fitil fitil getirirdim... Yat kalk dua et sevgili falan değiliz.

Bir on dakika geçti yok, yirmi dakika yok, yarım saat yok. Ulan madem bir şey yazmayacaksın, ne diye beni uykumdan edersin. Zaten bulgurlar karımda şişti, ayranla da birleşince iyice gaz yaptı içimde. Şu an patlamaya hazır bir bomba gibi duruyorum. Ay sinir krizi geçireceğim ya. Bir taraftan da keşke geç yazmasaydım, adam benden sıkıldı tabii, “senle mi uğraşacağım” dedi diye kendime kızıyorum. Ben kendi kendimi yerken, bir baktım arıyor. Heyecandan kalbim burun deliklerimden fışkıracak, o derece. Tabii halamlar yine devreye girdi.

“Açma kız açma, şimdi senle seksli meksli konuşacak.”

“Bence aç, bu saatte aradığı için ona bağır, sen beni ne zannediyorsun de.”

“Aç, hemen suratına kapat!”

Gayet mantıklı bir insanmışım gibi açtım telefonu. Benim evin oralarda bir işinin olduğunu, eğer evdeysem bana kokoreç ısmarlayacağını söyledi. Eğer, birini öldürüp, gömecek yer aramıyorsa benim evin oralarda bir işi olamaz bir kere, bunu geç. Yani sırf beni görmek için buraya gelmiş. Ama ayı oğlu ayı madem bir romantiklik yapıyorsun, kokoreç nedir?

Aç değilim ama kokoreçe de bayılırım ehi ühü diye klasik kız nazlanmasını yaptım. Hemen odama gidip şort tişört geçirdim üstüme. Beni evden almaya gel-sin diye bekledim. Kapı çaldı, bi açtım. Elinde kokoreç poşetiyle gelmiş. Ben dışarda yeriz diye düşünüyordum ama adam işini garantilemek için yemeğini almış. Bir de yanına bir şişe viski almış.

Aynı anda üç halam birden beynimi zonklattı.

“Pucca bu çocuk oranı buranı ellemek istiyor!”

Offf offf offf! Kapının önüne elinde iki yarım kokoreçle gelmiş bir adamı nasıl geri çevirebilirsin? Yani oraya kadar gelmiş, kapının önünde mal gibi bakakaldım.

O da sağ olsun, Dingo’nun ahırını gibi lak diye girdi içeri. Ayakkabılarını çıkardı. Oturdu koltuğa, açtı poşeti, çıkardı limonu bir güzel sıktı, verdi elime ekmeği. Ben de sanki az önce iki tabak bulguru yemiş gibi ayıp olmasın diye yarımı da yedim bir güzel.

Hadi yemeğini yer, gider dedim ama bu saatte gelen adam neden gitsin. Bi de işini garantilemek için yanına viskisini de almış. Ohh ya. “İçer misin,” falan da demedi. Gitti mutfağa bardakları aldı, ikimize koydu. Ben tabii bilinçli bir kız olduğum için, “İçmiyorum” dedim. Kusura bakma Osi Bey, üç gün gezdik tozduk diye öyle hemen kucağınıza atlayacak değiliz. Sonra her önüne gelene anlat değil mi? Viski nedir zaten ya, bir yudum bile içerken boğazım deliniyor sanki. Tuz ruhu içiyormuşum gibi geliyor. Hem zaten artık irade sahibi, olgun, ne istediğini bilen bir kız olduğum için yanımda istediği kadar içsin, beni bağlamaz.

Öyle kendi kendine evimde içki içmesi de çok itici geldi. Bu nedir yani, gecenin vakti evinde içeceğin kız mıyım ben? Diğer yandan da o bulgurlar mide mi kaynatmaya başladı. Her an popomdan bir kaza çıkacak. O kazayı duymaması için sarhoş olması da iyi diyorum. Ama yani ya sarhoş olup bana saldırırsa diye de düşünmüyor değilim. Durup, durup tuvalete gidip suyu şarıl sarıl açıp, cayır cayır gaz çıkartıyorum.

Sarhoş olup, sızması daha iyi diye düşündüğüm-den hızlı hızlı içirmeye başladım. Ağzı yüzü kaymaya başladı. Baktım, böyle yumuşak kıvama geldi. Bari nasıl biriymiş, en açık anında anlatsın, dedim. Eski ilişkilerini sordum.

En uzun ilişkisi beş ay sürmüş. Hiç uzun ilişki

yaşamamış. Hep günübirlikmiş. İlişkiler konusunda çok sıkılғанmış.

Yani Pucca hanım, sil bu çocuğu. Bu kadar aleni bir şekilde, “Benden cacık olmaz” diyen de olmamıştır. Evet, geçmiş olmaya bir adam istedim ama her önüne gelenle yatıp, ilişki nedir bilmeyen de istemedim yani.

Lisedeyken müzik yaptığını anlattı. İşte, kariyeri müzik konusunda ilerleyebilirmiş ama grup arkadaşlarıyla anlaşılamamış. Hâlâ içinde kalmış müzik. Şöyle bir düşündüm onu, saçlar uzun, elinde gitar falan. Gayet yakıştı aslında. Sonra hayatımın en büyük hatasını yaparak, “Bir şeyler söylesene,” dedim.

Ben Teoman falan söyler diye düşünürken bir anda bu “Sen beni bilemedin, ben seni bilemedin, yamacına gelemedin, geldiğini göremedim” diye tekerleme gibi bir rap söylemeye başladı. Ayağa kalkarak, elini kolunu yoww yowww yaparak kendinden geç geç, gözler kapalı kapalı. Ayyy dedim, bismillah ne oluyor be!!!!

Hay, şarkı söyle diyen dilimi sikeyim! Susmuyor! Bir şarkıyı bitiriyor, diğerine başlıyor. “Bak Sagopa’nın Ceza’ya attığı diss” diye diye beynimi şişirdi. İnşallah kafasının üstünde dönmeyecek diye dualar ettim resmen. Rap söylemesinin en iyi yanı o sırada tuvalete kadar gitmeme gerek yoktu, o gürültüde benim sesim arada kayboldu gitti.

İnşallah susar diye dua ederken, korktuğum başı-

ma geldi ve youtube'u açarak bana sevdiği rap şarkılarını dinletmeye başladı. Bir, iki, üç derken bu da kafa diye dayanamadım kapattım artık. Ve o an fark ettim ki, bir insanı tanımak istiyorsan onun önüne youtube'u açıp vereceksin. Bak bakalım, neleri açıyor.

Büyük bir risk alarak, "Hadi istediğini aç," diye laptopumu verdim. Ardından onu izlemeye başladım. Arama kısmına, "Behzat Ç ağlatan bölümler" diye yazdı. Sonra da Behzat Ç'nin bütün bölümlerini tek tek bana izletti. Irzıma geçmesinden daha mantıklı bir karar diye ben de oturdum kuzu kuzu izledim.

Yalancıyımdır biraz
ama bana inan.

Osi, gece koltukta sızdı. Ben de sızdığından emin olunca odama gidip kapıyı kitledim. Sabah olunca ama uyanmak bilmedi. O kadar gürültü yaptım, elektrik süpürgesini bile çalıştırdım yok yok, varil gibi uyuyordu.

Zodi görmeden yollamam lazım, sonra çünkü “Vayyyyyyy Pucca Hanım’a bak sen,” diye benimle dalga geçecek. Hem zaten dün gecedен sonra anladım ki Osi ile beraber olmamızın imkânı yok. Evet çok şirin olabilir, çok komik olabilir, acayip samimi olabilir ama çok patavatsız ve densiz biri. Yani o yüzden uyanırsa eğer, bir daha görüşmeyelim diyeceğim. Arkadaşa da ihtiyacım yok zaten benim. Hayatımda olsa ne olur, olmasa ne olur neticede.

Sonunda uyandı, babasının evi gibi dolanmaya

başladı. Ay bu çocuğun rahatlığı da beni kahredecek. Yalnız uyandığı zaman hiç sinirli değil. Benim için bir erkekte en önemli şeylerden biridir bu. Uyanır uyanmaz insana kök söktüren adamlardan tiksiniyorum. Bu teletabi gibi götünden ışık çıkartacak neredeyse. Ve sanki dün koca şişeyi tek başına içmemiş gibi davranıyor.

Bir insan bu kadar enerjiyi kendinde nasıl bulur hayret ediyorum. Televizyonu açtı, ondan bundan konuşmaya başladı. Osi'yi sanki kırk yıldır tanıyor-muş gibiyim. Yani hiç yabancılık çekmiyorum. Hatta şu an beraber televizyon izlemekten bile inanılmaz zevk alıyorum.

Kendine gel, Pucca diye tokatladım hemen kendimi. Üç ay sonra gidiyorum zaten. Haftaya da Çeşme'ye gidiyorum. Şimdi kafa karıştırmanın âlemi yok. Hem zaten Osi ile bir şeyler düşünüyor olsaydım, o uyanmadan kahvaltıyı hazırlar, sucuklu yumurta içinde bırakırdım onu. Demek ki düşünmüyorum, hemen gitsin diye uğraşıyorum. Ama aç da yollamak olmaz, insanlığımıza sığmaz diye, kalktım onunla kahvaltıya gittim.

Kahvaltıdan sonra bir daha görüşmeyeceğimizi söyleyecektim. Olmadı, beraber alışverişe gittik. Alışverişten sonra söyleyeyim dedim. Olmadı. Aç aç söylenmez şimdi diye yemek yiyelim sonra söylerim dedim, olmadı. Çok yemek yedik, biraz yürüyelim sonra söylerim dedim, olmadı!

Aldığımız kıyafetleri eve bırakması gerekliydi, hem evini de göreyim dedim. Sonra bittiğini söyleyecektim. Yani bu kez kesin söyleyecektim.

Konu ne olursa olsun, cümlenin bir tarafına “Teşvikiye’de oturuyorum” diye otuz milyon kez eklediği için nerede yaşadığını biliyordum. Büyük ihtimalle, maaşının çoğunu kirasına ödüyordur. Ve oraya da kız götürmek için taşınmadıysa ne olayım. Eve girmeden önce, “dağınık olabilir” diye beni bir uyardı. Bir insanın evi ne kadar dağınık olabilir diye çok önemsemedim. Ama evi görünce, içimden gaz dö-küp yakmak geldi yemin ederim.

Ayakkabılarımın altından corkk corkkk diye yapış yapış bi ses geliyor. Yerler büyük ihtimalle taşındığı günden beri silinmemiş. Kocaman bir koltuğu var, koltuğun üzerinde irili ufaklı bir sürü battaniye. Ve yani üzerindeki lekeler uzaydan bile görünüyor. Salonun ortasında, apartman yöneticisinin evi gibi kocaman saksı çiçekleri var. Çoğu kurumuş, topraklarında sigara izmaritleri. Baya kültablası gibi kullanılmışlar. Bira şişeleri her tarafa dağılmış. Kenarda dev gibi bir televizyon var, taksidini hâlâ ödüyor olmalı, pırıl pırıl parlıyor çünkü. Orta sehpanın üzerinde de her şey ama her şey var...

O leş gibi koltuğa oturmayacağım için koşarak pencere kenarına geçtim, pervazın üzerine oturdum. Osi de hayran hayran “Oraya ne güzel yakıştın!” dedi. Bilse evinden tiksindiğim için oturdum...

Etrafı incelemeye başladım. Büyük bir kitaplığı var, ilginçtir, güzel kitapları var. Aynı büyüklükte dvd koleksiyonu var. İlk defa kendimin dışında başka birinde bu kadar çok dvd gördüm. Ve de yine ilk defa bir erkeğin evinde ağzı tıka basa dolu kitaplık gördüm. Gerçi karı kız tavlama için yerleştirmiştir diye düşündüm ama kitapların okunduğu belli. Tik-sine tiksine kalktım, dvd'liğin önüne geçtim. Filmle-rini incelemeye başladım.

Woody Alen'in olduğu kısma bakarken, Osi elinde kahveyle geldi.

"Cumartesi gecesi ne yapıyorsun?"

"İntihar edeceğim."

"Peki cuma gecesi?"

Önce ben gerçekten filmde olan sahneyi mi söyledi yoksa ne yaptığımı mı sordu bir tereddütte kaldım ama iki türlü de cevabı "İntihar edeceğim" diye vermek havalı geldi. O da zaten hemen heyecanlı heyecanlı, "İnanmıyorum ya, *Tekrar Çal Sam*'i bilen biri, bu bir mucize!" gibi şeyler söyledi. Ardından da Woody Alen ile ilgili bir sürü şey anlatmaya başladı. Sanırım beni adamın büyük fanı falan zannetti.

Yaniiii orada diyemedim, insan Radyo Televizyon Sinema mezunu olunca istese de istemese de izliyor. O kadar heveslenince de "O adam minicik üvey kıızıyla evlenecek kadar adi bir adam!" çıkışı da yapmadım. Onu böyle bir şeyler anlatmaya aç görmek

hoşuma gitti. Artık bakışımdan mı fazla yakınlaşmamdan mı cesaretlendi anlamadım ama kafasını iyice kafama yaklaştırdı.

Elindeki kahveyi yere koydu. Bir eliyle saçımı kuşağımın arkasına attı. Yüzünü iyice yanaştırdı. Yani artık kaçarı yok, öpüşeceğiz belli. Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyor.

Bir taraftan neyse artık öpüştükten sonra bir daha görüşmeyeceğimizi söylerim diye düşünüyorum. Diğer taraftan da tadını, nasıl öpüştüğünü, dudaklarını inanılmaz merak ediyorum. O biraz yaklaştırdı, ben yaklaştırdım...

Tam dokundu geri çekti kendini. Şöyle bir gü-lümsedi. Kafasını tekrar yaklaştırdı. Tam öpüşmeye başladık, gözüm yerdeki sarı lekeye takıldı.

Her şey çok güzel gidiyor ama o sarı lekeden kendimi alamıyorum. Yerin içine öyle bir işlemiş ki, acaba biri mi işedi oraya, yok artık salonun ortasına da işlememişlerdir diye düşünüyorum. Gözümü kapatıyorum, işeyen insanlar aklıma geliyor. Gözümü açıyorum o leş gibi sarı leke. Dayanamadım, kendimi çektim Osi'den. Çocuk bi mal oldu tabii.

Ya diyemedim şimdi salona mı işedin, o leke nedir, git vileda getir sil sonra öpüşelim diye. Onun yerine...

"Ya bak, az çok senin nasıl biri olduğunu tahmin edebiliyorum. Yani şimdi burada ben senin bildiğin kızlardan değilim ayağı da yapmak istemiyorum

ama sen hiç ilişki yaşamamışsın. Benim bütün hayatım hep uzun süreli ciddi ilişkiler üzerine. Şimdi durup dururken kendimi üzme istemiyorum.”

“Ama başlamazsa da üzüleceğiz, denemekten ne kaybederiz.”

Ayağa kalktım. Bana verdiği kahveyi tabii ki içmeyecektim. O bardağın içinde artık fare mi cirit attı, hamamböcekleri mi dolaştı, Allah bilir. Üstümü başımı düzelttim.

“Bak valla senle evlencem,” diye tuttu elimden.

“Ya bi siktir git!” diye elini ittim. Geri zekâlıya bak ya, hâlâ dalga geçiyor.

“Şaka bir yana, eğlenmiyor musun benimle. Ben çok eğleniyorum. Uzun uzun konuşabildiğim nadir insanlardansın. Bir şey var yani sende. Aşk, meşk bunların dışında büyük saygı duyduğum, ne olduğunu anlamadığım bir şey. İlk günden beri eminim, bir şeyler oluyor seninle.”

“Bak dur, sana bir şarkı dinleteceğim,” dedi. Eli mi tuttu, kafasını iyice yaklaştırdı. Şarkıyı gözümün içine baka baka söylemeye başladı.

*“Bulutlar iç içe ve her an başka bir resim oluyorlar
Başka bir adla, başka bir zamanda rastlasaydım
demiştin ya o gün sana*

Vazgeçtim, kaçmak yok, söz bu kez

Çok güzel uyuyorsun diye yanımda

Bak, çok gevezeysem, hadi kapat çenemi

*Sözcükler ne ki duygular yanında
Yoksa yarın sabah uyanıp ayılınca
Utanacağım şeyler söyleyebilirim şimdi
Bana bırak hazır açmışken kapılarımı
Kalbime biraz daha temiz hava girsin*

*Yalancıyımdır biraz ama bana inan
Sarhoşken hep çok sahiciyim
Yine fazla içmiştim bu akşam da
Coşmuş kalbim, of nal gibiyim.
Sağır, kör, dilsiz görünür kalbim
Ama bil, ben aslında iyi biriyim*

*Bilirim, çok kirlidir aşk sicilim
Sadakat konusunda da pek iddialı değilim
Ama bu kez farklı olsun diye
Sen denersen, ben de denerim.”*

O an ne sarı lekeyi gördüm, ne evin pisliğini; ne kafamın içinde çınlayan “olmayacak” seslerini.

Bu kadar aleni bir şekilde “yanlış adamım ben” diyen birine kendimi kaptırmak üzereydim.

Büyük ihtimalle ilerde çok pişman olacağım. Bana kan kusturacak kadar acı çektireceği öyle belli ki. Beni çıldırtacak, ağlatacak, bazen de yok sayacak... Ama buna rağmen beni nasıl seveceğini çok merak ediyorum. Neler yaşayacağımızı, nelere guleceğimizi, nelerde küseceğimizi. Nefesim kesiliyor,

artık kendimi ona karşı tutamıyorum. Bu yükseklerle çıkmanın tepetaklak düşüşü var, biliyorum. Ama ne kaybederim ki, en fazla köpek gibi âşık olurum.

Anladığın üzere Osi ile artık sevgiliyiz. Lütfen kıcını kaşı, nazar değmesin, her şey çok güzel gidiyor. Meğersem ilişki nedir bilmeyen bir adamla aşk yaşamak daha kolaymış. Ne desen saf gibi inanıyor. “Şifrelerimizi birbirimize vermeliyiz” dedim, önce aklı gitti. Sonra, bu iş böyledir diye uzun uzun kendimin bile inanmadığı salak bir konuşma yaptım. Baya yedi. Benden tek bir şey istedi: “Geçmişten arıza çıkartma yeter.”

Ben de ondan kitaplarımı okumamasını rica ettim. Madem geçmişten bir arıza çıkartılmayacak, o zaman kurban ben olmayayım. Birbirimize bir saat süre verdik, geçmişte fingirdediğimiz bile olsa, kim varsa sosyal medya hesaplarımızdan hepsini silmek için. Herkes beni engellediğinden ben bön bön ekrana baktım tabii. Bir saat geçti, baktım hâlâ Osi telefonuyla kıvranıyor. “Ver,” dedim “şu telefon işini ben hallederim.” Memlekette ne kadar orospu varsa, “Ama o benim kardeşim gibi” dedi durdu.

Ya Allah aşkına, kardeş dediğinin bütün Instagram fotoğrafları meme içinde mi olur? “Sen bilmiyorsun, tanısan seversin, çok iyi kız.” Tanısam, AIDS kaparım diye elini bile sıkmam be, ne sevmesi!

Zaten bu erkeklerin yanlış kızları kardeş gibi görme sevdasını anlamıyorum. Aslında anlıyorum da

bakma şu an Osi'ye konduramadığım için anlamamazlığa vuruyorum. Sen o yollardan gelirken, ben yollara asfalt döküyordum. Hangi kız neyin nesi, kimle ne sebeple arkadaş oluyor, tahmin edecek kadar aklımız çalışıyor çok şükür.

Tabii ki böyle bir hamlenin ardından o da benimkini temizlemek istedi. Benim işim ona göre daha kolay tabii. Kimi sorsa, "Yaa o mu, saçmalama gay o gay!" diye işin içinden çıktım. Eli yüzü düzgün olunca da gay olduğuna hemen inandığı için tereyağından kıl çeker gibi basit oldu temizlik işi. Nasıl olsa ilerde karşılaşırsa, cinsel tercihini soracak kadar öküz değildir. En fazla, "Biseksüelmiş ne bileyim ben," derim.

Zaten bence alakası olmayan erkeklerle ilgili "Ayy o da gaymiş!" yalan dedikoduları, ilişkisi olan kızlar yüzünden çıkıyor. Manitasıyla arasında sorun olmasın diye şak diye aklına ilk geleni yapıştırıyor. Haklarını helal etsinler, yapacak bir şey yok.

Liseli âşıklar gibi telefon ekranlarımız birbirimizin fotoğrafı. İsimlerimiz "kalp" diye kayıtlı. O senelerce dalga geçtiğim ama içimde yara olmuş ne varsa, Osi ile yapıyorum.

Her saniyemiz beraber geçiyor. Onun dizi çekimi Eylül'de başlıyor. Benim zaten Eylül'e kadar yapacak işim yok. Sürekli geziyoruz. Bir de Osi hiç plan program insanı değil. Aklına gelen her şeyi o an yapmalı.

Bir gece otururken, yarın Kaş'a gidelim dedi, kalktık Kaş'a geldik.

Şu an hayatımın "Sen daha önce neredeydin?" kısmındayım.

Haa kötü bir özelliği yok mu, var tabii. Mesela Osi, ilişkimizi her daim ilk gün gibi geçirmeye yemin etmiş sanırım.

Bir ilişki başlar, gelişir ardından biter. Başı heyecanlıdır. Eğer o kısımda belli sorunlar aşılrısa gelişme kısmı huzurludur. Yok, aşılamazsa gelişme kısmı yorucudur. Bitişi ise... dünyada bitmeyen ne var Allasen. Aynı şekilde değişmeyen de bir şey yok. O yüzden o heyecanın bütün ilişki boyunca ilk gün gibi kalması taraftarı değilim. Bir ilişki insana ne katarsa, ne öğretirse onunla değişme taraftarıyım. Ayy ne sıkıcı yazdım ya, asıl anlatmak istediğim şeydu:

Hani şu Tumblr ilişki fotoğrafları gibi göründüğümüz anlar var ya... İşte ne bileyim boğuşan bi çift. İşte birbirleriyle şakalaşırken koltuktan düşmeler. Gıdıklamalar falan. Bu kısım başta güzel, eyvallah. Ama artık bi dur be Osi, bir dur. Bazen sağdan sola doğru geçerken, gelişine bir tane şöyle çakasıml geliyor!

Offf ne bitmez enerjin varmış birader. Hayır, bir de iş başka boyuta gitmeye başladı. Gıdıklama seansları bir anda ensemeye tokat atıp kaçmaya, arkadan dizlerime vurup, ben düşünce gülmeye... Bana romantiklik olsun diye bi kaşık bişi yedirirken, o ka-

şığı habire geri geri çekmeye falan dönuştü. Bir de bunlara ayı gibi gülüyor.

Bi gün almış eline boks eldivenlerini, “Sen bana on tane vur, ben sana bi tane vurcam, hadi hadi,” diye tutturdu.

Ya gerçi çocuk da haklı tabii. Bütün sene oturmuş, tatil için para ayırmış doğal olarak, şimdi benimle beraber Kaş’a geldi. Benimle enerjiyi akıtmak istiyor tabii. Ama ben buraya gelirken ona ufacık bir detayı söylemeyi unutmuşum.

Ben denizde yüzemiyorum, güneşe çıkamıyorum. Gitti bi de garibim, artık gözümü boyamak için midir nedir, iskeleli oda tutmuş. Bildiğin balayı odası burası. Diğer odalar neyse, bu oda büyük ihtimalle onların beş katı fiyatında olmalı. Odanın önünde kendisine ait büyük bir bahçesi var. Onun önünde kendine ait kocaman bir iskele. Sadece ikimizin girdiği bir deniz. Sor kaç kez girdin, ben hiç girmedim.

Şimdi onun içi kıpır kıpır. Deniz, güneş falan. Gelmiş benimle minnacık odada *Aşk-ı Memnu* dizisinin Arap kanalında gösterimini izliyor. Keşke başında söyleseydim, ben yaz tatili hödügüyüm diye. Ben sana diyim, bu beni üç gün sonra bırakır. Bir şey de diyemiyor. Gözleri dolu dolu dışarı bakıyor. Ben ona ayak uydurayım diye düşünüyorum da... Bütün kış, güneş lekelerim için tomarlarca para harcadım. Şimdi yine lekelenemem valla. Kusura bakmasın, bu da can!

Gidip, “Kendine güzel bronzlaşan bir kız bul Osi-cim. Biz olmadık, ayrı dünyaların insanıyız. Sen yaz; ben kış. Aslında kışı da çok sevmiyorum ya. Üşümek-ten çok korkuyorum çünkü. Ama işte anladın sen. Yanlış zamanda karşılaştık seninle. Her şey senin iyiliğin için, çok mutlu olacaksın emin ol,” diye not yazıp ayrılısam mı çocuktan acaba.

Şuna baksana, camdan dışarı bakarken ağladı ağ-layacak.

Ahh benim merhametli yüreğim, ahh benimm vefakâr kalbim.

“Hadi,” dedim, “gel, madem buraya kadar geldik, Kaş turu falan yapalım bari.”

Acaba bu Kaş’takiler çok mu garip, yoksa bana mı denk geldiler. Soruyoruz işte şuraya nasıl gidilir, bu-
raya nasıl gidilir diye.

Ne desek, “Yooook, boşuna oraya gitmeyin!” diyor manyaklar.

“Kekova’ya nasıl gidelim buradan şimdi?”

“Hiiiiç uğraşmayın bence gitmeyin oraya!”

“Kaputaj’a gidelim madem!”

“Merdiven var orada, gitmeyin.”

“Çipura alalım.”

“Ne çipurası abi, ben sana köfte yapayım.”

En son bi tekneciye zorla, kendimizi götürttük. Teknede sadece ikimiz varız. Bi de kaptanla karısı. İşte onlar da yemek yapacaklar. Osi de bi heyecan-

landı tabii tekneye gidiyoruz diye, hayatımıza hiçbir şey katmayacak, sadece iki tane Instagram'a foto atmamıza yarayacak, su altında çeken kameralardan aldı.

Onun öncesinde tabii beni çekiyor falan. Şu tekne üzeri kızları gibi hiç durmuyorum ama. Yani tamam artık şişko değilim de hâlâ bir sorun var bence. Elim yüzüm lekelenmesin diye kocaman şapkam ve bütün bedenimi kapatan kimonomla emekli öğretmen gibi duruyorum. On iki kilo kalsam bile yine o kızlardan olmamın imkânı yok.

Bir yere demir attık. Yüzelim diye. Beni dünyada hiçbir güç tekneden atlatamaz. En son tekneden atladığımda olanları hatırlıyorsundur umarım.

Yazık Osi de altı yaşında yalnız kalmış çocuk gibi bana yalvarıp duruyor. "Lütfennn, lütfennnnnn denize girelim," diye. Ben de yani kendimden tiksindim. Bütün gün, "Başıma güneş geçti, vallahi geçti, ayy bak geçti mi" deyip durmuştum. Sonunda aldım simiti yanıma, indim onunla beraber aşağıya.

Artık benim leş gibi tatil anlayışım yüzümden mi; yoksa Osi'nin içinde hep var olmuş; çıkmayı bekleyen Almancı Enişte'den mi bilmiyorum, adama bir haller oldu. Yaşlanası geldi bir anda. En son "Bak ben kötü bir adamım" klişe konuşmasını yapan, sıradan bir İstanbul tipiydi. Burada bir yürüyüşü var, sol omzuna havluyu atıyor, eline kamerasını alıyor,

herkese selam vere vere plaja gidiyor. Bütün otelle ahbap. Herkesi tanıyor ama görmem lazım. Akşam oldu mu tek eğlencesi, otelde olan çocukları eğlendirmek. Ya yalnız bir şey söylemek istiyorum, bunun bu çocuk sevdalısı olması beni biraz yormaya başladı açıkçası.

Ben şahsen çocukları sevmiyorum. Olmuşa çare yok, etrafta dolananlar için bir şey diyemeyeceğim ama yani hani o bebek görünce çılgık atan; çocuk görünce onlarla abidik gubidik konuşan kadınlar olur ya?.. Onlardan biri asla olamadım. Bebek görünce kaçtım, çocuk görünce başka yere baktım. Osi de tam tersi. Çocuklarla bu kadar iyi anlaşması hem başımı ağrıttıyor hem de biraz kıskanıyorum sanırım.

Gemiye bir biniyor, kaptanından miçosuna kadar hepsi bunun akrabası sanki. Her şeye bir müdahale, herkesin bir derdini çözme durumu. Hangi odada kim, ne kadara kalıyor, nerden gelmişler falan filan hepsini biliyor. Bir de Puki ile geldik tatile, adam beni unuttu. Küçük köpek mi olurmuş, köpek dediğin kocaman olacak diyen adam, “Oyy Pukimmm” diye kucağından indirmiyor onu.

Bir anda kendimi on senelik kocamla tatile çıkmışım gibi hissettim. Ben de yanında huysuz karısı. Bir de sürekli insanlara beni anlatırken, “benim hanım” demeye başladı. Başta bu “benim hanım” olayı hoşuma gitti gitmesine ama başka vasfım yok, kişi-

liğim yok, zaten ismimin ne önemi var, şu dünyada tek başarım “onun hanımı” olmam.

“Eşim” kelimesine bayılıyorum, onu söyle işte eyvallah.

“Benim hanım” dediği an, soğusun diye denizde bıraktığım karpuzu getirmem gerekiymiş gibi hissediyorum. Lise aşkını dolu dizgin yaşamakla, kırk senelik evlilik arasında kalmışım gibi hissediyorum.

Bir taraftan da Çeşme’ye gitmekten korkuyorum açıkçası. Orada onun arkadaşları da var, benim arkadaşlarım da. Haftalardır ikimiz yalnız zaman geçiriyorduk, sanki Çeşme’ye gidince bu büyü bozulacakmış gibi geliyor.

Olur ya böyle, arkadaşlarını görünce beni unuttak mı acaba diye düşünüyorum. Bir taraftan da Osi’ye söylemem gereken bir Amerika mevzusu var. Onu nasıl açacağımı bilmiyorum. Yani ne zaman konusunu açmaya çalışsam hep bir şeyler engel oldu. Nasıl söylemem lazım, inan hiç bilmiyorum.

Manitanız sizinle evlenecek mi
yoksa eğlenecek mi?

Osi'yi bana verdiği büyük umutlar yüzünden acaba uyarsam mı diye düşünüyorum. “Bak sen yenisin, bana böyle şakalar yapma, ciddiye alıyorum,” gibisinden. Ama ciddiye de alınmayacak gibi değil ki.

Evliliğe çok yakın şekilde davranıyor. Hatta yüzyıllardır evliymişiz gibi. Beni insanlara sürekli, “eşim” diye tanıştırıyor. Telefonda arkadaşlarıyla konuşurken, “Yaz sonu evleniyorum ben,” diye mutlaka ekliyor. Şimdi terapistime soramam, kadın bana üç ay ilişki yok, kendini tanı dedi. Daha o görüşmenin akşamı gittim Osi'yi buldum. Bizim kızlarla konuşamam, hepsi bir ağızdan “Amerika'ya gideceksin, ne evliliği saçmalama” diyor. Baktım işin içinden çıkamıyorum, yine bok bok kadın dergilerinde madde ararken buldum kendimi.

Sevgilinizin evliliğe yakın olduğunu nasıl anlarsınız?

Madde 1- Her şeyi size soruyorsa:

Evet, evet evet evet!!!!!!! Her şeyi ama abartmıyorum her şeyi soruyor! “Mayom nerede, diş fırçalarım nereye koydun, buraya bardak bırakmıştım gördün mü?”

İki metre karelik odanın içinde sürekli ama sürekli bana soruyor. Film izlerken bile durum aynı. “Bu adam, bunun şeysi değil miydi şimdi?” “Ee az önce başka biri yok muydu?”

Madde 2- Sız siz bir faaliyette bulunmuyorsa:

Yalnız alışverişe çıkıyor diyelim, alacağı tişörtün fotoğrafını çekip bana yolluyor, “Bunu mu alayım bunu mu?” diyerek! İki dakika ayrı kalsak o iki dakikayı telefonla konuşarak geçiriyoruz. Hatta tuvalete bile gittiği zaman bana oradan mesaj atıyor. Bu bazen beni korkutmuyor değil, yalnız kalmaktan korkan bir adamla mı beraberim acaba diye. Sonra amaaan diyorum, eee aynı korkuya zaten ben de sahibim.

Madde 3- Beraber yaşama ipuçlarını veriyorsa:

Yani zaten şu an tatilde olduğumuz için beraber yaşıyor sayılır mıyız bilmiyorum ama sürekli döndüğümüzde hangimizin evinde kalacağımızı sorup du-

ruyor. “Senin yatağı atarız, benim buzdolabını koyarız” gibi planları da var. Daha ne yapsın yani.

Madde 4- Geleceğe dair plan yaparken sürekli sizi de işin içine katıyorsa:

Valla geçen gün “Yazlığı Kaş’tan alalım bence, bak buralar çok değerlenecek,” gibi bir cümle kurdu.

Madde 5- Ailesine sizden bahsediyorsa:

Kendisiyle ilk tanıştığımız zaman, “Anam babam yok benim, senelerce yalnız yaşadım,” dedi. Sonra annesi olduğu ortaya çıktı, sonra iki kız kardeşi varmış. Oradan anladım ki azıcık acıtasyon seven bir adam var karşımda. Özellikle alkollüyse dramayı biraz fazla abartıyor. Ona da eyvallah dedim, ne zaman içsem, ağzımdan yalan düşmüyor çünkü. Amerikalılar beynimin içine çip taktı diye milleti kandırmışlığım var yani neticede, o yüzden kızamıyorum. Ama evet, annesine anlattı beni.

Madde 6- Evlilik konusu onu korkutmuyorsa:

Valla hiç korkutmadığı gibi bence başına ne geleceğinden de zerre haberi yok gibi geliyor. Büyük ihtimalle şu an saçma bir oyun içinde eğlendiğini bile düşünüyor olabilir. Yani günlerdir bu kızla beraberim, eğleniyoruz ee evlenelim gitsin diye mi düşünüyor, ne yapıyor onu da anlamadım.

Bir taraftan bu durum inanılmaz hoşuma gidiyor, diğer taraftan da beni korktuyor. Çünkü bu kadar hızla bunu yaşıyorsak bunun duvara toslama kısmını da yaşayacağız demektir. Aynı hızla soğuyabilir de. Aslında bunu anlamanın bir tek yolu var, o nasıl bana zamanında sordu, “Şimdi biz neyiz” diye, ben de ona sorabilirim. Baktım, hoşuma gitmeyecek bir cevap verdi, o zaman da “Lütfen orda burda kıro kıro eşim diye dolanma, o tabirden nefret ederim,” diye ayak yaparım. Ama o soruyu öyle bir sormam gerekli ki, “Babamgil artık evlenin diyo bak, mahallede adım çıkıyormuş,” minvalinde olmaması lazım. Ya da “Bütün arkadaşlarım ne zaman evleneceksiniz diye soruyor” sıkıştırması yapmamam lazım.

Yani bu soruyu öyle bir sormalıyım ki, sanki evlenmeyi hiç istemiyorum hatta aklımın ucundan bile geçmiyor ama olsa iyi olurmuş gibi. Ben böyle nasıl sorsam diye kıvranırken, Osi bir gün kahvaltıda, dünyanın en sakın şeyini söyler gibi, neyi düşündü de bir anda aklına bu geldiyse...

“Pucca ya, sekiz sene nişanlı kalıp birbirimize hayatı zehir edeceğimize, gidip evlenelim. Öyle hayatımız zehir olsun,” dedi.

Şimdi bu bir evlenme teklifi mi, anlamadım. Cevap olarak zaten sadece gülümsedim. Eğer evlenme teklifiyse ona Eylül’de gitmem gerektiğini söylemem lazım çünkü.

Nasıl “Diziye başlama, filmi boş ver, kalk benimle

Amerika'da yaşa" diyeceğim acaba? Ya kabul etmezse, ya "Önce işim," derse. Ya "Daha önce neden söylemedin geri zekâlı karı," diye bana bağırırsa. Ve en önemlisi o beni kalmam için ikna ederse.

Kendime bile itiraf edemiyorum ama asıl korkum sanırım bu. Hayatımı değiştirecek bir fırsatı bir erkek için tepmekten korkuyorum. Sanırım o yüzden de ona bir türlü bunu söyleyemiyorum. Çünkü ikna edilmeye çok müsaitim.

Hani arkadaş kardeşten öteydi,
hepiniz yalanmışsınız!

Hayatımda yaptığım hiçbir şey için beni suçlamayan, beni olduğu gibi kabul eden arkadaşlarım var zannederken şu an şok içindeyim. Sanki “Belki evlenebilirim,” demedim de, “Kızlar, yarın akşam ba-baannemi kesip, böbreklerini Rusya’ya satıyorum. Orada alıcı çokmuş,” demişim gibi davranıyorlar. Zaten Osi ile beraber olduğum günden beri bunun sinyalini veriyorum Allah aşkına! Zekâ geriliği olan bir insan bile anlar.

Hayatım boyunca sosyal medyaya aleni bi şekilde fotoğraf koymamışım, bu adamla koyuyorum. Başladığımız günden beri, bak bu geri zekâlı “evlencem senle” falan diyor diye söyleyip duruyorum.

Neymiş, günlerimi sadece Osi ile geçirip, hayatımdan kimseye bahsetmemem zorlarına gitmiş.

Orada burada sürekli sarhoş olup, onları rezil ederken; ilişkilerine devamlı burnumu sokarken; bir saat geç kaldılar diye onları eve almazken; bunun karşılığında bütün önemli yerlere en az iki saat geç kalıp kızları rezil ederken bir şey demiyorlar, evleneceğim diye kızıl kıyamet!

Hayır, zaten diğer yaptıklarım yüzünden çok sık aralıklarla değil de ara ara kendimi kötü hissediyordum ama şu an hak etmişler diyorum. Özellikle Zodi!

Hadi diğerleri el kızı. Sen benim kardeşimsin. Benden küçüksün yani benden biraz daha geri zekâlı olan sensin. Ablayım, bilinçliyim, daha akıllıyım. Elbette mantıklı kararlar vereceğim. Yani sen nereden bilebilirsin benim için iyi olanı. Sen beni dışarıdan görensın.

“Osi ile gez toz tamam ama şimdi nerden çıktı bu ciddiyet” kafasındalar. Terapiste artık gitmediğim için kızıyorlar, Amerika işini salladığım için, onları hiç aramadığım için. Ve Osi’nin bana uygun olmadığını düşündükleri için.

“Daha iyisine layıksın” muhabbetini hepimiz birbirimize yaptık, yalan yok. Ama arkadaşlar artık kabul edelim daha iyisi yok! Daha iyisi olsa, bana mı bırakırdın kurban olduğum, zamk gibi yapışırdın çocuğun üstüne. “Ayy bu çocuk iyiymiş, Pucca’nın olsun kız, onun yüreği güzel” mi diyecektin? Demezdin tabii, kusura bakma ama kimse demez, mal mısın abi niye diyesin?

Bizi kandırdılar. Yok daha iyisi.

Herkes kötü demiyorum, asıl demek istediğim, karşına çıkan insanların hepsi ama hepsi senin aynan. Sen neysen, kendine çektiğin insanlar da senin benzerin. Çok şikâyetçiysen, değişmeye kendinden başlayacaksın. Demek ki ben de buyum. Bunu ben kabullendim, sen niye kabul etmiyorsun? Diğer dünya vatandaşları gibi, “Ayy valla ben başta diyeceğimi dedim, geri zekâlı karı ağlaya ağlaya gelecek nasılsa,” diye arkamdan konuşmak yerine, bana niye aleni akıl veriyorsun?

Zamanında, manitandan ayrıldığı gibi belinde olan saçlarını kulak hizanda kesince, “Ayy kız iyice kafayı yedi, maymuna benzeyecek” diye düşündüm ama sırtını da sıvazladım, “Kıvanç Tatlıtuğ bile saçlarından vazgeçti, ben de senden vazgeçiyorum,” adlı iğrenç kiro paylaşımına da alkış yaptım. İçimden de “Mundar etti kız kendini, neyse beş senede uzar saçları heral” diye düşünürken, ne oldu, yeni saçların inanılmaz yakıştı. Ben göt oldum. Eee o sırada sana hissettiğimi söyleseydim, hâlâ o yedi kilo saçınla dolaşıyordun.

Arkadaşlarıma ayrı kırgınım orası ayrı mevzu, peki ailem??? Babam, iki günde bir arayıp “Ehühü başımıza kaldın” diye espriler yapan adam sen değil miydin? Şu an “İŞİD’e üye olmaya gidiyorum baba, hakkını helal et,” demişim gibi davranıyor.

“O fotoğraftaki çocuk kim?” “Şimdi nerden çıktı

bu sevgililik?” “Neden evleneceksiniz?” “Ee sen gitmiyor muydun, ne alaka?” “Çocuk neyin nesi peki, ben sevmedim çocuğu söyleyeyim.”

Daha görmeden, tanımadan sevmedi Osi’yi.

Bazen gerçekten dışardan bakmaya çalışıyorum, Osi’yi ne kadar tanıyorsunuz diye. Hiç! Bu “senin iyiliğin için konuşuyorum” mavraları da artık inandırıcı gelmiyor. Bence kişisel ego tatmini, bu arkadaş uyarma konusu. Kimse kimsenin sevgilisini sevmiyor zaten.

Bir taraftan da madem yanımda olmayacaklar, kendileri kaybetti diyorum. Yani ben şu ana kadar, “Arkadaşım sevgilimden hoşlanmadı, hemen ondan ayrılmam gerekli” diyen birini görmedim. Varsa da zaten beyinsizdir sanki.

Ben de o yüzden, ortada somut hiçbir nedenleri yokken, sadece çok hızlı gittiğimiz için beni uyaran arkadaşlarımla görüşmeme kararı aldım. Bence herkes için hayırlısı bu oldu. Valla bir gram üzölmüyorum, Zodi için bile üzölmüyorum.

Demek ki hayatımızın böyle kopması lazımmiş. Çünkü Zodi sevgili bulduğunda, ben bırak karışmayı, ağzımı açsam beni parça pinçik yapardı, “Sen nasıl sevgilime laf söylersin” diye. Ama kendisi demediğini bırakmadı bana. Hayır, bir de bana malmışım gibi davranmalarını da anlamıyorum. Kimse bana sevgili bulduğunda sormuyor da benden neden sürekli bunu istiyorlar?

Artık hiçbir umrumda değil. Zaten bana Osi yetiyor. Gayet eğleniyorum onunla. Dedikodu da yapıyorum. Kızlarla ne yapıyorsam yaparım, ne varmış. İki gün sonra evlendiğim zaman hepsi kıskançlıklarından geberecek. Ayakkabımın altına bile isimlerini yazmayacağım. Hatta çocuğum olduğunda suratını bile görmeyecekler. Hele Zodi, yeğenim yeğenim diye ölecek ama fotoğrafını bile göstermek yok. Herkesin dibinin düştüğü bi düğün yapıp, onları çağırmayacağım hatta. Ne işleri var düğünümde. Kendime yeni arkadaşlar bulurum. Arkadaştan bol ne var memlekette. Kırk kat yabancılar bile beni daha iyi anlar. Kendileri evlenemedi diye kıskandıkları için yapmıyorlarsa ne olayım. Ayıp ayıp, insan en yakın arkadaşını kıskanır mı zaten.

Çeşme'ye geldim güya, Osi kendi arkadaşlarıyla gayet iyi takılırken, benimkiler benim burnumdan getirdi. O yüzden Osi'yi de arkadaşlarından soğutmalyım. Ki ikimiz birbirimize kalalım, ben mal gibi ortada kalmayayım. Amaaaan zaten Osi'nin bekâr arkadaşları da hiç çekilmez.

Herkes görecektir ya gününü, herkes bilecek. Bundan sonra hayatımda sadece Osi var!

Kâbusların kâbuslarım oldu.

Çok uzun zamandır, kâbuslarımda çocukken yaşadığım evi görmüyordum. Yine aynı kâbusu gördüm. O evde kilitli kalmışım. Bir türlü çıkamıyorum. Bütün kapılar kapalı, pencereler demirli. Ne yapsam olmuyor, merdivenlerden çıkamıyorum, inemiyorum, kocaman bir rutubetin içinde boğuluyorum.

Ter içinde nefes nefese uyandım. Uyandığım zaman, yanımda Osi'yi görünce sakinleştim. Hemen ona sarıldım. Ben sarılınca gayri ihtiyari o da bana sarıldı, suratında kocaman bir gülümseme. O kadar büyük bir gülümseme vardı ki, bu gülümsemenin nedeni rüyasında hamburger görmesi falan değildi. Gülümsemeden bahsederken aslında gülümsemekten bahsetmediğimi anladın umarım!

Orada mecaz yapıyorum, KOCAMAN BİR GÜLÜMSEME!

Uyandırana kadar uğraştım tabii, rüyasında artık neyi görüyorsa, yeterince görmüştür diye düşündüm. Suratına bir tane geçirip, arkamı döndüm. Uyandı, tuvalete gitti, geldi geri uyumaya devam etti.

Sabah olunca tabii “rüyanda ne gördün” diye darladım ama “Hatırlamıyorum,” dedi. O hatırlamıyorum derken bile yüzünün aldığı ifade, o “tekrar uykuya dalsam görür müyüm” düşüncesi öylesine belliydi ki. Rüyasında gördüğü şey acaba aldatma sayılıyor mu? Bence sayılmalı, neticede bilinçaltında olan bir şey. Düşünmediği bir şeyi göremez ya rüyasında? Kimi gördü acaba? Eski sevgililerinden birini mi gördü? O yüzden mi o kadar mutluydu. O tanıdık mutluluk olabilir. Ya yeni tanıdığı birini gördüyse, her gün önünden geçtiğimiz kafenin garson kızını mesela.

Ohh dün rüyasında şambabam şambabam... bugün kızı görünce aklına gelmeyecek mi? Keşke hiç uyumasa, rüya görmese. Neden rüya görüyoruz zaten çok saçma. Ya bu gece de aynı kızı rüyasında görürse. Sonra rüyalarından anlam çıkartmaya çalışırsa.

Madem o rüyasında istediği kızı görüyor ben niye salak gibi kâbus görüyorum. Nerede bu adalet? O karılarla kızlarla fingirdesin, ohh memeler içinde kalsın, yemediği halt bırakmasın; Pucca hanım rüyalarında sefalet içinde.

Kafayı yiyeceğim, her şeyine müdahale edebilir-

ken rüya kısmına dokunamıyorum. Hiç uyutmasam mı acaba diyeceğim ama o da çok saçma olmaz mı, nereye kadar?

“Eğer rüyada başka bir kadınla seks yaptığını görürsen, o gün en sevdiğin insanlardan biri ölürmüş” diye kandırsam yer mi acaba?

Yanii o kadar da geri zekâliya benzemiyor. Rüyalara müdahale diye bir şey vardı, bi ara bu kâbuslardan kurtulmak için çok uğraşıyordum. Sürekli olarak “Rüyada mıyım?” diye kendi kendine soruyorsun. Bir de bir şifre buluyorsun. İşte işaret parmağınla, baş parmağını birleştirmek gibi. Kendine bu soruyu sormayı alışkanlık haline getirince, bir süre sonra rüyada da aynı şeyi sormaya başlıyorsun. Rüyada olduğunu anladığın an o rüyayı istediğin hale getiriyorsun.

Bunu öğretsem Osi’ye, belki rüyasına müdahale etmeyi başarır ve seksli meksli şeyler görür görmez hooop “Ben sevgilimi çok seviyorum bacım, lütfen giyinip gider misin?” der. Bu sayede benim kafam rahat olur.

Yaa Allah aşkına kimi kandırıyorum, Osi’den bahsediyoruz. Öyle bir şeyi öğrenmiş olsa, rüya olduğunu anladığı an nasılsa ortamda ben yokum, rüya aldatma sayılmıyor diye kıza, “Arkadaşın varsa onu da çağırsana” der. Şimdi yok yere eşşeğin aklına karpuz kabuğunu düşürmeyeyim.

Bu gece bir daha aynı kâbusla uyandım. Yine aynı

evde kilitli kalmıştım. Yalnız bu kez uyandığım zaman Osi uyanıktı. Bana karabasan geldi zannetmiş. Beni sakinleştirdi. Sonra hiç bilmediğim başka bir yönünü ortaya çıkardı. Her ne kadar o yönü beni biraz korkutmuş olsa da. Bir anda nağmeli bir şekilde başımda dua okumaya başladı. Yani Osi gibi birinden hiç beklemeyeceğim bi dua. Bir de, öyle bir okuyor ki imam zannedersin.

O an aslında baya bir korktum. “Ben büyük ihtimalle öldüm,” dedim. Başımda imam dua okuyor, bense onu Osi gibi görüyorum. Diğer taraftan da acaba rüyada mıyım diye düşünüyorum.

Arafta kalmak mı derler ne derler ona, öyle bir evredeyim. Tam uykuya dalacağım ama dalamıyorum.

Sonra yine kendimi o evin içinde buldum. Bu kez kaçmak yerine olduğum yerde durdum. Eve iyice baktım. Gerçekten çocukluğumda yaşadığım evdeyim. Hiç değişmemiş. Merdivenin üzerinde duran leke bile aynı. Salon kapısının orada olan çiçeklerin solmuş olan yaprağı bile aynı. Pencereden giren güneşin kırılması. Ayakkabılığın üzerinde duran ayakkabılar. O yuvarlak siyah ayakkabı boyası.

Merdivenden yukarı çıkmaya çalıştığım an nefesim kesiliyor, gerisin geriye düşüyorum. Bu kez merdivenin tepesine doğru baktım. Yukarı katı gördüm. Çatıya çıkan merdiveni. Bir adım attım, inanılmaz yoruldum. Her şey bıraktığım gibiydi. Orada ne eksik kalmış olabilir de, sürekli o evde olduğumu görü-

yorum acaba diye düşünürken, arkamı bir döndüm; annem, bir anda “Suuussss” diye ağzımı kapattı. Nefes alamadım, çırpındım, elimi ayağımı kıpırdattamadım. Ben kalkmak istedikçe, “Bu bir rüya!” diye düşündükçe daha nefessiz kaldım. Sonra bir anda çığlık atarak uyandım.

O günden beri uyumak istemiyorum. Kâbus da görmüyorum ama ne zaman uykuya dalsam sanki yine aynı şey olacakmış gibi geliyor. Acaba annemi mi aramam lazım ama niye arayayım ki, o en son “Ben seni ararım,” demişti.

Allahım ne zaman bitecek benim bu saçma işken-
cem!

Peki beni merak eder misin?

Bence en ideal sevgili, eski sevgilileri ölmüş, arkadaşları ölmüş, ailesi ölmüş, kimi kimsesi olmamasına rağmen mutlu olan sevgilidir. Hoş, böyle bi adamın seri katil olma ihtimali de fazla ama.

Amaaaan ya şu sevgilinin arkadaşlarıyla tanışma kısmından tiksiniyorum. Yapmacık yapmacık, ne deseler gülmek zorundasın. Osi'nin çevresi de her telden çalıyor. Şu ana kadar beni tanıştırdıkları inanılmaz garip insanlardı.

Bir arkadaşı var. Adam turuncu lamborcinişiyle Osi'yi evden almaya geliyor. Bir tanesi var Osi'den sürekli 15 tl istiyor. Bir grup arkadaşı, boş ev istiyor. Bir tanesi de en fenası, Osi'ye sürekli "dövülecek biri var mı? Vurulacak adam var mı" muhabbeti yapıyor.

Osi de benim arkadaşlarımla vakit geçirmekten hoşlanmıyor. Kızların yanında bi anda "baba"ya dö-

nüşüyor çünkü. “O etek biraz kısa değil mi?” “Fazla içmeyin.” “Şuradan ayrılmayın.” “O adam niye size öyle cins cins baktı?”

Amcanla tatile çıkmışsın gibi. Kendimize yeni arkadaşlar bulma kısmına geçelim desem, hayatıma yeni insan sokmayı istemiyorum. 20’lerin sonuna doğru yeni arkadaş toplama kısmı külfet geliyor çünkü. O yüzden biz de “birbirine yeten çift” kafasına girelim dedik.

Bi yerde oturuyoruz, yine rakı içiyoruz. Ya bir şey söyleyeceğim de bu “rakı” olayının son senelerde popülerliğinin artması bana yaramadı. “Yok rakı içen kız şöyle, yok rakı içen kız böyle” diye diye ezine peyniri gibi kokmaya başladım. Bir bardak rakının yanında yarım ekmekle şakşuka götürüyorum. Bu iştah, bu açlık iyiye delalet diil ben sana söyleyeyim. Neyse oturuyoruz, dört beş kişi bizim masaya doğru yanaşmaya başladı.

Osi’nin arkadaşlarıymış. Gayet normal görünüyorlar, yanlarında sevgilileri var. Hatta evli bile olanlar var. Eli yüzü temiz, alkol sorunu olmayan, işleri güçleri olan insanlar. Silah taşıyan yok, uyuşturucu kaçakçısı olan yok. Masaya dahil oldular, ardından iki kişi daha geldi derken derken ben bu grubu sevdim ya. Evlenmek üzere olanlar var çünkü, onlarla konuşacağımız, paylaşacağımız şeyler olabilir. Ama tek bir sorun var, Osi’ye klasik “uyarma seansı”nı yapmadım.

Herhangi bir yere gitmeden önce iki buçuk saat, Osi'yi koltuğa oturturuyorum. Onu tek tek uyarıyorum.

Osi'nin en sevdiğim ve en nefret ettiğim huyu. Kalabalık ortamlarda beni asla yalnız bırakmıyor, hayatı sadece benden ibaretmiş gibi sadece benden bahsediyor. Sanki ben çok akıllıyım, kendisi geri zekâlıymış gibi "Aaa Pucca geçen öyle dedi, aa Pucca böyle dedi," diye beni övdükçe övüyor.

Şimdi, biliyorum "bi siktir git geri zekâlı, bu da bizi yiyor. Daha ne istiyorsun?" diye içinden geçirdin ama o iş öyle değil. Nefretimden nedeni tam olarak şu, bazen ipin ucunu kaçırıyor evde ne var ne yoksa anlatıyor. Kavgalarımızı, nasıl pislik bir insan olduğumu, nasıl çirkef olduğumu. Onu anlatmaya başladığı an, olay küçük bir stand-up şovuna dönüyor. Ortamın ilgisine bağlı olarak, beni övme kısmı, ışık hızıyla beni yermeye kadar gidiyor. Bir de "sus"tan anlamıyor, mal mı ne ya! Gözlerimi belerterek açıyorum.

"Ne oldu, ya ne oldu gözlerini açtın, kızım ne oldu sana soruyorum!"

Ayağına vurmaya da denedim, o daha kötü oldu.

"Ahhhgg ayağıma niye vurdun?"

"Yoo ben vurmadım ehüehü ne alaka."

"Vurdun işte ya, ne oldu? Haaaa onu anlattım diye mi vurdun. Anlatmamam mı lazımdı."

O yüzden evde çocuğa anlatır gibi tek tek anlatmak zorundayım.

“Gözlerimi açtığım an susuyorsun. Ayağına vurduğum an ise ya gidip kendi dilini kopartırsın, ya ben onu doğrarım!”

Masada olan kimseyi tanımıyorum. Bu uyarıyı da yapmadığım için biraz tedirginim. Aslında tedirgin-den daha öte, sanki çivili sandalyede oturuyormuş gibiyim. Osi’nin ağzından çıkacak kelimelere kitlendim. Ben böyle Osi’yi konuşturmamanın yollarını ararken, masa yavaş yavaş erkekler kızlar olarak ikiye ayrılmaya başladı.

Ne zaman ortamda bir erkeğin görüş alanına giren küçük ekran bir televizyon ya da telefonda bahis uygulaması varsa, konu maçlara gelir ve gitmez. Bir anda o zavallı küçük dünyalarını kurdular. Kızlarla yavaştan baş başa kalmaya başladık. Herkes birbirini tanıyor tabii, beni kimse tanımıyor.

Kızın biri, “Ya seni ben bir yerden tanıyorum, değil mi?” diye sordu. Ezik ünlülük böyle olsa gerek. Bu kelimedenden sonra kendimi anlatmam lazım ama ne diyeceğim ki? Çok kızarıyorum böyle durumlarda. Bugün de kızarasım gelmedi. Büyük bir gururla, “Pucca!” dedim.

Anlamamış gibi suratıma baktı. Bir daha tekrar ettim, “Pucca!” diye, anlamsızca bakmaya devam etti. Sana kitap falan mı imzalayayım şimdi anlamın için, Pucca işte ya! Sonra baktı baktı baktı, “Sıcak yogaya gidiyordun değil mi?” diye sordu.

“Evet.”

“Şimdi hatırladım, kusmuştun hatta senden sonra iki gün kapanmıştı yoga.”

Yani, beni hatırlaya hatırlaya oradan mı hatırladın? İki kilo vercez diye 40 derece sıcaklıkta bi odada götümüzden ter aka aka domalıp duruyorduk. Gelmeden üç saat öncesinde bir şey yemeyin demişlerdi. Ben de neticede sıcak ya orası, tansiyonum düşer diye girmeden ayran içmiştim. Yanlış bir tercihmiş. Bir de doksan dakika boyunca çıkmak yasak. Hoca asla izin vermiyor.

“Bayılayım da gör, öleyim de gör” içinde kaldım ama yok yok yok yine izin vermedi çıkmama. “Her şey beyinde biter, burnundan nefes al, burnundan ver” diye diye ağzıma ağzıma ayranlar geri gelince dayanamadım. Saldım kendimi. Leşş gibi koktu sınıf. Sınıftakiler sanki bomba atmışım gibi dışarı kaçtılar. Halılar falan yıkanacak diye de iki gün kapatmışlardı. Bence ben hâlâ suçlu değilim, o kadar sıcakta yoga mı olur Allasen!

Bazen sana da oluyor mu, herkesin o çok sevdiği insana bir kanın kaynamaz. Sınıfın en popi kızı mesela, kalem kutusuna bile millet hastayken; senin o kalem kutusunu kızın götüne sokasın gelir.

Sana bir zararı yoktur, hatta belki senin farkında bile değildir ama her yaptığı batır gözüne. Kendime itiraf edemesem bile korkarım bunun adı kıskançlık. Kıskançlık denilen şey oysa sadece sevgiliye yapılmalı. Başkasına olunca kendi kendimi yiyorum çün-

kü. Haksızlık yaptığımı düşünüyorum karşı tarafa. Sonra bi de üstüne vicdanımla boğuşuyorum. Şimdi neden o kalemligi götüne sokasım geldi yani, kız sana ne yaptı. Ayıp değil mi?

Bu kıza da onu hissediyorum. Ne dese, muhalefet olası var. Güzel desen, eh işte. Bir metrecik boyu var. Sevgilimde gözü mü var desen, kızın yanında nişanlısı var. Bunu nasıl anlatsam, şu her tarafından ışık saçan kızlardan. Mutlu, musmutlu, çok mutlu. Sürekli mutlu. Biri bir şey anlatırken hemen araya giriyor, “Aa onu dene, bak evine o kristalleri al, anında enerjin değişecek, canım spor diyorum başka bir şey demiyorum. Yumurtalı bira denedin mi, mutlaka dene!”

Ay bi sus, bi sus! Bir şey hakkında da fikrin olmasın be! Ağzımı açmaya korkuyorum ya, soldan hemen atlayacak diye. Büyük ihtimalle kusmuk hikâyemle beni hemen küçük düşürmeye çalıştığı için de gıcık almış olabilirim tabii.

Bu kıza “Godik” diyeceğim ya, o kadar kısa bir kız ki çünkü, gerçek bir Godik! Bir de nişanlısı var, Allahım hayatımda daha denyo bir adam görmedim. Kafasını telefondan bir saniye bile kaldırmıyor. Adamın hayatı o telefon. Kız ne kadar hareketliyse, Denyo da o derece pasif. Bir şey söylüyorsun adama, on dakika sonra dönüp sana cevap veriyor, o derece! Tamam kız inanılmaz gıcık biri falan ama bu çocukta ne bulmuş hiç anlamadım. Nişanlı olduklarını söyle-

meseler, birbirilerini hiç tanımayan iki insan derim.

Onun iki yanında bir kız var, onu da sevmedim. Çocuklardan biri Instagram'dan tanışmış kızla, getirmiş buraya. Şu an diğer yanındaki bebeyle gece hangimiz götürecek yarışındalar. Orosu yani. Geç onu, biraz içtikten sonra laf sokarım üç beş.

Sürekli telefonda olan biri var, yanındakiyle kesin ayrılacak. Şu an büyük ihtimalle WhatsApp kız grubuna bizi bokluyor. "Benim ne işim var burada ya, tatil bitsin artık konuşcam ve bu işi bitircem."

Çocukları olan bi çift var. Oğlundan başka bir şeyden bahsetmiyor kadın. Oğluşum da oğluşum. Ayy bir tek sen yaptın sanki çocuk. Üç yaşında kreşe vermişler de çocuk gık dememiş. Öğretmenleri sürekli övermiş. Utanmasa, benim oğlum altın sıçıyor diye anlatacak. Bunlar belli benim içimi şişerecekler. O yüzden ben en iyi bildiğim şeyi yapayım. Kendimi rakıya verip, ortamdan soyutlanayım...

Dedim... araları çok hatırlamıyorum. Ama o arada kötü bir şey olmadı, ondan eminim.

O kadar muhabbetleri kötüydü ki, düşün artık tuvalette sızmışım. Dam dam dam, kapının ayı gibi vurulmasıyla uyandım. Hemen kendime geldim, bir iki suratıma su çarptım. Kapıyı açtım, Osi önde bekliyor, arkasında bir sürü insan. Osi beni görünce, sarıldı.

"Sana bir şey oldu diye ödüm patladı!" dedi.

Acaba ne kadar süredir buradayım ya.

“Sızmışım ya, hadi eve gidelim,” dedim. O önde ben arkada, masaya gittik. Sanırım bayadır yoktum ki, herkes telaşlanmış. Masadakiler bir anda, “Yaa ne oldu, ödümüz patladı!” diye ayaklandılar. Osi hemen masayı sakinleştirip, yüksek sesle, hatta bağırarak, “Önemli bir şey yok ya, büyük tuvaletini yapıyormuş!” dedi.

Aman Allahım, keşke geberseydim o an.

Keşke o klozetin üzerinde ölümü bulsalar dı.

Ya sen geri zekâlı mısın? Sen neden insanlara kakamı yaptığımı söylüyorsun. Allahım, utancımдан ne yapacağımı bilmiyorum şu an. Bütün masa bana bakıyor ve herkes bir saattir ne çıkarttın kızım içerde diye düşünüyor. Şu an herkesin gözünde sıçmıklı kızım! Osi ya, denilir mi bu?

Toparlamaya çalıştım ama nafile. Neymiş, sızdı dese daha kötüymüş. Herkes sıçıyormuş, ne varmış. İnsanlar sıçmayı anlayışla karşılar ama sızmayı anlamazlarmış.

Ya sabır, ya sabır, ya sabır!

Çocuk kaybedicisi olmak
benim suçum değil.

Kilo almışım! Allahım işte yine lanetim başladı! İlişki kilosunu bangır bangır geliyor. Yaz başında bana büyük geldiği için içinde kaybolduğum mayo, şu an her tarafımı pörtletiyor. Off sen tut, bütün kış kazaklarının içinde incecik incecik dolan. Yaz gelsin, yine bavul gibi ol. Resmen, evren götümü başımı açmamı istemiyor bence.

Ayna karşısına geçmişken hemen plajda olası tehlikelere karşı mayomun duruşuna baktım. Sanki çok yüzüyormuşum gibi kulaç denemeleri yaptım, straplez olduğu için meme tarafı açıldı. Bişi oldu da koşmak zorunda kaldım hadi diye biraz koştum, yine açıldı. Yukarı doğru iyice çekiştirdim bu kez de pörtlediler. Bi inat ettim ya, ille onu giycem yani. Git başka bi tane giy ama olmaz. Gittim, açılmasın diye

göğüs kısmına başka bir biki­nimin ipini diktim. Öyle çocuk gibi onu da başımdan geçirip, çıktım dışarı.

Plaja mı gidiyoruz, adam dövme­ye mi belli değil. Beni gör nasıl sinirli­yim, nasıl köpürüyorum, anla­tamam. Osi de anlam veremiyor. “Neyin var?” diyip duruyor ama o her neyin var dediğinde, motorun arkasından kafasını kırtt diye kopartıp atasım geliyor. “Şişmanım, anlıyor musun şişman! Senin yüzünden yine şişmanladım,” diye ağlamak istiyorum. Sanki ağzıma zorla dürümleri o sokmuş gibi, onu suçlamak istiyorum.

Senelerce aç kaldım. Her gün pilates, yürüyüş, Allah ne ver­diyse yaptım. İçmediğim bitkinin çayı kalmadı. Yemediğim tadı leş gibi tropikal meyve kalmadı. Bu reva mı ha reva mı? Bi ay kaçırdık diye hemen cezalandırılır mı insan ya!

Bir de dün­kü grupla gidiyoruz ya, daha sinirli­yim. Godik yine bilmiş bilmiş konuşup beni çıldırtacak. Off bir yandan da artık böyle arkadaşlarımız olmalı diyorum. Çoğu evli ya da nişanlı gruplar. Bunlara alışmalıyız artık. Osi’nin diğer arkadaşları, yani Allah korusun. Onlardansa bunlar daha iyi gibi. Git­tik yanlarına oturduk. Baktım da hayret Godik yok ortalıkta, gelmemiş. Nişanlısı burada ama kendisi teşrif etmemiş diye düşünürken karşımda gri gri parlamaya başladı.

Ya sen bu koskoca tekstil cenneti vatan toprakları içinde, neden benim mayomun aynısını giyiyorsun!

nı olmayayım. Rejime giren erkek de hiç çekilmez, onlar bi anda kaptırıyor kendini. Sonra kendimi sabahları yumurtanın beyazından omlet yaparken bulmayayım. “İyi bu iyi...” diye, müstakbel kocama şişmanladığını söyleyip söylemenin hesabını yaparken, Godik geldi yanıma. Yine coğrafya dersinde hiç duymadığım bi ülkenin nesini kurtardığını anlatacak acaba? Tamam iyisin anladık, en iyi sensin, kalbin beyaz ışık fişkırtıyor ama bi dur, fazlası da bayıyor insanı. Osi’yi gösterdi, “Ayy” dedi “Osi’ye babalık ne güzel yakışıyor.”

Offf! İnsanlar hamileyim diye Osi ile evlenmeye karar verdiğimizizi sanıyorlar. Yoksa neden evlensinler diye mi düşünüyorlar acaba. Hoş ben olsam ben de öyle düşünürdüm. O ayrı. Bu da işte o küçücük aklıyla ağzımı arayacak. İşte güya hamile miyim değil miyim diye yokluyor.

“Aaa, hayır tatlım hamile falan değilim.”

Ben öyle diyince bu bir utandı, eli ayağına dolandı.

“Ay çok özür dilerim, göbeğine falan baktığımı gördüysen ondan değil, yani hiç düşünmedim gerçekten.”

Göbeğime mi bakmış bu! O lafından sonra panikle içime bi anda lok diye çektim göbeğimi. Off sabah ne yediysem ağzıma geldi. Yok, ne kadar içeri çeksem de o göbek çekilmiyor. Bir de olmaz olmaz ikiye katlanası tuttu. Şu an bedenim kocaman bir merdaneli

çamaşır makinesine benziyor. Göbişimin katlanma çizgisi büyüdükçe büyüyor.

Ayağa kalktım, tuvalete gideyim de çışımı falan yaparsam belki iner umuduyla. Bir taraftan da giderken inşallah götüme bakmaz diye üstüme kimono falan geçiriyorum. Bu kimonolarla da eltiye benzen bi ben varım sanırım. Yemin ederim gram yakışmıyor. Tam o sırada, Osi çocuğu benim yanıma gönderdi. Beraber gidip gelmemiz için. Bir de arkamdan “Kaybetme haa, bak!” diye bok bok espiriler yapıyor.

Bununla da bunu bi konuşsam iyi olacak. Şu densiz densiz espirilerinden vazgeçmesi lazım. Hayır, bi de ayı gibi gülüyor ya daha çıldırıyorum. Git başkasına yap şakalarını. Ben sana “Tekerlek gibi olmuşsun hohoho,” diyor muyum? Zaten iyilik kumkuması arkadaşın sapık gibi sürekli götüme başıma baktığını iddia etti. Ayy o ne ya öyle, göbeğime bakıyormuş. Sen de haklısın bacım, boyun göbeğime denk geliyorsa yapacak bişi yok.

Bu plaj tuvaletlerinde de makyaj yapan kızları hiç anlayamayacağım sanırım. Boncuk boncuk terlerken suratıma hayatta onları süremem. Zaten güneş kremini suratıma öyle boca etmişim ki emekli öğretmen Nermin Abla gibi bembeyaz bir katman var suratımda. Ayy ne yapayım, sonra lekeleniyorum. İki dakika şurada parlayacağım diye, bütün kışı lekeli geçiriyorum! Neyse ben Osi'ye kızmaya devam edeyim diyerek, bütün yolu mır mır kendimle konuşa-

rak döndüm. Döndüm dönmesine de, bi sorun vardı sanki. Herkes benden bir şey istemiş ama ben getir-memişim gibi bakıyor. Tam giderken arkamdan biri, bira al falan dedi de duymadım mı acaba? Eee onlar da... garson muyum ben canım, git siparişini ver di mi? Hâlâ bakıyorlar, hatta kızlardan biri kafa sal-lıyor bana. “Nerede?” dermişcesine. Ne nerede, ne?

Hiiiiii çocuk!!!! Allahım çocuğu unuttum!!!!

Oturduğum yerden fırladığım gibi kalktım, geri-sin geriye o yolu koştum. Tuvaletin oraya yaklaşır-ken, çocuğa seslendim. Bütün kapıları tek tek yokla-dım. Çocuk yoktu. Kafeye gitmiştir kesin diye oraya gittim. Yok! Çalışanlara sordum, “Burada şişmanca, çirkin bi çocuk gördünüz mü?” diye. Yok! Bir daha tuvaletin orası falan derken Osi yanıma geldi.

“Vaktimiz varken kaçalım bence,” diye bi fikir sundu. Bence de en mantıklısı kaçmak gibi duruyor-du ama olgunluk sınırları içine girmiyordu işte. Ol-gunluk denilen şey ne sıkıcı oysa. Sorumluluklarını yerine getirmek, hatalarınla yüzleşmek, çocuk kay-betmemek falan.

“Sen kaç, beni tanıdılar!” minvalinde durdurdum onu. Artık beni teselli etmek için midir bilmiyorum ama işte “Onlar da çocuklarını bana bırakmasalar-mış. Bakmak zorunda mıymışım? Zaten o çikoya bişi olmazmış, şu an bir yerlerde birinin yemeğini yiyor-muş. Yenisini yaparlarmış ne olacakmış,” gibisinden şeyleri tek tek sıraladı.

Hayır, umuyorum beni teselli için bunları söylemiş olsun. Eğer kendi düşünceleriye, durum biraz korkutucu. İlerde “Ayy bu çok çirkin çocuk olmuş, al sen bunu at, biz yenisini yapalım,” falan der gibi. Az önce çocukla kumdan kaleler yaparken oysa ne kadar da babacan duruyordu. Hoş, sonunda çocuğu kuma gömdü ama olsun.

Başımı öne eğe eğe gittim yanlarına. Tabii hepsi telaş içinde, hemen ayaklandılar. Off şu kıza da malzeme çıktı resmen. Kendini gösterecek ya, bu fırsatı kaçırmı mı gözleri parladı yemin ederim. 90’lar porno filmlerinin sahil güvenlik kızymışçasına kalktı ayağa. Hah! dedim, bu kez kesin düştü mayosu! Yine düşmedi, zamkladı mı ne yaptı kız onu oraya, yerinden kıpırdamıyor bi türlü! Hemen herkese direktifler vermeye başladı. Ayy Allah aşkına sen kimsin de seni dinleyelim? Bu kez ne yaptın, beyaz kadın ticaretini mi engelledin? Amerika’da organ kaçakçılığı mücadele timinde miydin? Ne yapmış olabilirsin de sana bu vasfı biz verelim?? diye içimden geçirirken...

“Siz o tarafa gidin, siz ikiniz bence tuvaletlere bakın. Pucca güvenliğe söyledin değil mi?”

Güvenlik mi? O da nereden çıktı şimdi? Söylemem lazım mıydı acaba? Hayır, söylemedim dersem herkes hem çocuk kaybedicisi hem de salak olduğumu düşünecek. Osi hemen atladı önüme, âdeta bir kahramanmışçasına, “Ben bütün hepsine tek tek sora-rım, anons ettiririm hatta,” diyerek fırladı gitti. Ohh

dedim çok şükür! O sırada beynim yalan söyleyip, söylememe arasında kaldığından devre attığı için arada kime ne görev verildi bilmiyorum ama ben, beş tane kadının olduğu grupla arka tarafları araya-caktım. Keşke Osi'nin arkasından ben de koşsaymı-şım. Ya da onun dediği gibi başta kaçıp gidecektim. Beş kadın şu an benden nefret ediyor olmalı. Çocuk kaybedicisi oldum resmen!

Çocuğu ararken, Godik bu kez benim üzerimden prim yapmaya devam etti. Yüz kez tekrarladı, "Se-nin suçun değil, sakın kendini kötü hissetme herkes kaybedebilir. Yanii başına bir şey gelirse sakın ken-dini suçlayıp, senelerce travma yaşayıp, intihar et-mek zorunda kalma."

Anladık, tamam dedikçe uzattı da uzattı muhab-beti. Sonrasında bi anda kadın fazlalığı nedeniyle olay dedikoduya kadar gitti. Kendimi beş yaşında bir çocuğun dedikodusunu yaparken buldum. Ardın-dan eğitim sistemini eleştirmeye başladık, sonrasın-da çocuğun anasının babasının dedikodusu derken; konu televizyonun çocuklara olan zararına geldi. Hatta bi ara çocuğu aradığımızı unuttum. Kuma yazı yaza yaza gidiyordum, "Ee sonra" falan diyerek.

Godik kendinden beklenir bir hareketle yanak-larında köfte varmışcasına konuşmaya başladı. Te-levizyon kadar zararlı bir alet olamazmış. Çocuğu olunca asla televizyon izletmeyecekmiş. Bizim nes-li harcamışlar böyle bilmem ne de bilmem ne. Şu,

“Asla televizyon izlemem!” diyen insanlar da bana ne bileyim, biraz şov yapıyor gibi geliyor. Yani ne yapacaksın abi, sabah akşam kitap okuyamazsın ya. Sonra sevmediğin misafir gelince aç kurtul işte. Ertesi gün milletle konuşacağın bi çift şeyin oluyor.

Mesela Müge Anlı’nın bile çözemediği Nazmiye Çam cinayetini de bilmen lazım. “İnsanları aptallaştırıyorlar,” diye sunulan her konuşmadan tiksiniyorum. İnternet insanları aptallaştırıyor, basın insanları aptallaştırıyor, televizyon öyle. Bence senin aptallaşasın varmış, ottan boktan mal oluyorsun.

Amaaaaaan insanlar sanki çok zeki, o televizyonu açık bıraktın diye beynini mi yaktı? İnsan zaten et beyinli bi canlı. Demek ki geri zekâlı gibi günde on iki saat televizyon izlemeye ihtiyacı var adamın. Niye bunu elinden alıyorsun? Bu konuştu da konuştu, dayanamadım en sonunda girdim araya. Tutamadım kendimi.

“Bana bu tür at gözlüklü konuşmalar fazla Orta Çağ geliyor. Kilisenin teknoloji düşmanı olduğu seneler gibi. Sen oturup evine televizyonu, interneti istediğin kadar alma. İnsanlık değişecek, değişmek zorunda, bu bir kural. Hem ‘Televizyondan ille bilgi almak istiyorum,’ diyen insan bana göre aptaldır. Senin de kabul ettiğin gibi alt tarafı televizyon. Hem, bence devrin her teknoloji ürünü sosyalleşme için iyi bir dayanak. Misal, 7 Numara’yı hepimiz biliriz değil mi? Sonra *Çılgın Bediş*. *Hugo*’da gerçekten küfreden

çocuk var mıydı yok muydu? Her gün okulda bunları konuşurduk, *Ayrılısak da Beraberiz*'i anlatırdık birbirimize. *Vahşi Güzel* için eve koştururduk!..”

Ben böyle, filmlerde son dakikada insanları birleştiren adam vardır ya, “DURUN, HEPİMİZ KARDEŞİZ!” gibisinden haykırarak az önce birbirlerini yiyen insanları barışa getirecek gibiydim. İşte aynı coşku bende de vardı, hepimiz tek bir yürek olacaktık. “Evet ya, evet!” diyerek yanımızdakine sarılacaktık. Gözlerimiz dolacaktı, hatta kimimiz bırakacak kendini kana kana ağlayacaktı. Ben böyle bu coşku selinin en yükseklerinde dolanırken, pat diye sözümü kesti, orospu!

“İşte bu yüzden istemiyorum. Ben istiyorum, çocuklarım Dickens anlatsın, Gogol tartışsın ertesi gün okula gidince. NASA’dan bahsetsin. Büyüdüğü zamansa, ona hiçbir katkı sağlamamış o aptal programları hatırlamaktansa, güzel filmleri hatırlasın.”

Az önce bana hak verirmiş gibi kafa sallayan kızlar hemen onun tarafına geçti tabii. Kaldım bok gibi. Çıcıklırım dickins ınlıtsın mış. Dickens siksin seni, evirsin çevirsin siksin salak karı. Çocuğun olduğunda zar zar ağlayınca ben görcem seni. Reklamları açıp, önüne dikmezsen ne olayım! Allahım yarabbim ya!

Biz böyle mıymıy geçerken çocuğu buldular. Anons yaptırınca bir aile almış getirmiş. Yani tamam çocuğa bir parça ama böyle minicik bir parça göz kulak

olmam lazımdı. Yine de çocuk ilk fırsatta başka ailelerin yanına kaçıyorsa, aile de yani kendinde biraz suç bulmalı. Artık nasıl bakamadılarsa.

Neyse, o konuya hiç girip canımı sıkmak istemiyorum açıkçası. Bir daha kimsenin çocuğunu da emanet olarak falan almayacağım. Hep başıma bela getiriyor piç kuruları. Sevimliliklerini başkası çeksin, ben anca cefalarını çekiyorum! Bence çocuklar bana uğursuz geliyor. Ne zaman bi çocuk bakmaya çalışsam ya da böyle iki dakika yanıma koysalar, sonu hep kötü bitiyor. Acaba çocuk bakımı falanla ilgili ders mi alsam?

Şu an büyük ihtimalle Osi, çocuk haneme bir eksi puan yerleştirdi. Bu sınavı korkarım atlatamadım.

Offffff!

Meğer ben seni
hiç tanıımıyormuşum.

Godik ve dünya iticisi arkadaş grubu bizi milyon yılda bir görünen yıldız kaymalarını izlemek için kampa çağırdı. Bu arada bu yıldız kaymaları geçen sene de vardı, bi önceki sene de. Bu NASA da bizi mi düdüklüyor nedir? Her sene “İlk kez bu kadar yakından,” diye diye yediler ömrümüzü. Başta Osi’ye ayak uydurayım, “Bak ben çılgınlıkların kızıyım, hareketin, neşenin prensesiyim,” ayağıyla kamp olayına delice sevinmiş gibi yaptım ama oğlum ben ne anlarım kamptan.

En son ilkokulda izciydim, bize “bu da kamp sayılır” ayağına teneffüslerde okulun arkasını temizletirlerdi. Bir de sanki her yaz bir ay, dağlara çıkar, doğayla bütünleşir, kafamı dinlerim gibi bir hava estirmişim ki Allah Allah!

Mordoğan'da onların bildiği, daha önce de kamp yaptıkları yere gittik. Çadırları kurdular. Yalnız, o çadırlar kurulurken aklıma gelen tek şey, "Ben onun içine nasıl sığcam," oldu. Minnacık gözüküyor o.

Ben ne bileyim, iftar çadırı gibi kocaman bir şey olur diye ummuştum. Hayır, Osi'ye de bakıyorum, hayatta ikimiz oraya sığamayız. İnşallah Osi, "Ben temiz havada yatmak istiyorum, toprağı sırtımda hissetmek istiyorum," gibi şeyler düşünür de gece dışarda yatar. Dur, ben ona bir iki gaz vereyim, "Toprakta uzanıp yatmak inanılmaz sağlıklıymış," gibisinden...

Osi'nin en sevdiğim huyu bu. Anksiyetesi ve panik atağını istediğim her alanda kullanabiliyorum. "Bu iyi geliyor, bu sağlıklı," dediğim an, inanıyor. Büyük ihtimal yaptığım şey etik değil ama olsun. O artık benim kocam sayılır. İstedğim her şeyi üstünde deneyebilirim.

Böyle grup aktivitelerinde çok başarılı bir insan sayılmam. Misafirlikte de öyleyimdir. Hani o, şey kızlar var ya; masayı iki dakikada toplayan, elâlemin bulaşıklarını yıkayan, "Ben hallederim ya," diyerek, ev sahibine iş yaptırmayanlar. Onlara hep gıptayla bakmışımdır. Çünkü ben misafirliğe gittiğim zaman, o götümü sadece tuvalete giderken kaldırırım. Zaten kendi evimde yeterince yapıyorum, bi de orada yapacaksam ne anladım ben misafir olmaktan.

İşte böyle grup muhabbetlerinde de kendimi mi-

safirlikteymiş gibi hissediyorum. Bir işin ucundan tutmak aklıma gelmiyor. Daha doğrusu ne yapacağımı bilmiyorum.

Birileri çadırı kuruyor, diğerleri yemeklik malzemeleri toparlamaya çalışıyor, Osi ise her işi yapmaya çalışıp, aslında hiçbir şey yapmıyor. Her şeye karışıyor, yok o sopayı şuradan koyacaksın, vay bunun burası hatalı diye diye milletin kafasını sikiyor.

Bence bu gruba faydalı olacaksam, Osi'yi bunların yanından alıp götürmem lazım. Çünkü gerçekten, hayatımda bu kadar iş bilmeyip çok konuşan adam bir tek bu vardır sanırım. Bir insanın her konu hakkında konuşacak şeyi olabilir mi ya.

Aldım onu, biz de etrafı gezelim, ortam taraması yapalım diye, dağ bayır yürütmek için kaldırdım yerinden. Offfff bu da “millete ayıp olacak” içinde bıraktı beni. Bi de öyle inandı ki onsuz iki sopaya çarşaf geçiremeyeceklerine. “Onlar halledemez şimdi, bak gece devrilir her şey üstümüze,” diye diye içimi şışirdi.

Kara kara gece nasıl uyuyacağımı düşünüyorum şu an. Baktım, Osi çadır kurmaya çok meraklı, en azından, “kız bir işe yaramadı, götü yaydı ama sevgilisi uğraştı” desinler diye yanlarına döndük. Sağolsunlar bitirmişler.

Yemek, deniz, o bu şu derken akşam oldu. Tabii ki bütün klişeleri kullanacaklardı ve ateş yakmaya karar verdiler. Oysa hepimizin altında araba var. Bin-

sek arabaya, şehrin içine iner, orada ne yapıyorsak yapar, sonra buraya geri dönerdik. Yani şu an ateş yakıp, etrafında çember çizmek ne bileyim...

Osi de çok heyecanlı, çocuk gibi ne olsa seviniyor. Ateş yandı diye mutluluktan geberiyor şu an. Tabii ki mendeburluğumu göstermiyorum. Ben de çok mutluymuşum gibi kimi ısıtacağını anlamadığım o sikko ateşe bakıp, "Ayyy çıldırıyorum, hayatımın en güzel anı" çılgınlıklarını atıyorum.

Ateşin etrafına oturduk, şarkı söylemeye başladık. Tahmin et, aramızda sesi güzel olan kişi kim? Tabii ki ben değilim. Sesim, bir eşşeğin doğum yaparken çıkardığı inlemeler gibi. Hayatta en kıskandığım şey sesi güzel insanlar. Çünkü böyle ortamlarda hemen kendini ortaya atıyorsun. Sen atmasan bile, yanındakiler zaten seni işaret ediyor. Güzel resim çizebilme yeteneğin falan külfet mesela. Çünkü millet senden sadece, "ehüehü beni de çizsene" diye gereksiz şeyler istiyorlar. Yeteneğimi neden köpek götüne benzeyen suratını çizerek harcıyayım ki? İşte ne diyordum, hah sesi güzel olan kişi, tabii ki Godik! Kendini ortaya atıverdi gereksiz karı.

Hepimiz yaldır yaldır şarkı söylerken, bi baktım bi anda uzun hava okur gibi nağme yapa yapa girdi, o girince tabii herkes sustu. İçli içli söylemeye başladı. Şimdi ne gerek var yani, şurada eğleniyoruz. Sibel Can mısın sen, Bülent Ersoy musun? Bu arada böyle konuştuğuma bakma, sinir olduğum belli olmasın

diye, “Sesin ne güzelmiş” diye övdüm övdüm durdum. Hani bazen kıskandığın belli olmasın diye abartırsın ya ben de abartıp, istek şarkı olayına bile girdim. En son kıza, “Makber” belasını söyletmeye kalkınca insanlar bi sıkıldı. Herkes bir tarafa dağıldı.

Ben de yiyeceklerin olduğu kısma geçtim. Acaba bize yeter mi, suları bizim çadıra kimse görmeden nasıl zulalarım diye plan yaparken, Godik yanıma geldi oturdu. Yanıma oturmadan önce tabii yirmi beş tane squat’ını yaptı. Bu kız da her fırsatta, çömelip çömelip duruyor. Günde bilmem kaç kere yapması gerekiymiş, onu bütün güne yayınca daha kolay oluyormuş.

Her sıçar gibi çömeldiğinde de gözü sürekli gözümde. Sanki beni, “Zaten benim götüm güzel, götü tepsi gibi olan sensin. Azıcık hareket etmen iyi olur,” diye utandırıyormuş gibi geliyor. Ama kusura bakmasın. Evet bugün, aşure kazanı gibi göt moda olabilir ama yarın ne bileceğim düz götün moda olmayacağını? Sonra arkamda kocaman bir et yığınıyla ne yapacağım? O sebeple ben o moda olana kadar beklemeye karar verdim.

Neyse, işte geldi ben yine bana sporun faydalarından falan bahsedip, çıldırtacak diye düşünürken, Osi ile nasıl beraber olmaya başladığımızı falan sordu. Ardından diğerleri yanımıza geldi. Ben tam böyle, otobüsten atılma olayını anlatırken, Godik araya girdi.

“Yaa bizim de böyle bir anımız olmuştı hatırlıyor musun?” diye nişanlısına baktı. Çocuktan yine bir hareket yok tabii. “Zaten o anıyı büyük ihtimalle sen tek başına yaşadın. Bu malın dünyadan haberi yok kızım,” demeyi çok istedim. Ardından bir şeyler anlattı ama komik desen komik değil. Heyecanlı desen alakası yok. Yani sırf anlatmak için anlattı. Hikâyesi bitti, dedim tamam anlatmaya devam edebilirim. İşte, “Otobüste Osi ayakkabılarını çıkardı,” dedim. Yine pat diye girdi.

“Osi yaa hatırlıyor musun, bir kere plajda sen ayakkabılarını kaybetmiştin.”

Ya şimdi ne alaka amk. Beni kötü kötü konuşturuyorsun. “Bir sus anlatayım artık şu hikâyemi” diyorum ama yok, bir türlü fırsat vermiyor. Hayır, soruyu soran da sensin. Bu kızın neresini seviyorlar cidden anlamıyorum ya. Bence anne karnında, ikizinin cenini falan yemiştir, o derece kötü, kıskanç biri. Valla bak, kimse fark etmemiş olabilir ama ben hissediyorum bu kız kötü biri. Şu an hikâyemi ağzıma tıktı diye demiyorum ama valla kötü biri. Yine anlattı aptal aptal bir şeyler. Bu kez hevesim kaçtı tabii. Anlatır mıyım...

Bu kez de soru sormaya başladı, işte “Sizin de ‘hiçkimseyle evlenmezsem senle evlenirim’ diye söz verdiğiniz olduğu mu?” dedi. Ayy kim olmadı ki, önümüze gelene zamanında evde kalırsak söz verdik. Ama ne oldu, herkes evlendi, herkessss. Tabii ki

bunu orada anlatmadım. Onun yerine, “O ne öyle ya, gerçekten evlenen var mıdır ki? Çok saçma,” dedim. Bu da hemen, “Mesela benim vardı söz verdiğim biri. Hatta çocukluk aşkımdı,” dedi.

Ben hemen tabii nişanlısına baktım. Bunda da iyi cesaret, çocuğun yanında dediği laflara bak hele. Aslında, adamın dünyayla ilişkisi kesilmiş zaten. Ne dese duymuyor ama bunu söyleyince kafasını bir kaldırdı, öyle bir bakış attı ki Godik’e ilk defa, bir yaşam belirtisi gösterdi. Bence zaten bilerek yaptı, sinsi pislik. Adam kıskansın diye. Kıskansın ya o da birazcık. Yani tamam, kızı sevmiyorum ama nişanlısı da fazla odun.

Ortam biraz gerilir gibi oldu, dağıtmak için bu kez Tabu oynayalım dediler, ona da eyvallah diyerek başladım. Osi, ben, Godik aynı takımdayız. Sessiz sinema, tabu gibi oyunlarda bir kere inanılmaz iyiyimdir. O yüzden kendime güvenim tam. Ama takımına güvenmiyorum. Osi’ye güveniyorum ama Godik bizi yarı yolda bırakır gibi geliyor. Onu diğer takıma atmaya çok uğraştım ama zamk gibi yapıştı karı bize. Oyun sırasında ama bir şeyi fark ettim. Biz Osi ile birbirimizi hiç tanımıyoruz.

Godik ve Osi yazlıktan arkadaş olmalarına rağmen, leb demeden leblebiyi anladılar. Sürekli, “Hani şunu şöyle yapmıştık, neydi o?” diyor, diğeri pat diye cevabı söylüyor. Kendimi o kadar yabancı, kimsesiz hissettim ki, onlar her bildiğinde.

Arkadaşlarımı özledim. Onlar olsaydı burada, daha iyi olurdu. Osi'nin arkadaşlarını hiç tanımıyorum. Yani şu an Blair Cadısı olayına girseler sıçtım. “Kusura bakma Pucca’cım biz aramıza giren yeni kişiyi kampa getirip, bağırsaklarını deşeceğiz. Osi seni o yüzden yanımıza getirdi,” dese, diyecek lafım yok. Benim ne işim var ya burada. Keşke Zodi’ler yanımda olsaydı.

Benim Osi ile hiç anım yok. Osi ile aramızda geliştirdiğimiz bir dil yok. Osi benim ne sevdiğimi bilmiyor. Osi hatta benim kim olduğumu bile bilmiyor. Bu siktiğimin kampını bile sevdiğimi zannediyor. O her şeye heyecanlı, her şeyde keyifli.

Acaba yine her zaman olduğu gibi geri zekâlı bir hayalin peşinden mi gidiyorum? Yani, Godik mesela gerçekten evlenmek üzere olan biri. Çocuk ona evlenme teklifini yapmış. Gelinliği hazır. Arkadaşları bekârlığa vedası için uğraşiyor. Nerede oturacakları belli. Çocuğu ne zaman yapacakları bile planlı. Peki bizim? Ortada hamamı görse tasına âşık olan bir çocuk var; karşısında o tası hayatın anlamı yapacak bir kız.

Birbirimize uygun muyuz daha onu bile bilmiyoruz. Ben çok mu kapıldım buna, ya yine diğerleri gibi götümün üstüne düşersem? Ya bu da başlı başına hata olursa? Ya sadece Osi için bunlar eğlenceli bir oyundan ibaretse? Tatil bitip, evlerimize döndüğümüz zaman benden sıkılırsa? Ya gerçek beni gördü-

ğü zaman yorulursa? İlk defa içime bir korku düştü, büyük bir korku hem de. Osi'ye baktım. O kadar yabancı geldi ki...

Yıldızların kayma zamanı gelince, ateşi söndürdük. Herkes yattı, gökyüzüne bakarak yıldızları izlemeye başladık. Büyük bir yıldız kaydı, Osi bana doğru döndü, "Hiç ayrılmayalım!" dedi, yanağımdan öptü. Elimi daha sıkı sıkı tuttu.

Başka bir yıldız daha kaydı, Osi'ye doğru baktım. "Ne olur Allahım bana bir işaret gönder, yanlış yapıyorsam," diye içimden geçirdim. Dışarıdan ise, "Ayrılırsak eğer yıldızların da senin de ağzına sıçarım!" dedim.

O kadar hızlı gidiyorduk ki
 arpacağım duvarı bile kaçırmışım.

Kamptan d nd ğ m zden beri Osi'nin gerçekten bana uygun olup olmadığını düşünüyorum. Yani burdan bakınca uygunmuş gibi geliyor. Onunla çok eğleniyorum, çok gülüyorum, ondan çok şey  ğreniyorum. Biriyle beraber olmak için onu dibine kadar tanımak gerekir mi acaba bilmiyorum. Ee işte zaman geçtikçe birbirimizi tanıyoruz nasılsa. Bir taraftan bunu düşünüyorum, diğer taraftan yine yine yine yine hata yapıp, önce hayatımın aşkı dediğim adamın sonunda en büyük hatam olmasından korkuyorum.

Hem biraz Osi'den uzaklaşırsam aramızda olan ilişkiyi daha net kavrarım, hem de buraya geldiğimden beri babamın yanına gitmediğim için bana k st ğ nden  zmir'e gideyim dedim. Godik ve

Denyo'nun da düğünü Çeşme'de sahil düğünü olacak. Godik o yüzden gelinliğini İzmir'de diktiyor. O da gelinlik provasına gidecekmiş, onunla yola çıkayım dedim. Bu sayede Osi'yi bu kadar yakından tanıyan birinden Osi ile ilgili fikirler alabilirim diye düşündüm. Bir de düşmanını yanında tut derler ya, herkesin ayılıp bayıldığı bu salağı belki ben de seveirim diye umdum.

Yol boyunca, Osi ile ilgili bir şeyler söyler umuyla sıkıştırdım durdum ama yok. Kız habire o muhteşem düğününden, o harika gelinliğinden, o süper ötesi masada duracak olan şamdanlarından, İstanbul'dan getirmeceği kuaförüne kaç para vereceğinden bahsetti durdu. Baktım, konu bir türlü Osi ve geçmişine gelmiyor. Lak diye sorayım dedim.

"Sence Osi ilişkide nasıl, yani sen onun eski arkadaşısın, bilirsin. Eski sevgililerine falan nasıldı?"

"Yaa, Osi'nin bırak evlenmesini, herhangi biriyle iki haftadan uzun ilişki yaşamasını bile düşünemedim. Şu an o kadar garip geliyor ki, Osi değil, başka biriymiş gibi. Çünkü o hep böyle muhabbet adamı. Güldürür, eğlendirir, kendi de çok eğlenir ama sonrası, sonrası yoktur... Nasıl desem, her şeyden çok çabuk sıkılırdı. Çabuk bağlanırdı, sonra vınnn."

Bunu diyince bir yutkundum. Artık bana üzüldü diye mi, yoksa gerçekten öyle hissetti diye mi bilmiyorum ama ardından hemen, "Gerçekten helal olsun, bizim zıdırı aldın adam ettin," dedi.

Aslında, bunu Osi'nin bütün arkadaşları sanırım bana söyledi. Yani bu benim için büyük bir şerefmiş gibi gözükmesi lazım. Genelde kadınların istediği bir şeydir, birini adam etmek, eve bağlamak, kendine köle etmek. Ama bende durum biraz garip, çünkü ben Osi'nin benden önceki hayatını hiç bilmiyorum. Yani zaten Osi bana geldiği günden beri böyle. Benim yanımda hiç çapkınlık mevzuna girmedi. Hoş, nasıl girsin, adamla bir dakika ayrılmadık. Ya da beni çıldırtacak, delice kışkandıracak, güvenimi zedeleyecek bir hareketi de olmadı. Bana hep böyle, “yıllardır beklediğim sensin” gibi davranıyor.

O yüzden, o bana anlattıkları Osi ile; benim beraber yaşadığım Osi birbirinden çok farklı. Bilmiyorum, belki de Allah gerçekten bu kez yüzüme güldü ve bana kendiliğinden değişmiş, adam olmuş, artık geçmiş hayatına bir çizgi çekmiş birini yolladı. Fazla sorgulamak da istemiyorum, çünkü o zaman kendi kendimi yiyeceğimi biliyorum. Ama tabii Godik'e “Ne bileyim, adam bana geldiğinde böyleydi,” demedim.

Onun yerine, bilmiş bilmiş, küçümseyerek; “Ehh bizim de kendimize göre yöntemlerimiz var tabii,” dedim.

Bu arada Osi ile evlenme gününe kadar karar verdik aslında. Ama bunun adı karar mı hâlâ bilmiyorum. O sürekli bir şeyler geveliyor gevelemesine de, hiçbir faaliyet yok! “İstanbul'a döner dönmez, evlenelim” diyor. Ben de, ne derse “eyvallah” diyorum.

Yalnız hâlâ Amerika'ya gideceğimi söylemedim. Evlendikten sonra sürpriz yapmak istiyorum. Artık nasıl bir şok içinde olur bir fikrim yok tabii. Yani şu an söylersem korkabilir gibi de geliyor. "Benim ne işim var" diye beni yolumdan çevirebilir de.

Yaa ne düşünüyorum, o zaman gelsin de bakınız işte, ne olacak. Şimdi önemli olan evlenecek olmam!

Ben de bu yüzden, Godik'in gelinliğinin provası için onunla beraber gittim. Gelinliklerin fiyatları ne kadar, ne lazım, diktirmek için ne kadar süre gerekli, en azından bir fikrim olur diye düşündüm. Godik ve Denyo bizden iki hafta sonra evlenecek olmalarına rağmen, onların her şeyi hazır. Benim daha ortada hiçbir şeyim yok!

Ben tek tek gelinliklere bakarken fark ettim ki benim gelinlik hayalim hiç olmamış. Şöyle elime alıyorum, bu bana nasıl olur acaba diye. Yok, o milletin içinde prensese benzediği gelinlikler bana hiç yakışmıyor. Bir tanesini beğendim, deneyeyim dedim.

Allahım, üstüme yorgan geçirmişim gibi hatta düğün pastası gibi oldum. Belki duvakla güzelleşirim diye kafama bir şeyler taktım ama 11 ih, gene olmadı. Ben kendimi geline benzetmeye çalışırken, Godik çıktı kabinden. Gerçekten kuğu gibiydi. Balık model bir gelinlik. Her tarafı incecik dantellerle ilmek ilmek işlenmiş. Göğüs kısmı cuk oturmuş, basen tarafı inanılmaz zarif. Yani o gelinliği ben giysem, top yutmuş solucana benzerim ama bu kıza çok yakışmış.

İnşallah nazarım değer de gelinlik patlar. Ya da patlamasın ya, o kadar da kötü olmayayım.

Öfff kimi kandırıyorum, şu an gelinliğin bir tarafının yırtılmasını inanılmaz istiyorum. Çok güzel olmuş orospu! Az önce beni gelinliğe sokmaya çalışan kız hemen, Godik'in yanına koştu. Bütün mağaza Godik'e hayran hayran bakarken ben yanında sanki onun çantacısı gibiydim.

Oradaki kızlar, Godik'in nasıl güzel olduğunu, hayatlarında böyle güzellik görmediklerini, onun çok asil olduğunu anlatıp durdular. Ben de zavallım, "Gelin olcam, ben de evlencem, ondan önce evlencem, belki gelinliği burdan alcam, gelinim, valla ben de gelinim, ezik değilim, gelinim ben, gelin!" diye araya milyon kez girmeye çalışsam da ıı ıh bütün dikkatler hep Godik'in üstündeydi.

O da tabii bu fırsatı sonuna kadar değerlendirip, Denyo'nun ona nasıl evlenme teklifi ettiğini anlattı. Yemeğe gidiyorlarmış, işte Denyo durup dururken kavga çıkarmış. Sonra arabayı durdurmuş, aşağıya inmiş bir hışımla. Bu da arkasından inmiş, aaa bi bakmış bütün arkadaşları karşıda, pankart çıkartmışlar, "GODİK BENİMLE EVLENİR MİSİN?" diye. Şampanya patlatmışlar. Bu heyecandan önce ne diyeceğini bilememiş.

Ardından, milyonlarca kez evet diyerek hıçkırıklar içinde ağlamaya başlamış. Öffff kus yani, bu ne ya. Bi de bunu öyle anlatıyor ki sanki ilk evlenme

teklifi alan kız kendisi gibi. Sonra bi anda bana doğru döndü, lak diye sordu, “Sana nasıl evlenme teklifi etti?” diye.

Sahi ya, Osi bana hiç evlenme teklifi etmedi ki? Ben diyorum ne eksik. Düşünüyorum ama yok, sadece durup durup, “Evlencem kız senle,” “Evlencez,” “Eylül’de evleniyoruz,” “Düğün Eylül’de aman kimseye söz vermeyin,” başka bir şey yok. Aaa cidden be, istiyor muyum, istemiyor muyum bana sormadı bile.

Hani bir aydınlanma yaşarsın ya, böyle sisler içinde gerçekleri gördüğün bi an. İşte öyle bir an yaşadım. Daha tektaş bile almadı. Eylül’e şunun şurasında ne kaldı, ne düğün yapacağımız yer belli ne bir şey. Babamla tanışmadı. Sahi, biz nasıl evlencez ya!

Godik iğrenç düğününün, korkunç detaylarını insanlara anlatırken aklımdan geçen sadece bu oldu. Evet, o bulamadığım, o eksik parça dediğim, o güven vermeyen kısmı buydu işte. Osi’nin sadece ağzında evlencez de evlencez. Eee nereye evleniyoruz, nasıl evleniyoruz, hiç bunlar yok!

Beni tanır mısın yoksa bir daha mı
yaşamamız lazım?

Günlerdir kafamda sadece Osi'yle olan ilişkimin saçma salak bir halde olması var. Sanki kocaman bir yalanın içinde yaşıyorum ve insanlar benimle taşşak geçiyor gibi geliyor. Ortada bir yüzük yok, evlilik için bir hamle yok. Sadece boş boş konuşan bir adam var.

Şimdi “Ne zaman evlencez, hani yüzüğüm?” diye diretmek de istemiyorum. O zaman da sanki kaçacakmış gibi geliyor. Sıkmadan, boğmadan nasıl ona “gittiğin yol, yol değil”i anlatabilirim acaba? Bir taraftan da yani beni evlilik budalası bir kız gibi görmesini istemiyorum. Geçenlerde çünkü, Godik ve Denyo ile ilgili konuşurken, “Çok şükür sen, Godik gibi değilsin. Perdelerden, mumlardan, güpürlerden bahseden biri olsaydın hayatta olmazdık,” gibi bir cümle etti.

Tamam, iyi Godik gibi değilim de Osi'nin gözüne girmek için İddia kuponunda son maç kaç kaç olur diye tahminlerde mi bulanayım, ne yapayım.

Zaten bazen, kadın olduğumu unuttuğumu düşünüyorum. Kadınlara dair hiçbir şeyi sevmiyor çünkü. Adamın hayatı film izlemekle geçmiş ama romantik komedi filmleri diyince tüyleri diken diken oluyor. Götümü yesin o benim. Aksiyon filmleri izlemekten içim şişti. Araba takip ederken birbirlerini öldüren adamlar, kan, vahşet, kavga dövüş...

Oje sürülmesinden çok rahatsız oluyormuş. Kadınların oje sürmesi çok saçmaymış. Beraber olduğumuz günden beri sevmiyor diye oje sürmüyorum.

Makyaj ona göre gereksizmiş. Doğal güzelliğim yetermiş. Yani başta bunu iltifat zannediyordum ama son zamanlara doğru kırmızı rujumu nasıl özlediğimi fark ettim.

Bir de sürekli onun tişörtlerini giymeye başladım. Evden çıkarken iki saat giyecek bulamayınca bana tişörtünü veriyor, şortun içine tıktırırveriyorum.

Artık şarap yerine, onun içtiği biradan da içmeye başladım. Kamyoncu gibi televizyon karşısına geçip, bira içiyoruz. Yakında porno açıp, "Abi çekim iyi ama karıya çok yükleniyorlar," diye konuşacağım diye korkmuyor değilim.

Ben ben değilim yani şu anda. Ben herhangi birinin sevip, âşık olacağı biri de değilim. Ben Osi'yim!

O yüzden zaten beni ruh eşi gibi görüyor. Zıtlık

yok ki aramızda. Zıtlığı gördüğüm an, suyun kabın şeklini alması gibi hooooop değişiveriyorum.

Ama nereye kadar, kendimi tanıyorsam bir noktadan sonra bu değişimden sıkılıp, hatta bunun yüzünden onu suçlayıp Osi'yi aşağılamaya başlayacağım. O aşağılamalar, kavgaya dönüşecek. O kavgalar sürekli büyüyecek. Ardından birbirine zerre saygısı olmayan, "Sen böyle değildin!" diyen iki kişi haline geleceğiz.

O yüzden gerçek beni göstermeliyim, kendisine saygısı olan her kadın gibi gidip ojemi sürmeliyim. "Sev ya da sevme, ben seviyorum oje sürmeyi" demeliyim. Beğenmiyorsan kapı orada naaaaş, yapmalıyım.

Yaa ama bir taraftan da acaba gerçek beni görürse benden uzaklaşır mı diye de korkuyorum. Yani gerçek ben nedir ki? Kim ki? Ben kendimi seviyorum, ben benden memnun muyum da adamın benden memnun olmasını bekleyeyim. Yaaaa Allah aşkına o köpek kim ki benden memnun olmayacak! İşte sürekli böyle ikilem halinde, kendi kendimle savaş içindeyim.

Ben bu iç hesaplaşmalarımı yaparken, Osi ile olan ilişkiyi de çıkmaza sokuyorum tabii. Çünkü gereksiz yere ona sinirleniyorum, çocuğun yaptığı bir şey yok ama ben sürekli arıza çıkartıyorum. Aslında sorun zaten, çocuğun gerçekten yaptığı hiçbir şeyin olmaması!

O yüzden ben de kimse kırılmadan, üzülmeyen bu işi kendi usulümce halledeyim dedim. Yüzüğü direkt istemek yerine ona küçük anlamlı mesajlar vermeyi tercih ettim. En sevdiğim film, *Yüzüklerin Efendisi* diyerek, bütün seriyi üç kez art arda izlettim. Yüzüğün çıktığı sahnelerde, ekranı dondurdum. İçli içli televizyona bakarak derin derin nefes aldım.

Sürekli “Bilmem kim, bilmem kime, bilmem kaç karatlık tek taş almış,” haberlerini sesli sesli okudum. Instagram’da sürekli yüzük fotoğrafları beğendim. Arabaya her bindiğimizde, Demet Akahn’ın *Pırlanta* şarkısını açtım. Evde sürekli yüzük makarna pişirdim. Yüzük parmağımı kapıya sıkıştırdım.

Bu kadar yakın olup;
yapayalnız kalmayı nasıl başardık?

Ama anlamadı, anlamadı, anlamadı! Kalm kafalı bir moron olduğu için mi yoksa pişkinliğe vurduğu için mi bilmiyorum. Baktım, mesajlarla bir bok yapamıyorum. Ben de direkt söylemeye karar verdim. Ama durup dururken söylemeyeceğim için, yine “Evlen-
cem senle” türü bir şey söylediği an, şak diye yapış-
tırcaktım. Şansıma, günde beş yüz kez bu cümleyi
kullanan adam, hissetti mi ne yaptı, bir kere bile de-
medi. Yok yani.

Kızlarla küsmeseydik işte, bu işi onlarla iki da-
kıkada çözerdim. Bana hemen bir plan yaparlardı.
Hiç olmazsa, Osi’ye “Pucca duysa bizi öldürür, sakın
ona söyleme ama yüzük alman gerek,” falan derler-
di. Ama şimdi her şeyi tek başıma halletmek zorun-
dayım.

Zaten eski sevgilimi stalk'lar gibi Zodi'yi stalk'lıyorum. Bensiz hayatı daha mutlu sanki. Sürekli geziyor, tozuyor, mutlu mutlu yaşıyor. Hiç ablamı özledim falan yok. Beni aramıyor bile. Gururuma yenilip, aramak da istemiyorum. Çünkü bana en son, "Yine aynı şeyleri yaşayacaksın," dedi ve gitti. Haklı çıkacak diye ödüm pathıyor.

Ben bir daha evlilik konusunu açsa da derdimi anlatsam diye tetikte beklerken, Godik beni aradı. Aslında söylemeyecekmiş ama dayanamamış. Osi bu gece için bana sürpriz hazırlıyormuş. O yüzden geceye iyice hazırlan falan dedi.

Yaaaaaaa, yaaa dünyanın en tatlı adamı değil de nedir Allah aşkına. Kurban olduğum, oturmuş bana evlenme teklifi etmek için planlar yapmış. Ben de burada salak salak şeyler düşünüyorum. Acaba ne yapacak, uçağın falan arkasına, "Pucca benimle evlenir misin?" mi yazdıracak. Ya da beni yemeğe çıkartacak, orada bir anda herkes dans etmeye başlayacak, sonra dizlerinin önüne eğilip orada mı yüzük takacak? Ayy, beni gece plaja da götürebilir orada böyle mumlarla kuma kocaman adımı yazabilir.

Sonra dilek fenerleri falan havada uçuşur. Belki de Zodi'leri aradı, onları da çağırdı buraya. Böyle kocaman parti verecek benim için. Yüzüğü nasıl bir şey aldı acaba? İnşallah kocaman bir taşı vardır. Öyle minnacık bir şeyse onu Instagram'a falan atmam ben baştan diyeyim. Hayır, günlerdir ona pırlanta-

larla ilgili o kadar çok bilgi verdim ki eşşek değilse gidip hangisini alması gerektiğini anlamıştır. Bu arada helal olsun Godik'e, iyi ki söyledi. Manikür yaptırayım hemen. Şimdi orada yüzüğü takarken, foto çekeceğim için ellerim güzel çıkmalı.

Millet özel günlerde nasıl olduğundan daha güzel görünebiliyor anlamıyorum. Ne zaman özel bir durum için hazırlansam, kına gecelerinin aranılan eltisine dönüyorum. Ya ben kuaföre ne anlatmam gerektiğini bilmiyorum ya da gerçekten bana süslenmek yakışmıyor. Saçlarım küt olduğu için, düz fön dışında bir şey de yapamıyorum. Onun için bugün farklı bir hamle yapayım diyerek, kuaföre Helen tarzı saçımı ördürteyim dedim. Ve sonra nasıl oldu inan bilmiyorum, çayımın içine ilaç mı attılar, kuaförde yapılan boyaların kimyasal etkisinden mi anlamadım ama en son çıt çıtla saçlarımı uzatıyorlardı.

Sonra o uzattıkları saçları aldılar tepeden topladılar. Kafamın arkasında iki tomar saç oluştu bir anda. Normalde kaynak saç olsun, çıt çıt olsun, peruk olsun ben biraz huylanırım. Ya o saçlar kim bilir kime ait. Ne derdi vardı da kadın saçlarını sattı. Ne bileyim, belki çocuğuna ekmek alamıyordu, gidip kocasının o çok sevdiği saçlarını kestirip sattı. O parayla evladını doyurdu. Şu an kafamın üstünde yani başkasının derdi külfet olmuş, beni eziyor gibi. Tabii inşallah böyle bir şeydir, en azından iyi bir amaca hizmet etmiş olurum.

Ya ölü kadınların kafalarından alıyorlarsa bu saçları. Morgda çalışan bir adam maaşı yetmeyince misal, “Ben de bu kadınların saçını keseyim de bizim mahalledeki kuaför Hikmet Abi’ye satayım, nasıl olsa öbür dünyada işine yaramaz saç,” diye düşünüyor olabilir. Ayy düşünmeyi burada bıraksam iyi olacak bence.

Takma kirpik takmayı da ihmal etmediler bu kadar yapaylık arasında, ondan da eksik kalamazdım. Cebimde olan bütün parayı kuaföre verdikten sonra, çirkin bile olsa artık kendimi beğenmek zorundayım. Zaten o parayı verirken, içime öyle bir öküz oturdu ki. İnşallah tektaşım gerçekten çok büyük ve berraktır Osi Bey. Yani ben burada o taşı takmak için tomarlarca para harcıyorum şu an. Sen de dilerim, bu yaptıklarımın karşılığını vermişsindir!

Eve gittim, bu muhteşem kafama yakışan en uygun kıyafetimi giydim. Aynada kendime baktım, “Kısmetse Olur”a katılıp, sokakta sümüklerini atmayacakları adamlara talip olan o kızlara benzemiştim. Üç beş tane fotoğraf denemesi yaptım, “İnanmıyorummmmmmm!” bakışı denemesi. “Yaa ne gereği vardı yüzüğe, sen bana yeterdin şapşık” bakışı denemesi. “Gözyaşlarıma hâkim olamıyorum” denemesi. “Bu hayatta başıma gelen en güzel şey” denemesi.

Eğer kalabalık içinde evlenme teklifi ederse yapacağım konuşmayı da hazırladım.

“Osi... Ahhh Osi ahhhh. Ben bu çılgın çocukla ne yapacağımı bilmiyorum. (Önce etrafa bak, sonra Osi’ye) Onu ilk gördüğüm zaman, hayatımı onunla geçireceğimi anlamıştım zaten. Ama inan şu an heyecandan kafamın içinde olan kelimeleri toparlayamıyorum. Çünkü bu kadarını beklemiyordum. Yani biz zaten gönülden birbirimize bağlıyken şu uluslararası sertifikalı, D renkli, ideal kesim yüzüğe inan hiç gerek yoktu. Ben seni çok seviyorum, ben en çok senin beni sevmeni seviyorum. Ve artık seninle birlikte evladımız sayılabilecek bu yüzüğü de seviyorum. Çünkü bunu bana sen aldın. Parmağımda senden bir parça taşıyorum şu an. Teşekkür ederim sevgilim, teşekkür ederim canım benim.”

Sonra ona sarılıp, omzunda biraz ağlamaca, göz gözeyken bizi çeksinler diye iki yalandan poz, ellerimi göğsüne koyup, yüzüğü daha net göstereceğim kareler. Çok ağlamayayım ama kirpiklerim düşebilir.

Yüzüğüm için hazır ve nazır bi şekilde beklemeye başladım. Osi arkadaşlarıyla buluşma ayağına dışarı çıkmıştı. Akşam yemeğinde seni almaya gelirim demişti. Ben de bütün gün rahat rahat hazırlansın diye sadece yirmi dakikada bir aradım onu.

İşte ben de böyle anlayışlı sevgiliyim. Bence gerçekten evlenilecek kızım ya.

Osi geldi, beni bu halde görünce önce kısa süreli bir şok yaşadı. Büyük ihtimalle “Ne kadar zeki bir

kızla beraberim, evlenme teklifi edeceğimi anladımı acaba?" şokuydu bu. Ya da kafama taktıkları yedi buçuk kilo saçın şoku da olabilir, orasını bilemedim.

Sonra artık sürpriz daha heyecanlı olsun diye sanırım, "İnanılmaz yorgunum, bugün evde yesek olur mu, pide falan bir şey söyleyelim" dedi. Ben de hiç çaktırmadım, "tabii olur" diye oturdum koltuğa.

Oğlum ben, kaçın kurasıyım yutar mıyım bu numaraları. Birazdan "Hadi kalkalım" diyeceksin nasıl olsa. Bir yarım saat falan geçti ama yok, kalkalım demiyor. Anladığımı anladım ya, sonuna kadar götürecektir işi. "Üstümü değiştireyim," diye çıktım odaya, çaktırmadan bakıyorum ona ama yok, yine bir hamle gelmiyor. Hayır, o geri zekâlı "bana yüzük aldı zannettim" klişelerinden birini de yaşamıyorum. Godik gayet aradı, söyledi yani. Kendi kendime gelin güvey de olmadım. Emin olmak için odada Godik'e mesaj attım. O da "Büyük bir sürpriz bekliyor seni!" dedi.

Yani kesinlikle bir şey var ama anladığım kadarıyla dışarda değil. Acaba milleti mi bize çağıracak? Herkes bir anda ellerinde balonlarla eve gelecek, sonra büyük bir parti falan mı? Yaaaa öfff ayı mısın Osi ya, öyle bir şeyse önceden söylesene, evi toplardım. Bence gerçekten öyle bir şey yapacak, yoksa bu kadar saat malak gibi oturmazdı. Hiç dışarı çıkacağı da benzemiyor. Hatta bildiğin uyukluyor.

Bari millet gelmeden evi toplayayım. Şu halime bak, bir yüzük takacak diye akşam akşam evi temiz-

liyorum. Bahçeyi de temizleyeyim, millet bahçede oturur neticede. İnşallah pis pis sigara izmaritlerini çimenlerin üzerine atmazlar. Cips falan mi alsam ya, evde de hiçbir şey yok ki. Osi düşünmüştür herhalde onları.

Süslemeler mi olsaydı acaba, belki millet onları da getiriyordur yanında. Öff sünnet gibi süslemesinler de. Bu arada ben temizlik yaparken, Osi baya uyudu. Önce numara zannettim ama yok, elektrik süpürgesi sesine bile kalkmadı. Ee gelen giden yok. Telefonunu da götünün en derin yerine sokuşturmuş, bakamıyorum ki milletle nasıl organize olmuş, ne yazmış ne etmiş.

Ee ama gerçekten çok sıkıldım. Osi uyuyor, kimse-
nin geldiği yok. Ben elti gibi oturuyorum. Ev bal
dök yala temizliğinde şu an. Gecenin yarısı oldu hâlâ
ortada bir şey yok. Yaaaaa offf ben çok geri zekâlı bir
insanım. Neden hep, başkalarının yanında takaca-
ğını düşündüm ki. Çünkü Osi, kalabalık seven biri,
bunu da kesin 500 kişinin arasında yapıp, dikkatleri
üstüne çeker dedim. Ama bu anın bize özel kalması-
nı istiyor olmalı.

Uyurken mi takacak acaba yüzüğü, uyandığım
zaman ben şok! “Aaa nişanlıyım!” Ya da uyumamı
bekliyor, evi güller mumlarla süsleyecek, ben uya-
nacağım, ev harika, kahvaltı masasında sucuklu yu-
murta tavasının içinde bir tek taş! Gidip en güzel
geceliğimi giyerek yatayım bari, sabah kalktığım za-

man güzel görünmeliyim. Tabii sabaha kadar heyecandan uyuyabilirsem. Hatta, tam Osi uyurken ben yüzüğü arasam iyi olacak nereye koydu acaba?

Yok, yok, yok, yok! Siktiğimin yüzüğünü nereye sakladıysa bulamadım. Sabaha kadar da uyumadım. Bir gözümünden kirpik düştü, yapıştırmaya çalıştım ama yamuldu. Gözlerimin altı mosmor, uyanmasını bekledim. Uyanır uyanmaz, sanki uyuyor numarası yaparak yatağıma koştum. Ki güzel güzel mum mu koyuyor, gül mü döküyor ne bok yiyorsa yesin artık. İyice sinirlerim bozuldu çünkü.

Tuvalet, kahve, Puki ile oynama seslerini duyuyorum böyle. Yanıma geldi sonra, şımarık şımarık beni uyandırmaya. Kalktım, aşağıya indim. Kahvaltı falan hazırlamamış. Oturdum bekliyorum ama bu çocuk bana sürpriz yapacağı benzemiyor. Godik beni oyuna mı getirdi ne yaptı? Şu an benim halime mi gülüyor acaba bir yerlerde? Benim dramatik durumumu kendine malzeme mi yaptı, ne yaptı anlamadım. Gidip, evire çevire döveceğim yani kızı.

Osi denilen ayı oğlu ayının hiçbir şeyden haberi yok. Dayanamadım artık. Neyse ne, sikerim sürprizini de yüzüğünü de!

“Godik aradı beni, sürpriz yapacağını söyledi, ne yapacaksın?”

“Hadii canım, söyledi mi? Bak yaaa, kızın ağzında bir şey ıslanmıyor!”

“Ne yapacaksan söyle şimdiden çünkü ben sürpriz-

lerden tiksiniirim. İyi ki söyledi. Yani ben öyle heyecanlanmam falan. Aksine kızarım. Lütfen bir daha bana asla sürpriz falan yapma, en en en nefret ettiğim şeydir çünkü.”

(Hayatımın geri kalanında bu cümleyi kurduğum için çok pişman olacağım. Her fırsatta, “Hani sen sürpriz sevmezdin!” diyen bir Osi olacak çünkü.)

O da “Dur bekle o zaman,” dedi. Giyindi, koşarak dışarı çıktı. Yirmi dakika sonra yanında bir adamla geri döndü. Adam gömlekli falan bir tip. Elinde bond çanta gibi bir şey var. Nikâh memuru mu acaba diye içimden geçirdim ama ne alaka? Şahit gerekli değil mi, pat diye eveleneceksek.

Ben ne olduğunu anlayamadan, adam bahçedeki masanın üstüne çantayı açtı. Ve içinden hayatım boyunca görebileceğim en ama en iğrenç alyansları çıkarttı. Allahım, gözlerim kanadı resmen. O nasıl çirkinlik, o nasıl bir kıroluk.

Osi yine kemik bulmuş köpek heyecanıyla etrafta hoppidi hoppidi hoplamaya başladı. “Bu nedir?” diye şöyle bir kafa salladım.

Büyük bir mutlulukla, “Alyanslarımız, kızım evleniyoruz, ortada bir alyansımız yok. Ben düşünmesem, hiiiiiiç senin aklına geleceği yok zaten. Hadi seç bir tane. Hem yüzde yirmi indirimli alıyorum bunları. Seç seç, bak bu en büyüğü, bunu seç bence.”

Şöyle bir baktım Osi’ye. Yok, gayet ciddi. O iğrenç alyans demeye bin şahit isteyen yüzüklerin birini

çıkartıyor, diğerini takıyor. Büyük bir markanın yüzükleriymiş. Yaa alyans dediğin şey zaten incecik bir şey olur, yani hiç alyansım nasıl olur diye düşünmedim ben. Benim için önemli olan, tektaşım çünkü. Hele bir de dört bir yanından abidik gubudik şeyler fişkırان, ortalarında kocaman bir “V” harfi olan bu yüzükleri hiç düşünmemiştim.

Bu ne ya, neden alyansımda “V” yazıyor. Varoşun V’si gibi. İkimiz de Volkan diye biriyle evleniyoruz da haberim yok.

Yemin ederim, elim bile gitmedi yüzüklere. Yani normalde ayıp olmasın diye bile sevinmiş numarası yaparım ama yok. Yapamıyorum şu an, baya basiretim bağlandı. Bir de kendine gidip Osmanlı yüzüğü gibi bir yüzük beğendi.

“Sana kim söyledi bu alyans mevzusunu? Godik dedi değil mi?”

“Kim dediyse dedi, ne önemi var, bak bu çok güzel bence bunu al, hadi taksana. Küçük gelmez di mi sana bu, senin parmaklar biraz toplu toplu ya.”

“O godik sana, önce tek taş alman gerektiğini anlatmadı mı peki?”

“Sen sanki öyle bir kızsın da, ne tektaşı ya?”

“Nasıl bir kızmışım ben?”

“Ne bileyim, hiç tektaş falan triplerine giren biri değilsin. Al bak bunu tak bence, ayrı ayrı alyans olsa da olur herhalde, taksana şunu.”

Çantanın içinden en ince, en dandik olan yüzü-

ğü aldım. En ince diyorum ama baya musluk contası gibi. Tabii ki kocaman V harfi yine parlıyor. Parmığıma bile takmadan, adama verdim yüzüğü.

“Ben bunu alıyorum,” dedim. İçeri gittim. Osi arkamdan geldi, “Ne oldu, adam dışarda ayıp olacak bak,” diye beynimi yedi ama yok, geri bahçeye çıkmadım.

Başı ağrıyan yeni gelinler gibi kendimi odaya kitledim. Kaynak saçlarımı çıkarttım. Yatağa yattım. Yatmadan önce Osi ile olan ilişkimi gözden geçirecektim ama bütün gece uyumadığım için kafamı koyar koymaz uyumuşum.

Sen mi yalancısın
ben mi çok aptalım?

Eskiler dermiş ya, bir derdin sıkıntın falan varsa; ne bileyim işin içinden çıkamadığın anlar olursa; “Bir uyu, uyan o zaman düşünürsün,” diye. Uyandığım zaman böyle bir pişman oldum.

Yani çocuk gitmiş, alyanscıyı ayağıma kadar getirmiş, bense işaretleri anlamadı diye trip yapıyorum. Onun da hevesini kursağında bırakıyorum bir de. Belki de Osi’ye salağa anlatır gibi anlatmam gerek isteklerimi. Anlamıyor, algılayamıyor çocuk, yapacak bir şey yok. Hem kötü bir şey de yapmadı ki bakınca, yani hayal ettiğim merasimi yapamadı diye de asacak değilim adamı. Şımarık, beyinsiz bir kız çocuğu gibi davranmış olabilirim.

Kalktım, kapının kilidini açtım. Kapının önüne notlar koymuş. Notlar önce “özür dilerim”le başlıyor.

Sonra yavaş yavaş, “ne yaptım lan sana!”lara kadar gidiyor. Aşağıya indim, baktım Puki ile televizyon seyrediyor. Özür dilemek için geçtim yanına oturdum. Kafamı dizlerine koydum.

“Özür dilerim, çok tepki verdim. Ne bileyim bana hiç evlenme teklifi etmedin.”

Ben böyle diyince, bu hemen gürlledi, “Nasıl etmedim, nasıl etmedimmm!”

Lan geri zekâlı, onun adı evlenme teklifi mi? “Evlenmez kız senle,” demek, ne zaman evlenme teklifi oldu. Oturdum tek tek anlattım gerçekten. Korkularımı da söyledim. “Hiçbir şey yetiştiremezsek” dedim. “Bak, daha ananı babanı tanımıyorum; babamla tanışmadın,” diye de ekledim.

O da bu kadar lafın karşılığında, “Ya ne bileyim, sen hiç Godik gibi değilsin. Hani öyle olsan anlarım da. Sürekli gelinlik, düğün, perdeler öffff! Ne olur öyle biri olma. Biz ikimiz kendi aramızda evlenelim gitsin işte. Hatta hadi gel, yarın gidelim evlenelim. Bir imza nasıl olsa. Siktir et ritüelleri, bilmem neleleri. Önemli olan senle ben değil miyiz? Düğüne harcayacağımız parayla dünyayı dolaşırız. Ben kardeşimin düğününe bile sıkıldığımdan son dakika gittim. Ne olurrr, biz diğerleri gibi olmayalım.”

O bunları söylerken, aklıma yattı tabii. Zaten düğün sevmiyorum ama millete taktığım çeyrekleri de geri almam gerek. Gelinlik desen bana yakışmıyor. Üstelik düğüne kadar zayıflamam da gerekmiyor.

Düğün pastasından midem bulanır. Düğün günü bir sürü kişiyi öpmem gerekecek. Ayyy akrabalar, beni neden çağırmadınlar, daha bunun kına gecesi var tabii. Davetiyesi, bilmem nesi. Cidden haklı, düğün yerine dünyayı dolaşırız. Hem ben kendi düğünümde eğlenmeyeceğim ki: Ohh millet eğlensin diye götümden ter akacak bir de üstüne.

Evet ya, Osi ile pat diye evlenip, olayı bitireceğim! Zaten hep böylesini düşünmüyor muydum? Adamın biri çıksın karşıma, alsın beni, uçursun. Her şey bir anda olsun. Eee şu an öyle oluyor zaten. Belamı mı arıyorum yani, nedir.

“Tamam” dedim. Ben tamam der demez, bu hemen bütün sosyal medya hesaplarından, “12 Eylül’de evleniyoruz,” yazdı. Bu da herhalde davetiyemiz oldu. Benim de evlenme teklifim böyle oldu işte.

Çocuklarımıza artık bunu anlatırız. Bu korkunç yüzüklerimizle tabii. Elbette bu alyansı değiştireceğim, dünyada hiçbir kuvvet bana kocaman V harfli bir şeyi taktıramaz. Ama şimdilik, Osi’nin gönlü olsun diye parmağımda dursun.

Iyyyy parmağıma baktıkça tiksiniyorum resmen. Ama nedense Osi bayıldı yüzüğe. Durup durup, “Siyah pırlantaymış bu” diyor. Amaaaaaan bu da onun kusuru olsun ne yapalım.

Biz böyle birbirimize sarılıp, mıç mıç içinde birbirimizi ne kadar sevdiğimizden bahsederken, Osi’nin telefonu çaldı. Godik!

Aç, açma derken açtı telefonu. Godik, deli gibi ağlıyor. Deli gibi ama, yani Osi konuşurken ağlama sesleri bildiğin dışarıya kadar geliyor. Nişanlısıyla kavga etmişler. Çocuk bunu İzmir otobanında benzinlikte bırakıp, çekmiş gitmiş. Yani şimdi Allah var, bence hak etmiştir diye düşünmedim değil. Sonunda nişanlısı anladı bu kızın malın teki olduğunu. Ama bir taraftan da bir kadını nasıl yol ortasında bırakıp gidersin? O kadın Godik bile olsa! Bu nasıl bir terbiyesizlik, neyin özgüveni yani.

Apar topar kalktık gittik kızı almaya. Kızın her şeyi bela bize, şu an hayatımızın en mutlu gününde olmamız lazımken, Godik Hanım'ın, ortada kalmasıyla uğraşıyoruz.

Ya bir de bizi arayacağına neden taksiyi aramıyorsun. Kızın belki parası yoksa ama. Ya neyse, hiç moralimi bozamayacağım şu an. Şunun şurasında evlenmesine azıcık kalmış bir kızım. Kafamı daha güzel şeylerle doldurmam gerekli.

Godik'i aldık. Bütün yol boyunca ağladı durdu. Osi de beyin özürlü gibi teselli ediyor. Yani başıma kötü bir şey gelse, asla Osi'den teselli bulmayacağımışım anladım. Kız, hüngür hüngür ağlarken, bunun tek dediği "Ya şu yolun ilerisinde miydi, bir etçi vardı. Adam, bir mangal yapıyor, yemin ederim iki inek yersin. Sen de ağlama kızım, boş verrrr."

Ben biraz teselli etmeye çalıştım ama artık içimdeki pislikten midir, kötülükten mi anlamadım her

söylediğim şeyin içine, “Eee böyle olacağı belliydi,” diye ekledim.

Sen iyi bir insansın, senin kalbin nur dolu, sen melek gibi bir kızsın, insanlar için kötü düşünmezsin diye kendi kendime telkin versem de ağzımdan hep, “Valla tatlım, kabak gibi belli etmişti kaçacağını,” gibi şeyler çıkıyor. Bir taraftan da geçen gelinlikçide küçük düşmemin intikamını alayım dedim. Öfff yemin ederim, iğrenç bir insanım.

“Aaa şimdi senin gelinliğin boшта kaldı ya, onu ben mi alsam acaba? Nikâhta giyerim. Hem yabancıya gitmez,” diye lafımı soktum. Hayır, zaten kız düşmüş, bir de üstüne ben neden tekme atıyorum demi? Allah ama işte hemen beni susturmayı bildi.

Godik, gözünü sildi, “Sana olmaz ki o gelinlik, genişletmeleri için en az bir ay gerekli,” diyerek bana lafı çaktı. Yapacak bir şey yok, hak ettim.

Evine bıraktık Godik’i. Yolda yarım kalan fingirdeşmemize devam ettik. Eve döndük. Osi, banyoya gitti. Telefonu yanımda, sürekli mesaj geliyor telefonuna. Şifrelerini bildiğim için ve artık aramızda gizli saklı olmadığından gönül rahatlığıyla telefonu elime aldım. Godik taramalı gibi yazmış. Off bu da sanki ayrılan ilk kız. Tamam işte ne abartıyorsun. Açtım mesajları.

Önce kısa süreli bir şok yaşadım. Hani düşünme yetini kaybettiğin bir an olur. Böyle burnun tıkanır. Nefes alış verişin bir anda sıklaşır. Soğuk soğuk ter-

lersin. O kadar hızlı ve seri yazıyordu ki kafam allak bullak oldu. Tekrar okumaya çalıştım, acaba yanlış mı anladım diye ama yok, aleni bir biçimde yazmış. Kafamda kalanların özeti:

“Ben hata yaptığımı çok geç fark ettim. Ve seni uyarmak benim görevim. Yol yakınken ne olur sen de fark et. Pucca senin dengin mi, onunla asla mutlu olamazsın.”

Buraya kadar olan kısmında; Godik’in saç derisini dişlerimle çıkartıp, gözlerini serçe parmaklarımla oymaya gidecektim. Elimi gırtlığından içeri kadar dokup, o minicik kalan midesini boğazından çıkaracaktım. Ama sonra diğer yazdıklarını okuyunca, Godik’e olan sinirim bir anda geçti. O sinir başka bir şeye dönüştü.

“Üstelik dün kendin dedin, Pucca ile ilgili kafamda bir sürü soru işareti var diye. O yüzden sakın ama sakın!.. Hem zaten, 35’imize kadar evlenmezsek, birbirimizle evlenecektik :) Ben artık boştayım, o yüzden 35’e kadar yolumuz var.”

Demek, o kız buydu. O eski sevgilisi, o çocukluk aşkı, o Godik idi. Onunla beni defalarca aynı ortama soktu ve bir kez bile bahsetmedi. Dün gidip benimle ilgili onunla dertleşti. Beni sürekli aptal yerine koydu. Hatta belki Godik yüzünden evlenmek istedi. O evleniyor diye.

Şimdi Osi’ye neyi soracağım ki, bana ne anlatacak. Ondan duymak istediğim, “Godik’ten tiksini-

yorum, Godik eski sevgilim olabilir ama eskiden de sevmezdim. İstersen gidip Godik'i öldüreyim."

Bunları dese de inanacak mıyım, rahatlayacak mıyım?

Neden ya neden, neden hep son dakikaya kadar her şey iyi gidiyor ve hep son saniye bir şey çıkıyor? Beni kim lanetledi, kimin bedduası bu? Neden bir türlü mutlu olamıyorum. Şu an kalbimin üzerinde iki kamyon var sanki. Göğüs kafesim sıkışıyor. Osi neden yaptın bunu? Neden beni bu kadar aptal yerine koydun? Ya ben sana inanmıştım ya, çok inanmıştım, çok çok çok inanmıştım.

Ama bu kez mantıklı bir insan gibi bu konuyu halledeceğim. Sinirlenmeden, öfke krizlerine girmeden, bağırmadan. Banyodan çıksın, olgun olgun konuşacağım. Hele ağlamak asla ama asla yok. Ben güçlü, kendi ayakları üzerinde duran, ne istediğini bilen bir kadını. Hem ne ayrılıklar, ne yaşanmamışlıklar gördüm. Yani şunun şurasında iki aylık adam mı beni bozacak. Osi kim zaten? Dört-beş senelik ilişkilerimi gözümü kırpmadan bitirmiş insanım ben. Geriye dönüp bakmadım bile. Bizde böyledir.

Tamam, geriye azcık dönüp bakmış olabilirim ama karşı taraf da istemedi, neticede olmadı. O gün dilek dilerken, Allah'a bana sadece bir işaret yolla demiştim. O da sağolsun, duamı kabul etmiş.

Tabii bu işareti biraz daha canımı acıtmayacak şekilde yollasaydı sevinirdim. Ne bileyim, Osi'nin ba-

ğırsak problemi falan çıksaydı. Bu osuruklu adamla evlenilir mi diye düşünüp, vazgeçseydim daha mantıklı olurdu ama Allah'ın işine karışılmaz. Yine götümün üstüne düşmemi istedi demek ki.

Banyo kapısının sesi geldi, bornozuyla ilerde göründü. O daha on beş dakika öncesine kadar, gözüme çok yakışıklı gelen adam şu an cıvık bir ekmek hamuruna benziyor. Acaba hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi davranıp, izlesem mi? Evet ya, madem kendi sinsi bir pislik gibi hareket etti, ben de öyle yapayım. Sonra en beklemediği zaman da pat diye ayrılayım. Hatta hayatının dersini vereyim. Nikâh masasında mı terk etsem onu. Süperrr fikir!

Nikâha kadar da hayatı burnununundan getiririm. Keşke Türk âdet gelenek göreneklerine göre evlenmek istiyorum deseymişim. Beşi bir yerdeler falan taktırıp kendime, öyle terk ederdim. Sonra da “Enayi parası nasıl yenilir?” diye gazeteye yazı yazardım. Kesinlikle ama kesinlikle bu kez, farklı yöntemlerle bu işi çözeceğim.

Bekle bakalım Osi, el mi yaman; bey mi yaman. Demek 35'ine geldiğinde o Godik denilen, göt kafa karıyla evlenecektin. Demek benimle ilgili bir sürü soru işaretin var. Ben o soru işaretlerini tek tek monte edecem bir tarafına, hiiiiiiiiç merak etme sen. Sen daha Pucca kimmiş bilmiyorsun, sen kimle dans ettiğinin daha farkında değilsin.

Diye düşündükten iki dakika sonra, Osi'nin üze-

rine saldırdım. Kafasına evde ne bulduysam attım. Yaptığımın iyi bir şey olduğunu söyleyemeyeceğim ama suratını, kollarını kafasını her yerini cırmaladım. En son kendimi şöyle gördüğümü hatırlıyorum, içime şeytan girmiş gibi koltukların üzerinden onun üstüne zıplayarak, saçlarını yolmaya çalışıyordum. Ve bunların hepsini, ağzımdan köpükler çıkarak ve çığlıklar atarak yaptım. Arada bir şeyler söylemeye çalışıyor, elimi kolumu tutuyor ama yok, çıldırmış gibiydim. O kadar yüksek sesle çığlık atıyordum ki komşular nasıl müdahale etmedi onu da anlamadım. Hayır, bana bir şey olsa demek ki kimse bir şey yapmayacak.

Yazık çok yazık. Ama şurada müziğin sesini açsam, kapının önünde saniyesinde devriye arabası beliriyor.

Ardından Osi'yi evden kovdum. Bütün kıyafetlerini bahçeye fırlattım. Önce gitmedi, "Dinle, bak yanlış anladın, bunun için ayrılmayalım," diye diretti. Polis çağırmakla tehdit ettim.

Ne için ayrılacağız peki malın oğlu? Bana yalan söylemişsin, beni aptal yerine koymuşsun. Daha ne için ayrılabiliriz? Ben sana artık nasıl güveneyim.

Off Osi offff!!!!!!

Eşini kaybetti benzerin.

“Günaydın sevgili kaybım.

Migrene dönen baş ağrım.

Hayatım tanınmayacak halde,

Tahmin edersin, sen olamadın kızılıyım.”

O ilk ayrılık anı çok iğrenç mesela. Bu haksızlık ama, içim gitse bile; o bana yetmeyen aklım yitse bile olamaz sanki. Affedersem, ben kötü olcam biliyorum. Bu sahneyi milyonca kez yaşamama rağmen her seferinde ilk seferki gibi hissettiriyor namussuz.

Ben arayamam, ben güzel bir şey söyleyemem. Çünkü o beni yaraladı! Bunun karşılığı olarak; ona kanamam, inanamam, onunla olamam. Kurallar basit ama çok zor. Hatayı yapan o, bütün her şeyin içine sıçan o, beni gökten magmanın en derinine çött diye yapıştıran o. Bütün her şeyin içine sıçan, güzel

giden ne varsa bitiren, bizi biz yapan her şeyi toz buz eden.

Peki neden bunun acısını ben çekiyorum??? Allah aşkına, bu neyin adaleti kuzum? Bu matematiğe göre, şu an onun ölmüş, benim ise martini'lerimin zeytinlerini zenci mankenlerin göbeğinden yemem lazımken, neden acı çeken yine benim?

*"Yuttuğum küçük toplu iğnem,
İçimde daimi yürüyen
Sen ayrılmaktan korkarken,
Farkında mısın? Cebinden çoktan uçtum ben."*

Bir de en çok ne koyuyor biliyor musun? İnanmak. Hayır, başta zaten sana inanmak istemeyen benim. Seni sevmek istemeyen benim. Sonunda neden sanki ben bunlar için deliriyormuşum da, sen başına buyrukmuşsun gibi oluyor anlamıyorum.

Aşk kötü bir şey, aşk acıtıyor. Yaşarken haz aldığın ne varsa, bittiğinde götünden fitil fitil çıkarıyor. Her şey sonunda sadece senin inandığın, herkesin "ben demiştim" dediği kocaman bir yalana dönüşüyor.

*"Ağırıma gidiyor, saygısızca gidişin,
Korkma durdu, büyümesi meselenin."*

Bir de ayrılık anını başında iyi kötü kafanda tasarlıyorsun tamam mı? Çünkü öncesinde o kadar acı

çekmişsin, ortasında öyle korkmuşsun, gelecek için ölesiye telaşlanmışsın ki zaten en kötüsünü düşünüyorsun. Tamam, düşünüyorsun ama başına geldiğinde bu kadar acı çekeceğini hiç tahmin etmemiş oluyorsun. Yine de kafanda kurduğun en adi senaryolar bile yaşanılan kadar acı vermiyor.

Ben bi İstanbul depremi olur, orada bir şey olur sanıyordum. Hadi seni kaçırır mafyalar, ben burada kendimi feda ederim demiştin. Ne bileyim ya, sen kanser olursun, ben derdimden senden önce ölürüm bile düşünmüştüm de bunu düşünmemiştim. Bunu hak etmemiştim ya.

*“Olan oldu, eşini kaybettin,
Eşini kaybetti benzerin.”*

Sevildiğine inanmak ne âcizce bir şeymiş meğer. “Bu kadar mı kötüyüm” diyorsun. Ne yapmış olabilirim, bu acıyı iç organlarıma kadar çekmek için? Öksüz mü tokatladım, engelliler asansörüne mi işedim, full akbilim varken, ihtiyacı olana mı basmadım? Ne yaptım da bu acıyı çektim? Sana inanacak, senin ben olduğuna kanacak, ikimizden biz yapacak onca yalan materyali nasıl buldum?

Ve biliyorum, adım gibi biliyorum. Olur da senden hesap sormaya çalışırsam; olur ya, acıdan beynimi kaybedip, sana “neden?” diye sorarsam, alacağım cevabı çok iyi biliyorum. Suçlu benim. Nasıl oluyor

inan bilmiyorum ama konuşursak suçlanacak olan kişi benim. Bu artık benim seni affetmek isteyişimden mi, yoksa senin kendine bok sürdürmemenden mi bilmiyorum ama sonunda kafanı iki sallayıp, “son kez sana bakıyorum” bakışı yapacak olan sensin.

O yüzden kusura bakma, şu ana kadar hiçbir zerreme bakmadığın gibi kusuruma da bakma ama sana “neden” diye sormayacağım.

Sağlık olsun diye diye
ciğerlerimi avucuna bıraktım.

Çeşme'de kalmamın artık bir anlamı yok diye, İstanbul'a döndüm. Osi'yi bütün her yerden engelledim. Ama fotoğraflarımızı silmedim. Ya tam oturmuşum, evleniyoruz yazmışım... olana bak.

"Yazık Pucca'ya ya," "Kız gerçek bir bahtsız çıktı," "Allah kimseye Pucca şansızlığı vermesin," "Yine mi ayrılmış, bu kızın da çektiği nedir ya?" "Ama belliydi, öyle ilk günden kereste gibi fotoğraf mı konulur?" "Bir kurşun döktürsün bence artık."

Bunları da dinlemeye, görmeye gücüm var. Ama elbette Osi'yi stalk'lamaya devam ettim. Yanında Godik'i de. Yanında Osi'nin bütün arkadaşlarını, amcasının oğlundan; eski patronunun yeğenine kadar. Osi de fotoğrafları silmemiş. Bir yandan, o da kesin beni stalk'layacak yer bulmuştur diye düşün-

yorum, ondan silmemiştir. Umutlanıyor mudur acaba? Bu kız bana kesin döner falan diyor mudur?

Bokumu yesin benim. İki dünya bir araya gelse; “Bak çocukla barışırsan sana ölümsüzlük iksirini vereceğiz; yok hayatın anlamını söyleyeceğiz, işte bütün günahlarını sileceğiz” deseler bile, ıı ıı! Osi bitti benim için. Milyonlarca hata yaptım, sürekli burnumu boka sokup sokup çıkardım ama Osi, hatalarım arasında en leş olanıydı.

Salak gibi nasıl inanırım evleneceğimize. Zayıf noktamdan girdi ama yapacak bir şey yok. O normal biri gibi gelseydi, ben ona bakar mıydım be! Sakalsız hali baya kavuna benziyor üstelik.

Allahım, içimde olan öfke geçmiyor, gerçekten geçmiyor. Ciddi ciddi ölmesini istiyorum. Arabanın altında kalırken kemik kırılma seslerini duymak istiyorum. Kafasını çekiçle parçalamak, etrafa dağılan beyin parçalarını Godik’e yedirmek istiyorum. Arada bir aklıma, güzel yaptığı bir şey geliyor, iki saniye sonra onun can çekişini hayal ediyorum. Yerde “Lütfen beni öldürme,” diye sürünürken, kafasını ezdiğimi düşünüyorum.

İlk iş olarak arkadaşlarımdan hepsiyle barıştım. Zodi ile aramı düzelttim. Tükürdüğümü yaladım ama yapacak bir şey yok. En azından, ben küfür ederken yanımda beni destekleyen insanların olması çok güzel. Okul için yarım kalan evraklarımı da tamamladım.

Eşyalarımı yavaş yavaş hazırladım. New York'a giderken bütün internet hesaplarımı kapatıp, "Pucca"yı bitirip, artık kendime yeni bir hayat kurma düşüncesine girdim. Hatta, kendimi ölmüş gibi göstermek bile aklıma geliyor ama Zodi ergenliğimden çıkmam gerektiğini iddia ediyor. Yani bence mantıklı fikirdi; neresini beğenmedi anlamadım. Hem belki bu sayede Osi, derdinden kederinden kendini sokaklara atar. Hatta Bihter Ziyagil gibi bir mezar yaptırırım kendime, her gün onun önünde ağlar durur artık. Bense, Amerika'da cıtır cıtır çocuklarla günümü gün ederim.

Bu kadar iyi bir fırsatı, iki aydır tanıdığım bir beyinsiz için nasıl tepecektim aklım almıyor. Sanki dünyada erkek kıtlığı varmış gibi, elimin tersiyle resmen burslu kazandığım okulu geri çevirecektim. Yani hoşş, yaşıtılarım Amerika'ya doğurmak için giderken; ben okumaya gidiyorum, orası ayrı mevzu ama olsun.

Terapistim haklıydı, astroloji haritam haklıydı, kızlar haklıydı, bütün fallar haklıydı, Osi'nin arkadaşları haklıydı. Herkes ama herkes haklıydı. Bırak evlenmeyi, ciddi bir ilişki içinde bile olmamamız gerekti. Ya gez, toz, takıl işte; neden kaptırıp gidersin?..

Keşke, bundan iki ay öncesine geri dönsem. O uçakta mesela yanıma oturduğu zaman hiç muhatap olmasaydım. Doğum günümde dışarı çıkmasaydım ya da.

Hem o zaman, toplantıya gidip, onu gördüğüm zaman konuşmak zorunda kalmazdım. O zaman bunların hiçbirini yaşamazdım. Şu an yeni hayatım için heyecanlanır, onun için çırpınırdım. O kadar yorgunum, öylesine umutsuzum ki sevinemiyorum bile. İçimde olan öfkeyi durduramıyorum.

Aslında Osi'ye sinirli değilim. Osi yarım akıllı bir şeydi, her boka mutlu olan, sürekli hevesli, devamlı heyecan arayan biriydi. Ben de onun için öyle bir heves olduğum için gaza geldi bence.

Asıl ben kendime kızıyorum. Yani hiç mi ders almadın be kızım!

Bir zamanlar terk ettiğın
o masum kız vardı ya hani?..

Kadınlar doğum sırasında oksitosin hormonu salgı-
larmış. Bu hormon, bebek ve anne arasındaki sevgi-
yi pekiştirmesi dışında unutkanlık yapıyormuş. Do-
ğum acısını sana unutturduğu için, ilerde bir daha
hamile kalmak istiyormuşsun. Bence biz bu hormo-
nu aşk sırasında da salgılıyoruz. Yoksa geri zekâlı
gibi, her seferinde neden âşık olmak için uğraşalım.
Bir kere oldun, canın yandı. Hadi ikincisini de ilk
denemede yapamadık diye oldun. Ee gerisi?

Bu kadar bok ilişki yaşayıp, sürekli kandırılıp,
sonunda burnundan sümükler aka aka ağladığın
halde; bir süre geçtikten sonra “Âşık olmayı özle-
dim,” “Şimdi bir sevgilim olsa ah,” falan diye nasıl
iç geçiriyoruz?.. Dünyanın en saçma şeyi değil de
nedir bu?

Al işte yine o çemberin başındayım. Buzdolabının önünde tarlası yanmış ırgat gibi oturmuş, ne yesem diye düşünürken, ağlıyorum. Üstelik bu kez çok kızgınım. Yani, bana geri dönmesini falan istemiyorum. Baya baya gebermiş olmasını istiyorum. O kadar çok kızgınım ki onu özlemiyorum bile şu an. Aslında ayrılığın her aşamasını yaşadım sayılır. Hiçbiri bir şey bir işe yaramıyor. Yani o “aman onu yapın, yok bunu okuyun, sakın ha şöyle şeyler yapmayın” metinlerine boşuna kafayı yormayın.

Belli bir zaman geçmeden, kendine gelemiyorsun. Çünkü aslında o an yaşadığın bir nevi şok! Özellikle de hiç beklemediğin bir anda ayrılmışsan daha zor atlatıyorsun. Sadece diğerlerinden farklı yaşıyorsun o kadar...

Tarık Akan versiyonu:

En kıskandığım ayrılık versiyonu. Yani ayrılığını bu şekilde yaşayanlara imrenerek bakıyorum. Ayrıldıktan sonra, nerden buluyorlarsa hooop bir anda kendilerini âlemlerde, flörtlerde, takımlalarda buluyorlar.

Ben bir tane adam karşıma çıksın diye götümü yırtıyorum, onlar sanki hali hazırda bekliyormuş gibi davranıyorlar. Genelde erkekler böyle diyeceğim ama yok, bunun kız versiyonlarını da çok gördüm. Daha çocuktan ayrıldığı gibi yedeklerde tuttuklarıyla mesajlaşmaya başlıyor.

Bir elin yağda bir elin balda gibi dursa da belli bir süreden sonrası daha kötü. Önce etrafındaki insanlar fazla geliyor, ardından özlemek denilen o küflü duygu her tarafını sarıyor. Karşı tarafın yaptıklarını unutuveriyorsun. İlişkiyle ilgili sadece güzel şeyleri hatırlamaya başlıyorsun.

O kadar kişiyle denedim ama en iyisi oydu diye, bu kez geri dönmeye çalışan, kapısında yatan, yalvaran taraf sen oluyorsun. Bir de üstüne ayrıldıktan sonra uçana kaçana gittiğin için papara yiyorsun.

Hülya Koçyiğit versiyonu:

Acı, acı, acı! Kahır, dert öfffff!

Ayrıldıktan sonra hastanelere düşmek mi dersin, düşmesen de keşke düşsem diye dualar mı etmezsın?..

İşini değiştirmek, evini değiştirmek, arkadaşlarını değiştirmek... O ayrılık acısını tek başına öksüz gibi yaşamak için uğraşırsın. Sen suçlu olmadığın halde, suçluymuşsun gibi davranılması da cabasıdır. Kendini anlatamazsın, halini anlatamazsın. Konuştukça batarsın.

Ne yapsan olmaz, ne dersin inanmaz. Sağlığın dan olursun, kendinden vazgeçersin. Ve sonra bir gün, sen kendini iyileştirmeye başladığın an pat diye geri döner sevgilin. Filmlerin bu kısmından sonrası mutlu sondur. Ama gerçek hayat öyle değildir. En fazla iki hafta sonra seni yeniden terk edecektir. Ve sen yine yataklara düşeceksindir.

Türkan Şoray versiyonu:

Ayrıldıktan sonra kendini bulan insanların yaşadığı versiyon. Sanki adam bunu evin bodrumuna kapamış, ayrıldığı gibi “Hayat buymuş be!” diye ortalıkta dolanmaya başlayan kızlar, kızlarımız! İlk iş saçını başını değiştirir. Ardından kilo verir. Sonra kıyafetler allanır pullanır. Abidik gubidik kurslara başlanır. Tatil planları yapılır.

İşin kötüsü bunların hepsi eski sevgilisi içindir. Sırf o görsün de pişmanlıktan gebersin diye yapılan hareketlerdir.

Sanki adam, “Hımmm Ayşe 5 kilo vermiş, hemen ona geri dönmeliyim,” diyecek. Ve artık Allah’ın işi mi kader mi nedir bilmiyorum ama bu kızların eski sevgilileri kendilerine nerde çirkin biri var gider onu bulur. Olan hanım kızımızın kestirdiği saçlarına olur.

Cüneyt Arkın versiyonu:

Ayrılırken, yakar, yıkar, dağıtır. Söylenmeyecek ne varsa söyler. Sadece sevgilisine değil etrafındaki herkese zarar verir. Kendi arkadaşlarıyla bile kavga eder. Yalnız kalmak ister ardından yalnız bırakıldığı için etrafındakilere köpürür. Adam bunu aramasın diye her taraftan siler, sonra beni neden aramıyor diye yastıkları yer.

Sorunları asla halledemezsin onunla. Karşı taraf barışmak için adım atarsa, o adım var ya off ne kav-

galara dönüşür. Asla uzlaşamazsın. Sürekli geçmişini açar, sürekli geçmişin o kötü olan anılarıyla yaşar. Herkese, her önüne gelene adamı kötüler. İşin kötüsü sonunda pişman da olmaz. Geçmişte kalan onun için hep kötüdür.

Öztürk Serengil versiyonu:

“Bana bir şey olmadı ki ehehehe” diye geçirtilen ayrılık versiyonu. On senelik sevgilisinden ayrılmıştır, eşi dostu bunun haline acır, doğal olarak. Ama yine de bu kızımız burnu düşse almaz.

Sanki kendisi aldatılmamış, ayrılmamış, kazık yememiş gibi davranır. Sürekli işin dalgasındadır, devamlı “Olur öyle ya, boş ver,” kafasındadır. Yatağa yalnız yattığında ise, içinde kopan fırtınaları bi kendi bilir bi de yastığı.

Kadir İnanır versiyonu:

O ayrılık öfkesini intikama dönüştürmeyi başarmış ulvi insanlardır. Hepimizin isteyip, olamadığı kişidir. “Yıllar sonra karşısına öyle bir çıkacağım ki köpek gibi ayaklarıma kapanacak” sözünün vücut bulmuş halidir. O ayrılık kısmını acı çekerek yaşamaz. O acı yerine kendini geliştirmeyi seçer. Bu arada karşı tarafın işlerine engel olmayı da ihmal etmez.

Her taraftan onu sapık gibi izler. Seneler geçse bile ondan haber almak için uğraşır. İşten mi atıldı,

ailesinden biri vefat mı etti, adamın evine hırsız mı girdi, hepsini kendine bağlar.

“Benim ahımı aldığı için böyle oldu,” diye sevinir. Ve sonra apansızın karşısına dikilir, “Şimdi bak bana bakalım!” diyerek, sağdan soldan tokatlamaya başlar.

Sevdiğim çocuk,
şerefsiz çıktı amirim.

Sanırım işin en zor kısmı, “Hayırlı olsun evleniyormuşsun?” tebriklerini geri çevirmek.

Evet, ulu orta “Arkadaşlar bi yanlışlık oldu, beyefendi eski sevgilisini bana arkadaşım diye tanıştıırıp, kızı götümüzden ayırmadığı için evlenmiyoruz,” demesem de, her sorana uzun uzun anlattım. Terapist de gitmeye utanıyorum. Kadın “Ben sana demiştım!” diyecek. Zaten bu aralar herkesten hep aynı şeyi duyuyorum, “Belliydi, çok hızlı gittiniz, ee biz sana demiştık!”

İşin kötüsü, insanlar bunları söyledikçe Osi’yi daha çok savunasım geliyor. Sanki ona sadece ben laf söyleyebilirmişim gibi. Sanırım birinin ondan yana olmasına ihtiyacım var. Ne bileyim, biri de çık-sın desin: “Ama iyi çocuktu.”

Varsa yoksa, “Onun da akli beş karış havadaydı senin de, zaten nasıl evlenecektiniz!”

Eşyalarımın çoğunu topladım. Siktirip gidip, şu işkenceden kurtulmak istiyorum. Ben böyle acaba neyi alsam, hangi kalan eşyamı kime bıraksam diye düşünürken, annem aradı. En son, ben seni ararım diyip, bana geri dönmemişti, hayırdır inşallah diye rek açtım telefonu.

Sesi o kadar kötü geliyordu ki. Kekeleyerek konuşuyordu. Hem de baya kekeledi. “Evleniyormuşsun” dedi. Yani tamam, acı çekiyorum da oturup anneme olayları anlatacak kadar da ölmedik herhalde. “Hıı” diye geçiştirdim. Ben de mal mıyım neyim, anamdan neyin intikamını alıyorsam. Sanki eski sevgilim. “Evleniyorum ama seni çağırmadım” diye keyifleneceğim neredeyse.

“Seni görebilir miyim?” dedi. Önce işim var falan diyecektim de diyemedim işte. “Teyzenlere gelir misin?” dedi. Onu da kabul ettim. Ya şimdi seni kandırmanın âlemi yok, evleniyorum zannetti diye belki bir Trabzon burma takacak. Ne bileyim aile yadigarı yakut bir yüzük falan verecek. Belki altın kemer takacak. Amerika’ya gitmeden önce, ilaç gibi gelir o takacağı altın, var ya.

Napım yani ya, şimdi oturup duygusallık yapacak değilim. Zaten günlerdir aşk acısı çekiyorum. Bir de üstüne anne trajedisi çekemem, kusura bakmasın.

Teyzemlere çıktım gittim. Kapıyı teyzem açtı, se-

lam sabah bilmem ne. İçeri bir girdim, annem beyaz bir gecelik içinde. Geceliğin arka tarafını tutuyor.

Bir bacağı diğerinden çok ince. Saçları dökülmüş. Yüzü çökmüş. 40 kilo bir şey kalmış. Ne diyeceğimi bilemedim. Daha doğrusu ne yapacağımı bilemedim. Ağzım açık öylece kaldım orda. Karşısındaki koltuğa oturdum ama kafam allak bullak.

Teyzem konuşuyor işte, evleniyorsun bi haber verir insan falan diye ama teyzemi hiç duymuyorum. Mutfaka gitti, beni de arkasından çağırdı yardım edeyim diye. “Bir senedir çok kötüydü, önce kasları eridi, MS olabilir dediler. Tümör var dediler. Her gün hastanelerde süründü de süründü. En son senin evleneceğini duydu, haber vermedin diye çok üzüldü. Bir de deri hastalığı oldu. Günlerdir içi içini yiyor. Sen arayacaksın da çağıracaksın diye. Aman kızım üzme anneni, az iyi davran. Bak sonra pişman olursun,” dedi.

Ayy yarabbim ya, gerçekten teşekkür ederim!

Bana neden bunu yapıyorsun? Yani şimdi o kadar şeyin nedeni kendimmişim gibi hissediyorum. “Evlenmiyorum anne, boşuna dert etmişsin” mi desem? Hayır, bir senedir uğraşıyorsan bir haber versene, biz de bir şeyler yapalım. Zaten bu tümör belasıyla yıllardır uğraştığını biliyordum da bu kadar ileri gittiğini hiç düşünmemiştim. Kendimi o kadar kötü hissediyorum ki anlatamam. Çocuk çocuk şeyleri kafama taktığıma mı yanayım? Belki bana altın verir diye kadını kandıracağıma mı?

Gittim yanma, hâlâ konuşamıyorum da. Ne diyeceğim “İyi gördüm seni, hadi iyi, iyi!” diye sırtını mı sıvazlasam. Ağzımdan olumlu bir şey çıkmalı.

“Ayy inanılmaz kilo vermişsin, neyse bu hastalık, ben de mi olsam ne!”

Sonra tabii teyzemin bakışı, annemin anlamaması. Bu da denmez tabii de aklıma da başka bir şey gelmedi. Zaten kadın zar zor konuşuyor. Önce konuşacak bir şey bulamadım. O sessizlik anı var ya, sadece nefeslerin duyulduğu; öyle bir an oldu işte.

Önce oturup, Osi’yi uzun uzun anlatacaktım. İşte şöyle şerefsiz çıktı, böyle adi köpek diye. Sonra dedim, ya bari kadına mutlu olacağı bir şeyler söyle. Sanki gerçekten evleniyormuşum gibi, internetten acelece gördüğüm gelinliklerin fotoğraflarını gösterdim. “Hangisini seçelim, bak hangisi olsun?” diyerek.

İşte ev eşyalarını falan sordum salak salak, “Sence en iyisi bu mu bu mu,” diyerek. Ardından, “Beraber şuraya gideriz, buraya gideriz,” dedim. “Ayy Osi seni tamsa çok sever, yok öyle bayılır” dedim.

“Osi beni böyle görmesin!..” –yaraları için doktor bir merhem vermiş– “Ondan sonra görsün olur mu?” dedi.

Ayyy, içim dağlandı. Offf offfff.

Evren artık bu kadını affetmem için var gücüyle uğraşıyor, yapacak bir şey yok. Kuzu kuzu affetsem yine iyi, bir de beni utandırıyor. Yani her “Anneme kırgınım, yaptıklarını unutamıyorum,” dediğim an,

kadını hep karşıma daha kötü bir halde çıkartıyor. Demek ki kötü olmasını da istemiyorum. Niye isteyeyim ki, aslında bakınca tek istediğim çocukluğum için benden özür dilemesi. Pişman olduğunu söylemesi. Bir tek bu.

Bütün kırgın olduğumuz insanlar için aslında istediğimiz şey bu değil mi? Yani bana yaptıklarından sonra perişan olmuş, sürünmüş ne önemi var. Benim yaramı hafifletmiyor. Bana yaptıkları için üzölmüş olması önemli.

Osi hariç tabii. O inşallah acılar içinde geberir! Bir buldozerin altında kalır ve kemikleri bile bulunmaz. Hafızasını kaybedip, bir ormanda kaybolur. Ayılar tarafından tecavüze uğrar. İnşallah Rus mafyası onu kaçıırır, götünden içeri eroin sokup ülkeye sokmaya çalışır. Sonra polisler onu yakalar ve karınını deşerek eroinleri çıkartmaya çalışırlar. O sırada da eroinler bağırsaklarını patlatır, bütün iç organları etrafa dağılır.

Onun pişman olmasını da istemiyorum, sadece gözlerimin önünde geberirken bana yalvarmasını istiyorum!

Çok düşündüm ama kaçayım dedim;
ne zaman anlaşıp kalp ile beyin?

Haftaya Amerika'ya gidiyorum artık. Zodi bir ay sonra gelecek. O vizesini tamamlayamadı daha. Zodi gelene kadar, ben arkadaşım da kalacağım. O geldikten sonra ise beraber ev tutacağız. Bu son haftam, Türkiye'ye dair yapmam gereken ne varsa yapmam gerek yani.

Bir sürü kebab yedim. Hayvan gibi kahvaltı ettim. Orada dişçi pahalı diye dişlerimi kontrol ettirdim. Pedikürcüler sağlıklı değil dediler, kuaförden çıkmadım. Puki'nin bütün evraklarını tamamladım. Yani sadece kalkıp gitmem kaldı. Ama hâlâ içimde bir şeyi eksik bırakmışım gibi hissediyorum.

Godik bana mesaj atmış. Mesaj değil, oturmuş kitap yazmış desem daha doğru olacak. Diğer paragrafı okurken, bi öncekini unutuyorum o derece uzun!

İşte her şeyi yanlış anlamışım, bu dünyada dostluk, arkadaşlık gibi şeyler de varmış. Osi ile aralarında ne geçerse geçsin, baki olan aralarındaki dostlukmuş. Benim yüzümden dostlukları da zedelenmiş. Bu kadar fevri davranmamam gerekiymiş. Eğer ona ve kendime güveniyorsam, zaten bunun için her şeyi yıkıp dağıtamazmışım. Aramızda ne geçerse geçsin, sırf Osi için bana bu mesajı atmış, bilmem ne bilmem ne...

Eeeeeee! Yeter be, sikerim seni de dostluğunu da. Kızım dost olacak başka adam bulamadın mı? Onca eski sevgilinin arasından gidip neden benim âşık olduğum adamla dost kalıyorsun? İkiniz bir olup, beni neden salak yerine koyuyorsunuz?

Hadi tamam, ben gavatım. Ben medeniyim. Ben günde üç öğün domuz eti yemiş gibi rahatım. Sizin o muhteşem dostluğunuza ağzımı açmadım diyelim. Senin benim için yazdıklarını ne yapacağız peki? Hah? Sen yat kalk dua et, artık olgun, kendinden emin, ne istediğini bilen bir kız olduğum için senin bağırsaklarını yerinden çıkartmadım. “Teşekkür ederim Pucca’cım, sadece Osi ile ayrılarak bu olayı kapattın,” diyeceğine kalkmışsın “bana fevri davranıyorsun” falan diyosun. Ben sana diyeyim, Godik ve Godik gibi kızları alttan almamak lazım. Ben artık olgun bir insan olduğum için alttan almış olabilirim.

Ya bir de nişanlısıyla da barışmış, o kadar mutlular ki, olan bana oldu.

Osi var gücüyle bana ulaşmaya çalışıyor. Bizim bütün kızları her gün tek tek arıyor, “Son kez konuşturun beni onunla,” diye. Ne konuşacaksın benimle ya. En son “Şu mesajı okutturun ona,” diye bir şey yollamış.

“Hangimiz daha kötüyüz sence? Hadi ben hata yaptım, sadece ufak bir ayrıntıyı sana anlatmadım. Anlatma gereği duymadım. Seneler önce olmuş, benim bile unuttuğum bir hadise. Karşı tarafın ne dediği umrumda mı zannediyorsun? Benim için önemli olan senle yaşadığım değil mi? Peki sen Pucca? Ben sana neden beni apar topar bıraktığını anlatayım mı? Amerika’ya gideceğinden neden haberim yok mesela? Oraya gittikten sonra mı haber verecektin bana? Kimin yalancı olduğunu, kimin kimi kandırdığını, kullandığını hiç tartışmayacağım senle. Ama aramızda olan şeyi bilmeden bozduğum için günlerce kendime geledim. Ama anladım ki beni aldatan da kandıran da sensin. Günlüğüne güzel bir son bulmuşsunur umarım. Kerizin birini nasıl kandırıp, başka kıtaya taşındım diye! Sana hayatında başarılar.”

Ayy bu da... Sen kimsin de seni günlüğüm için kullanacağım be! Amerika olayını anlatmadım, çünkü fırsatım olmadı. Hem beraber gidip geliriz diye düşündüm. Sadece düşündüm ama eninde sonunda söyleyecektim nasılsa.

Cevap yazsam mı acaba şimdi, amaaan ben yazacağım, o da yazacak. Sonra sonsuz bir mesaj döngüsü içerisine gireceğiz. Sen bana bunu yaptın, vay ben sana bunu yaptım. Tek taraflı haklı olmak güzeldi de böyle yarı yarıya olunca iş biraz sıkıcı oldu.

Aslında neden kendimi haksız görüyorum ki? Ben ona öyle bir şey yapsaydım, acaba ne diyecekti? Oturup, “Helal olsun Pucca” mı diyecekti. Tabii ki benim yaptığım gibi yapacaktı. Hatta bana göre az bile yaptım. Evet ya, ben neden bu kadar az yaptım?!

Godik’in Instagram sayfasına girdim. Kendime, olgunluğuma yakışmayacak bir hamle ile nişanlısının profiline tıkladım. Mesaj kısmını açtım. Osi ve Godik’in hikâyesini nişanlısına tek tek anlattım. Ara ara abarttım, biraz kabarttım, durumu azıcık coşturdum ve mesajı yolladım.

Tabii ki yaptığım şey için kendimle gurur duyuyorum ama en azından içim artık çok rahat. Ben burada günlerce ağlayayım, zırlayayım. Karı hayatını yaşasın. Üstüne bir de bana bilmiş bilmiş mesaj atsın. Yok yaa!

Sonra tabii biraz çarşı pazar karıştı. En son bu karışıklığı, lisede yaşamıştım. Süpürge diye bir grubumuz vardı. Grubun tek kuralı, kimse kimse-nin göz koyduğu çocukla konuşmayacaktı. Ben bir tanesiyle konuştum diye okul çıkışı ne toplantılar, ne buluşmalar, ne tehditler... Vay grubu dağıttınlar, seni babana söyleyeceğimler, bu okulda yaşayamaz-

sınlar. Birkaç kişi benden yana oldu diye grup ikiye bölünmüştü hatta.

Bunda da aynen böyle oldu. Bir saat içinde telefonumu herkes ama herkes aradı. Godik bir taraftan mesajlar yardırıyor bana. “Sen şöyle adisin, böyle kötü bir insansın,” diyor. Nişanlısı Osi’yle kavga edecekmiş. Osi bana ulaşmaya çalışıyor. Çocuk beni arıyor, “Nerde oturuyorsun, sizi yüzleştireceğim,” diye. Baktım işin içinden çıkamıyorum, kapattım telefonumu.

Uzun süre açmadığım gibi evin ışıklarını da kapattım, öyle oturdum. Ya ne bileyim, şimdi buraya gelirler falan. Yani tamam, lafta milleti parçalarım, dalarım, sıçarım falan diyorum da dayak yemekten ölümüne korkuyorum. Ki geçmiş günlüklerimi okuduysan, kızlardan dayak yemişliğim de var yani. Evet, kızın boyu bir metre falan ama sportmen kız neticede. Atik bir kere. Hoop sağdan, hoop soldan beni yerde sürükleye sürükleye döver.

Ben evin içinde saklanırken, kapı çaldı. Kapı de liğinden bir baktım, iki tane bıyıklı gömlekli adam duruyor.

Lan, acaba kız beni vurdurtmak için adam mı tuttu? Puki’yi hemen aldım yanıma. Adamlar ısrarla kapıyı çalıyor. Puki de yani iki kilo bir köpek. Beni nasıl korusun? Sanki içerde babam varmış gibi seslendim.

“Babaa kapıyı açar mısınız?” diyerek. Sonra “Aa ba-

bam da tuvaletteymiş” ayağıyla kapıyı yarım açtım, “kimsiniz” diyerek. Ben kapıyı açar açmaz, bu adamlar ellerine aldı kemani, gıy gıy gıy bir şeyler çalmaya başladılar. Bismillah, bu nedir, davulcu gibi bir şey mi diye düşünürken arka tarafta Osi’yi gördüm. Arkadaşları ışık gibi bir şey tutmuş, o da ortalarında TRT sanatçısı gibi bana doğru Teoman’ın şarkısını söyleyerek geliyor.

Hemen kapıyı suratına kapattım tabii ki. Ama delikten bakmayı ihmal etmedim. Osi kapının önünde dizlerinin üstüne çökmüş.

*“Bilirim, çok kirlidir aşk sicilim
Sadakat konusunda da pek iddialı değilim
Ama bu kez farklı olsun diye
Sen denersen, ben de denerim.”*

Diye Mavi Kuş şarkısını söylüyor. Ama kemancı ve darbukacının sesinden yani Osi’nin sesi anlaşılmıyor bile. Şarkı söylemeyi bıraktı. Özür diledi.

Bir taraftan da acaba bu bir oyun mu diye de düşünmüyor değilim. Ne bileyim, ben çıkacağım şimdi, Godik bana saldıracak, o da olabilir.

Daha dün “Ben seni affetmiyorum asıl” diye yazmamış mıydı bu çocuk. Sonra hepsi bir ağızdan, “Kapıyı aç, kapıyı aç!” diye bağırmaya başladılar. Azıcık açtım kapıyı, kafamı çıkartmadan “Git burdan!” dedim.

Sonra yüzük kutusunu gördüm. Acaba kaç karat

aldı diye merak ettim, hafiften kafamı çıkardım ama sessizce yine “Git burdan” demeyi de ihmal etmedim.

Bu arada kemancılar da coştı tabii. Gıyy gıyyy gıyyy, acı dolu şarkılar çalıyorlar. Dayanamadım sonra açtım kapıyı. En azından yüzüğe bakar sonra içeri geçerim, dedim.

Osi, yüzüğü çıkardı. Baya parlak bir yüzük. Bir karattan da büyük. Kesimi de güzel. Ben bunlarla ilgilenirken, istem dışı tek hamleyle aldım yüzüğü, ayı gibi parmağıma taktım. O sırada Osi romantikli bir şeyler söylüyordu ama çok duyamadım. Yani olaya adapte olamadım.

Ardından alkışlar, konfetiler. O konfetileri bahçeden inşallah temizleyip giderler.

Büyük ihtimalle kemancıları meyhaneden bulmuş. Çünkü biz sarılmaya başlayınca, adamlar bir anda “Ararım, ararım, ararım seni her yerde... Sorarım, ıssız gecelerde sevgilim nerde?” diye şarkı söylemeye başladılar.

Sonra Osi ile sabaha kadar birbirimize söz vermeler... Asla yalan yok. Asla bir şeyi saklama yok. Üçüncü şahısları araya katmak yok. Godik denilen sürtük bir daha kesinlikle yok. Eski sevgililer konusu yok. Sadece ikimiz varız...

Ve en önemlisi, Amerika işini bir sene sonraya erteledik. Bu sene evlenip, burada beraber biraz para biriktiririz, gelecek sene beraber orada kalırız diye plan yaptık.

İyi mi yaptım, kötü mü bilmiyorum ama Osi'yi çok özlemişim. Yani ne bileyim, tamam bana hata yapmış olabilir, kalbimi kırmış olabilir ama belki bir daha yapmaz.

Buna inanmayı çok istiyorum.

Anama ana de;
babama baba!

Biz direkt barışınca, ilk işimiz tabii ki Osi'nin babamdan beni istemesi oldu. Aslında isteme gibi değildi, sadece tanışacaklardı ama nedense Osi beyinsiz gibi o iğrenç alyanslarımızı da ille baban taksın diye tutturdu. "Yapmayalım, sen bir tanış babamla, onlar İstanbul'a geldiği zaman bu yüzük merasimini öyle yemekli yaparız," dedim ama yok dinletemedim. İşte ille babamdan isteyecekmiş beni, yok her şey kuralına göre olacaktı.

Lan salak, adam demeyecek mi senin anan baban nerde, böyle sap gibi mi geldin kızı istemeye diye. Tanış geç işte, ne uzatıyorsun. Yok, dinletemedim.

Bütün gün babamla tanışacak diye heyecandan ne yapacağını bilemedi. Saatlerce gömlek aradık ona. O mağazadan çıkıyoruz, bu mağazaya giriyo-

ruz. Baban o gömleği mi sever, bunu mu?

Valla şu an babamın yanına donla çıksan da yine umrunda olmayacak. Çünkü babam bana biraz sinirli. Biraz değil, baya sinirli hatta. Öncelikle Amerika işini erteledim diye sinirli. Sonrasında pat diye evleniyorum dedim diye. Çocukla son dakika tanıştığı için sinirli. Ondandır izin almadım diye sinirli. Emriva-ki yapıp, yüzükle geleceğimizi söylediğim için daha da sinirli. Bu çocuk kimin neyi, kimin fesi, kimdir bilmediği için hele daha da sinirli.

Yani bir taraftan da Allah aşkına baba, ne bekliyordun? 17 yaşından beri evde kalmıyorum nerdeyse, oturup görücü usulüyle mi evlenecektim?

Ne zaman telefonda konuşsak, yeni bir tarz bulmuş “Ataya böyle yapılmaz, ataya şöyle yapılmaz, ben senin atanım,” diyor. İçim şişiyor.

Yani zaten ben hep böyle evlenmeyi planlıyordum. Ne anayı, ne babayı katıcak, kendi başıma evlenecektim. Bir anda gelenek görenek sevdalısı çıktı adam. Hayır, annemi istemeye plaj terliğiyle gitmiş adamsın. Benden neden fazlasını bekliyorsun onu da anlamıyorum.

Bir de kendi düşüncelerini başkasınınmış gibi anlatıp, ajitasyon yapıyor ya, daha da çıldırıyorum. “Bilmem kimin kızı da evlendi, adam bana dedi ki senin kız ayıp etmiş, başımı öne eğdim.”

Ya Allah Allah sanki pavyon baskınında yedi kilo bonzai’yle yakalandım da başını öne eğdirdim.

Amma abartıyorsunuz bu konuyu.

Bu arada sadece benim tarafım değil, Osi'nin ailesi de öyle. Annesi sürekli, "Bir tane oğlum var mürvetini görmem gerekli," diyor. Babası, "Bizden para koparmak için yalan mı atıyorsun, kızını göster bize," diyor.

İkimiz kendi aramızda bi nikâh dairesine gidip, bitirip herkese söyleyecektik güya. Osi de dünyanın en güzel gazla çalışan çocuğu olduğu için, yeni olayımız: "Annemi üzmem, bir düğün yaparsınız artık."

Neyse, aldık Osi'ye gömleğini, İzmir'e gittik.

Yalnız yolda şöyle bir hataya düştüm. Osi mağazadan çıkarken, ben yukarıdaki yemek katında bize yemek alıyordum. Ev yemeklerini görünce, boğazımızdan sağlıklı bir şey geçsin diye Osi'ye mercimek çorbası, kuru fasulye pilav ve ayran aldım. Kendime de dolma. Sanırım Osi için yanlış tercih yapmışım. Her ne kadar bana söylemese de yediği şeyler bağırsaklarını birazcık zorladı sanırım. Çünkü eve yaklaştıkça, "O ses nerden geldi ya?" "Bu koltuk da çok ses çıkartıyor," diye diye bütün yol araba camını açtı. Halden anlayan, anlayışlı bir eş olduğum için ses çıkarmadım.

Eve girdik, babamı en son Zodi'nin karnesini değiştirdiğini anladığı an bu kadar soğuk görmüştüm. Buzz gibi buzzz! Suratıma bakmıyor, Osi'nin yüzüne bakmıyor. Susup oturuyor. Cici anne ve cici kardeş yazık ortam yumuşasın diye uğraşıyor ama yok. Cici

anne bir masa hazırlamış, çatal bıçaklar, sofraya düzeni harika! Her şey pırıl pırıl.

Osi, çok kasıldı fark ettim. Şaka yapmaya çalışıyor ama babamla göz göze gelince susuyor. Ortam inanılmaz gergin.

Ardından babam, kendi özel spesiyali olan “patlıcan kebabı”nı masanın ortasına çotanak diye bıraktı. Bir lavaş ekmeğinin içine patlıcanları doldurup, Osi’ye uzattı. Dedim, tamam ortam yumuşuyor. Osi de garibim, gömleğine yağ akıta akıta yedi o kebabı.

Sonra oturduk, konuşmaya başladık. Babam tabii hemen, “Senin geleceğin ne olacak?” diye bana sordu.

Lan nerdeyse 30 yaşına gelmişim, daha ne geleceğinden bahsediyorsun baba. Bana kalsa 20 yaşında evleniyordum zaten. Hayır, bu babamda olan “geleceğim kaygısını” da ben anlamıyorum. Aklım, mantığım kendi geleceğime yetmiyor mu sanki? Sen senelerce benim bir tane olayıma karışma, ne yaparsam, “kızım ben senin arkadayım” de; tut, evlenirken sanki hata yapıyormuşum gibi kafamın içine bin tane soru işareti bırak.

Baktı benden vuramıyor. Osi’ye bu kez, “Ee sen oyuncusun şimdi. Yarın dizi olmadı diyelim, film yok, ne yapacaksın, Pucca’ya nasıl bakacaksın?”

Osi de gariban gariban cevap veriyor. İşte ekmeğimi taştan çıkartırım, falan. Araya giriyorum, “Niye bana baksın? Ben bakıma muhtaç biri miyim? Onda

yoksa bende vardır. Bende yoksa onda. İkimizde de yoksa Allah büyük,” diyorum.

Sanki bundan önce biri mi bakıyordu bana? Hiç babamdan beklemediğim sorular. “Çocuk hemen düşünmüyorsunuz inşallah. Daha oturmamış bir şeyler...”

Çocuk nerden çıktı kurban olduğum. “Çoook erken karar veriyorsunuz, çooooook,” diye bir de kafasını iki yana sallıyor. Erken mi?..

Senelerce ben bu anı bekledim! Osi ama bayılacak artık. O kadar gergin bir ortam ki. Ter içinde kaldı. Dedim belki babam artık biraz utanır, çekinir susar. İnternet’ten canlı kız isteme geyiği falan diye periscope açtım. Osi de gevşer diye düşündüm. Yok, yok, yok.

O gece orada kalacaktık ama yani babamın şu yaptığından sonra değil orada kalmak, iki saniye durmamızın imkânı yok, yemin ederim. Babamın sorularından gına gelince, çabucak bitsin gitsin diye, Osi yüzükleri babamın eline verdi. Biz uzattık parmağımızı taksın diye.

Babam durdu, durdu, durdu. Bir yüzüklere baktı, bir bize. Şöyle derin bir iç geçirdi. “Tak artık şu lanet yüzükleri!” diye elinden alıp ben takacaktım artık.

Yüzük kutusunu çat diye kapattı. “Pucca seninle içerde bir konuşalım biz,” dedi. Osi orada mal gibi kaldı. Biz babamla içeri geçtik.

Sıçtım ya, babam baya beni Osi’ye vermiyor. Ço-

cuk içerde beti bembeyaz olmuş, büyük ihtimalle evi patlatıp gitmeyi düşünüyor. Yediği mercimek ve kuru fasulyeden dolayı gazlarını da düşünürsek, şu an kesinlikle evi patlatmak üzere. Babam da tutturmuş, “Benim gönlüm razı değil. Oyuncu çocukla evlenilmez. Senin mühendis olmanı istedim hep, sen olmadın tamam ama bari damadım olsaydı,” diyor.

Babamın da bu sayısalcı takıntısını zaten hiç anlamadım. “Daha çok erken, birbirinizi bile tanımıyorsunuz. Önce bi şu Amerika’ya gitseydin, oğlan kaçmıyor ya sonra bakardınız evliliğe.”

Ya milletin babası gezmesine tozmasına laf eder, biz evleniyoruz işte daha neyin derdindesin anlamadım. Valla çok kızdım babama. Hayır, derdi neyse onu da söylemiyor. Onun yerine başka yerden vuruyor. Büyük ihtimalle çok kırdı en son ona haber verdim diye. Belli ki her şey kuralına uygun olsun istiyordu. Ee büyük kızımı sonuçta, vardır bir hayali elbette. Ama bunları böyle söylemek yerine, “Çocuk oyuncu, senin geleceğin ne olacak, ne yiyeceksiniz,” diyince kırılıyor insan.

Cici anne geldi yanımıza, babama öyle bir bakış attı ki, “Sen ne yaptığının farkında mısın? Kendine gel!” diye bir carladı. Baktım arkamda cici annem var, tamam dedim. Ardından ben de carladım.

“Valla baba, sen ver ya da verme. Ben evleneceğim. Bu zamana kadar verdiğim bütün kararların arkasında durdun. Benim bütün hatalarımı sırtla-

dın. Beni korudun, kolladın. Bunda da öyle yap bir zahmet!” dedim, kalktım Osi’nin yanına gittim.

Uzattım parmağımı, Osi’ye dedim, “Sen de uzat.” Babam baktı yapacak bir şey yok, taktı yüzükleri. Bu olayı da burada kapatmış olduk.

İlerde araları nasıl olacak hiç bilmiyorum ama en azından şu an vaziyet kurtarılabilir durumda!

Sen anlatmasan da
bilirim geçmişinin yarasını.

Sıra geldi, Osi'nin ailesiyle tanışmaya. Kaynana konusunda inanılmaz şanssız bir kız olduğum için kendimi her türlü kötü şeye hazırladım. Korkudan sürekli erteleyip durdum. Hoş, Osi de beni biraz sanki kandırdı gibi geliyor. Osi ile ilk tanıştığımız andan itibaren, kendini kimsesiz göstermeye pek bir meraklıydı. Ama gün aşırı anasıyla konuşmasından biraz anlamıştım, salak değilim tabii, demek ki bu da böyle bir cins dedim kendi kendime.

Bir de babamın davranışından sonra orada annesi de beni döverse artık yapacak bir şey yok.

Kalbim ağzımda, büyük bir panik ve korkuyla gittik. Osi'nin de annesi babası ayrı. Ama o gün tanışacaklar diye ikisi bir arada.

Bu arada ben ne kadar paniksem, Osi benden daha

panik. Babasıyla arası hiç iyi olmamış. Senelerce küs kalmışlar, birbirileriyle sürekli kavga etmişler. Osi'nin oyuncu olmasını hiç istememiş. Çünkü dersleri çok iyi giderken, bir anda kafayı oyunculukla bozup, konservatuara gitmeye karar vermiş. Babasına göre tabii o aldığı takdir belgeleri boşa gitmiş. En önemlisi, "Tiyatro oyunculüğunda ne para var, ne gelecek" diye de karşı çıkmış.

Ya zaten bu bir önceki neslin ana baba korkusu bence, çocukları siyasete bulaşmasın, oyuncu olmasın istemişler. Şimdiki ebeveynler, el kadar bebelerini setlerin önünde, belki keşfedilir diye tutuyor.

Yemeğe biraz geç kaldık doğal olarak. Anladığın üzere Osi de ben de zaman konusunda inanılmaz kötü insanlarız. Asla ama asla bir yere saatinde yetişemiyoruz. Geç kalmamız ufak çaplı bir kriz yarattı tabii. Ama çok önemli olmadı.

Evlerine girdik, iki tane kız kardeşi var. Bir tanesi evli, inanılmaz güzel bir bebeği var. Diğeri evlenmek üzere. Evlenmek üzere olan, bizim Osi'nin aynısı. Aynı konuşma hızı, aynı ortamı ele alma, aynı heyecan.

Annesi çok sakin, çok hamarat. Ama asıl beni şaşırtan babası oldu. Yani ben kızlar ve anneye şaşırdırırım diye düşünüyordum ama baba bütün saızı aldı eline, kimseye fırsat bırakmadı.

Osi'nin iki kelime konuşmasına izin vermiyor, annesine fırsat vermiyor. Sürekli birileri hakkında

bir şeyler anlatıyor ama anlattığı insanların kim olduğunu bilmiyorum. Hareketleri büyük büyük. Tamam, çok tatlı bir adam ama hafiften korkutucu. Yani orada bize ne derse köpek gibi yapacakmışız hissiyatındayız.

Yemeğin ortasında bir anda kalktı ayağa, “Osi ya, seni iyi ki çocukken çok dövmüşüm, sonunda adam oldun! Ben bunu bir döverdim...” diye anlatmaya başladı. Yutkunamadım bile, o derece şok oldum. Bir de ayağa kalkıp, nasıl dövdüğünü gösteriyor.

Osi’nin neden bu kadar kavgacı olduğunu, kendini sürekli korumaya aldığını anladım. Ona yapılan en ufak davranışı tehdit olarak algılamasını, sorunları kavga ederek çözme ihtiyacını, o küçük enişte gibi yürüyüşünün nedenini çözdüm. En önemlisi o iğrenç seksist söylemleri, o kadınlara dair konuşmalarının altında yatan öfkeyi de buldum. Evdeki erkek egemenliğinde, sürekli olarak biri tarafından sömürülmüş çünkü. Ezilmiş, hırpalanmış.

Baba, kızlarca belli. Kızlar korunmaya muhtaç. Osi ise tam tersi görülmüş. O da bunun acısını büyüdükçe bence başta kardeşleri olmak üzere bütün kadınlardan çıkarmış.

En çok da şuna üzıldüm ama; babası bunları anlatırken, babasının “Adam oldun,” demesinden gururlanmasına. Hiç takdir görmediği, o ne yapsa beğenmeyen, hor gören babasına bir şeyleri kanıtladığını hissetmesine.

Bir taraftan da sevindim, Osi babasıyla olan karmasını belki de bu gece tamamladı diye. Çünkü o gece babası ne derse “evet” dedi sağolsun. Yani umuyorum, onca eveti karması için demiş olsun. Çünkü şu an yok yere kocaman bir düğün planlıyoruz!

Oraya gitmeden önce, bin kez Osi’yi uyardım. “Bak mürüvetim görülsün” diye düğün yapmayacağız. Adam gibi ikimiz de kalkıp nikâhımızı yapıyoruz tamam mı? Düğüne harcayacağımız parayla dünyayı dolaşacağız. Planımız bu yönde. Şamdanlar yok, nikâh şekerleri yok, yalılarda düğün yok, limonata yok, pasta yok. Altın takmak isteyen varsa nikâha gelir.”

Babasının bir kelimesiyle Osi hooooop değişti. Bir anda düğün planlamaya başladı. Allahım bari eş dost arasında yapalım diye düşünürken, en son babasıyla yan yana hangi akraba, nerede otursun, kimlerle küsler, onları konuşmaya başladılar.

Babası zaten, biri için “Eğer o kadın düğüne gelirse beni öldü bilin,” diye apartmanı birbirine katınca, “Kimse o kadın, valla çağırmayacağız,” dedim.

Eve dönerken, Osi’nin artık yeni bir heyecanı vardı: Düğün yapmak!

Ben başıma çok büyük bir bela aldım Osi ile. Düğün nereden çıktı şimdi? Önümüzde 15 gün var, 15 gün içinde ne düğünü! Neyse ya, eve gidince Osi’yi kandırırım nasıl olsa.

Gelin odasına değil,
Yahudi soykırımı odasına girmişim.

Kandıramadım. şu an gelinlikçide dört kişi üzerime neredeyse üç beden dar gelen bir şeyi bana giydirmeye alışıyor.

Başta Osi tam kıvama gelmişti ikimizin evlenmesi konusunda ama sonra kendimi bir anda Instagram'da gelinlik modelleri bakarken, milletin düğününe iekerken buldum. İlerde ya pişman olursam düğün yapmayarak, diye dertlendim. Hem benim neyim eksik ya, kaçarak mı evleniyoruz, bu ne böyle, dedim. Sonunda düğünü istedim.

Düğün salonu istemem, yalı istemem, deniz kenarında bbreklerimi ştrm diye diye düğün yeri bulamadık. Bir türlü yer beğenmiyoruz, beğendiklerimiz ise taa bir sene önceden tutulmuş. Millet yememiş içmemiş resmen düğün yeri tutmuş kendine.

Büyük bir ev turalım, havuz kenarı yapalım dedik. Yok onu bile bulamadık. Beykoz'da kır düğünü kafasına girelim diye düşündük, bütün yeşillikleri kapmışlar. En sonunda onun tanıdığı, bunun arkadaşları derken Küçükçiftlik Park'ta evlenmeye karar verdik. "Konser alanını, festival alanı gibi yaparız. Piknik masalarını süsleriz" dedik.

Bize ulaşan bir düğün organizatörüyle konuştuk. "Her şeyi ben hallederim, siz hiç karışmayacaksınız," diyince de işimize geldi. Aslında kız öyle demedi ama ben öyle demesini umdum. Daha doğrusu şunu dedi: "Bu kadar kısa zamanda bir yarrak yapılmaz ama ben elimden geleni yaparım, siz de ne olur biraz işin ucundan tutun."

Ben başta bu işin ucundan tutma kısmını anlamadım. Çünkü madem bir düğünüm olacak benim için önemli olan kilo kısmıydı. Osi ile ayrılık dönemimiz benim için biraz iştah açıcı olmuştu. Barışmamız ise sürekli yemek yemeye geçince yedi kilo aldığımı gördüm. Yani insanların en zayıf olması gereken dönemde ben her zamanki gibi yine kiloluyum.

Yaa off offff off! Millet düğünü olacak diye kendini aç bırakır, ben sadece yemek yedim. Ve kendimi tutmaya çalıştıkça daha çok yedim. Kollarım yine pehlivan gibi oldu. Götümü artık takmıyorum, nasılsa gelinliğin içinde götüm gözükmeyecek. O yüzden en kısa yoldan beni zayıflatacak her şeyi denedim. Bu arada bu konuda tek değilim, Osi benden daha

çok kilo aldı da Allah'tan, bu konuyu beraber hallettik.

Güzellik merkezlerine gittik, iğrenç insanlar olduğumuzu suratımıza suratımıza söylemelerini dinledik. Ben sadece kollarıma çözüm bulalım diyorum; orada gıdımdan tut, ayak topuklarıma kadar yağlı buluyorlar beni.

“Yanaklarını zayıflatalım, bileklerin çok kalın ona şöyle bir aletimiz var. On seans şuna gir, bütün bedenini iki beden inceltir ama yanında kesinlikle buna gir. İşte şu mavi poşetin içinde yarım saat dur, sonra şu makinede bir saat bekle, ardından şu masaj aletiyle seni yoğuracağız.”

Düğünden önce bence asla ama asla güzellik merkezlerinden akıl alma derim. İnsanın o an duyması gereken en son şeyleri sana söylüyorlar çünkü.

Yağları donduran, korkunç bir şeye girdik. Osi göbeğine; ben kollarıma. İki tane vakum aletini yapıştırdılar bize. Bir saat öyle kaldık. Aylardır yediğim çiğköfteleri bir saat içinde buzla donduracaklar işte. Böyle söyleyince mantıksız gibi geliyor ama kadın onu öyle bir anlatıyor ki, “Kır benim bütün yağlarımı!” diyorsun.

“Sinek ısırtığı gibi bir acı hissediyorsun” dedi bi de. Yaaaa ejderha sineği mi bu Allah aşkına! Kollarımı sıkış sıkış sıkıştırdı. Osi bi odada bağırıyor, ben bi odada ağlıyorum. Bildiğin Yahudi soykırım odasına almışlar gibi bizi.

Oradan bir çıktık, benim kollar mosmor. Bildiğin mor! Üç gün dayak yemişim gibi. Osi'nin göbeği, böbreğini çalmışlar gibi mor. Hadi onun göbeği gözüküyor, peki ben! Uzun kollu gelinlik mi giyeceğim şimdi ya. İki güne geçer dedi ama o kadar kan toplamış ki bir sene mor kalır kollarım.

Ayrıca ben vakumu çıkartınca hooop altı santimetre incelemek zannediyordum. Daha her gün bol su içecekmişim de bir ayda ancak toparlanırmış; ilk hafta biraz belli olurmuş. Lan neden bunu, koluma o cihazı yapıştırmadan söylemedin!?

Belki yarım kilo veririz diye, sabahları bir saat yürüyüş yapalım dedik. O yürüyüşlerden sonra bir kahvaltı yapışımız var, günde bir kilo aldık.

Sonraki gün Vakko'da gelinlik randevum vardı. Kızların hepsini ayarladım. Şampanyalı, şamatalı bir gelinlik provası olsun diye. Biz bu zayıflama mevzularına o kadra kafayı taktık ki kendi provama bi saat geç kaldım. Aslında iki saat, kızlar ben nasılsa geç kalırım diye bana bir saat erken söylemişler çünkü. Onlar, şampanyalarını içip, bir sürü gelinlik denemişler. Ben geldiğimde saatimiz bitmişti, yukarda beraber pide yedik.

“Bir sonraki randevuyu ise ancak haftaya alıyoruz,” dediler, haftaya da zaten düğün var.

Büyük ihtimalle düğünüme bile yetişemeceğim. Hatta sanırım gelinlik bulamayacağım. Baktık olmuyor, şişko gelin damat olalım, ne yapalım dedik.

Çünkü uğraştıkça daha çok kilo alıyoruz. Bari en azından işleri yetiştiririz dedik.

Oradan çıktıktan sonra, Nişantaşı'nda gördüğüm ilk gelinlik dikim evi mi diyorlar ne diyorlarsa oraya girdim. Sahibi inanılmaz tatlı bir kadındı. Gelinlikler de öyle herkesin üstünde olanlardan değildi. Baya ilginç, güzel ve farklı dikimlerdi. Bir tanesini giydim, memelerim çok ortada diye Osi kalp krizi geçirdi. Bir tanesi bana olmadı, yani Allah affetsin ama bir insan ne kadar çirkin olursa o kadar oldum. Diğeri minicik geldi, büyüttüğü zaman gelinliğin bütün modeli bozulurdu. Bulamayacağım falan diye düşünürken, kadın bana bir gelinlik çıkardı. "Ben senin kitaplarını okurken, hep böyle bir şeyi hayal etmişim," dedi.

Gelinliğin önü kısa, arkası uzun. Kollarının bir tarafında tül var. Göğüs kısmı çok zarif. Biraz 1950'leri anımsatıyor. Yani, şimdi hiç kısa gelinlik hayal etmemiştim. Ama üstüme giyince de fena olmadı. Daha doğrusu eğlenceli geldi. Diğer gelinlikler fazla prenses gibi. Bu böyle daha zıpır. Evet ya dedim, neden olmasın. Bu oluyor. Üzerime oluşu, oturması falan düğün gününe kadar yetiştirmeye çalışırım dedi. Yani son saniyeye kadar inşallah bir sorun çıkmaz!

Taktik maktik yok,
bam bam bam!

Osi ile bir ton sorunumuz yokmuş gibi yeni problemimiz hangi evde yaşamamız gerektiği! Ben kendi evimden ayrılmak istemiyorum, çünkü bütün eşyalarımı geri zekâlı gibi o eve göre yaptırmıştım. Başka bir eve hayatta olmaz o eşyalar.

Bir de şimdi yeni ev bul, ona taşın, offf işkence resmen. Osi'nin o AİDS'li evine de beni öldürsen girmem! Osi'nin eşyalarını da evime almam. Ona da bunu kabul ettiremiyorum, neymiş, yeni almış hepsini atacak mıymış. Ya o yatağın üstünde kimlerle yattın? O yosunlaşmış koltuğunu ben gördüm. O evden bir çöp bile giremez benim evime kusura bakmasın. Ama tabii bunu kavga ve dövüşle halletmek yerine, kendi yöntemlerimle halletmeye karar verdim. Çünkü ben ısrar ettikçe, kendisi eşyalarına daha çok

bağlanıyor. “Tamam,” dedim, hadi eve getireceğin eşyaları seçelim.

Evine gittik, neyi gösterse “Tabii tatlım, alalım aşkım, bu da güzelmış bunu unutmayalım bebeğim,” diyorum. Sonra ben bir yolunu bulurum nasılsa. Zaten benim şu an düşünmem gerekenden daha büyük bir problemim var.

Ben çok büyük bir bok yedim!

Balayı için biz de her klişe yeni evli gibi nedense Tayland’ı seçtik. İki tane maymunla fotoğraf çekti-rip, doğaya karşı şıpidik terliklerle yürümezsek evli sayılmıyoruz çünkü. Başta dalga geçiyorduk, “Düşünsene Tayland’a gidermişiz, korkunç!” diye, sonra kendimizi oranın fotoğraflarına bakarken bulduk. Düşündüm ve balayında harcayacağımız parayı ikimiz de benim hesabıma koyduk. Nedense benim hesabımın daha güvenli olduğuna karar verdik. Her şeyi o hesaptan hallediyoruz.

Başlarda bu durum bir hoşuma gitti. Çocuğun eline bir sorumluluk vermişsin edasıyla inanılmaz özenli davranıyordum. Bütün gelir-giderleri deftere yazmalar falan. Sonra sıkıldım bu yazma işinden, amaaan diyerek. Ve para nerelere gidiyor, ipin ucunu kaçırdım.

Balayı için uçak rezervasyonumuzun son günüydü, onu ödemem gerekliydi. Ama bir baktım, balayı paramız bitmiş! Uçağın parasını ödeyemiyorum!

Hemen panikle, kart dökümanına baktım. Neye

ne kadar harcamışım diye. Geri zekâlı gibi balayında giyeceğim kıyafetlere vermişim hepsini. Salak salak takılar, iç çamaşırları, ayakkabılar, kozmetik malzemeleri... Balayının birinci günü giyerim diye insan dört tane elbise alır mı?

Bir taraftan da, bir gece apansız gitsem, Osi'nin ev eşyalarını çaktırmadan satsam, o parayı bizim ortak hesaba koysam mı diyorum. Ama mobese görüntüsünde falan çıkarım, bir de yok yere hırsızlıktan içeri girmek var.

O gece yemin ederim sabaha kadar uyuyamadım. Uçak biletini de alamadım işin kötüsü. Otele mail attım iptal için ama iptalsiz almıştım. “Korkunç bir kaza sonucu kocam vefat etti, tek başıma gelemiyorum. Acılar içinde kıvranıyorum. Lütfen paramı geri verin” falan yazdım. Yani vicdansız değillerse bence verirler.

O yüzden de Osi'ye biraz fazla iyi davranıyorum. Öğrendiğinde kükreyecek çünkü. Ben de “Bunu benim gibi bir kadına nasıl yaparsın? Seni koşulsuz seven, sana melek gibi davranan bir kadına! Bana, bana!” diye damardan girerim diye düşünüyorum.

Bir taraftan da balayı denilen olayın ne kadar gereksiz olduğuna dair şeyler aşılamaya çalışıyorum.

“Osi ya, bütün yaz zaten tatildegdik. Tayland'da ne yapacağız Allah aşkına!”

“Arkadaşımınışıyerinden bir arkadaşı Tayland'dan

dönüşte sıtma olmuş, ülkeye döner dönmez vefat etmiş. Töbe töbe.”

“On beş saat uçakta ne yapacaksın sen, çok merak ediyorum?”

Günlerdir çaktırmadan uçak kazası raporlarını falan izletmeye çalışıyorum ona. Sesli sesli düşen uçakların haberlerini okuyorum. Bu da artık kimden duyduysa bir şey duymuş, bir hap varmış, içiyormuşsun on beş saat uyku.

Ne desem olmuyor, ne yapsam kafaya koydu gideceğiz.

Baktım olmuyor, onu en zayıf yerinden vurayım dedim. Kahve makinesi almamız gerek diyerek, Osi’yi aldım, teknoloji ürünleri satan bi yere götürdüm. Sekiz yaşında oğlumu bırakır gibi, onu Pes oyunlarının önüne bıraktım. Sonra kulağının dibinde fısıldamaya başladım.

“Offf şu oyun harika ya, keşke biraz daha paramız olsaydı, sana bunu alırdık.”

“Tayland’a gitmeseydik, şunun son çıkanını alırdık.”

“Ne saçma değil mi şunu bir alıyorsun, istersen beş sene soluksuz oyna, tatil dediğin beş günde bitiyor.”

Sinsi sinsi beyninin içine girdim. O oyunları delice arzu etmesini sağladım. Yanında oyun forumlarında yapılan yorumları bir bir okudum. Tam kıvama geldi, hamur gibi oldu.

“Ya ben sana kıyamam ama şunlara nasıl bakıyorsun. Osi, seni öyle çok seviyorum ki. Bence boş verelim balayını falan. Zaten bana senin yanında her gün balayı. Sana istediğin oyunları alalım. Çeyiz gibi düşünelim işte. Evet, çok istiyordum gitmeyi ama benim için önemli olan senin mutluluğun. Ben fedakârlık yapıyorum, istediğin şeyi alabilirsin.”

Ve bingo! İki tane oyunu, bütün evliliğimiz boyunca başına kakabileceğim. O iki oyunun fiyatını arttırdıkça arttırırım, sorun yok. Hayatı boyunca beni balayına götürmediği içinse vicdan yaptırıp, nasıl vefakâr bir kadın olduğumu anlatacağım. Şu an ağzı kulaklarında, benim ne kadar iyi bir insan olduğumdan, hayatında vermiş olduğu en mantıklı şeyin benimle evlenmek olduğundan falan bahsediyor. Çok şükür ya, bu işten de kurtuldum.

Şimdi sıra geldi, o boktan eşyalarından kurtulmaya. Onun içinse planım tıklar tıklar işledi. Son saniyeye kadar, o eşyaları ne kadar çok istediğimden bahsettim durdum. Evliliğin bazen istemediğin şeyleri severek yapman demek olduğuna da inandırdım. Hoşlanmadığı bir şeyi yapacağı zaman, dudaklarımı büzüp, “Peki, ben senin için eşyalarını kabul ettim ama sen bilirsin. Tek taraflı bir özveriyle sürdüreceksen bu ilişkiyi eyvallah,” diyerek duygu sömürüsüyle her şeyi hallettim. Ve o eşyaları getirme gününü son haftaya bıraktım. Babamlar evdeyken, evin önüne kamyon geldi.

Çıkıp, “Bu eşyalar eve sığmaz, nereye gönderiyorsan gönder!” diye kıyametleri kopardım. Osi ile bir kavgaya tutulmak üzereydik ki...

“Evde babamlar var, onların önünde gerçekten benimle kavga mı edeceksin? Babamın biricik kızını iki tane eşya için üzeceksin yani. Beni burada avazım çıktığı kadar bağırıtırıp, ağlatacaksın. Ben senin o leş gibi oyunların için halayından vazgeçeyim, herkes fink fink gezerken; ben kocamın mutluluğunu düşüneyim ama beyfendi artık nasıl bir anısı varsa, kopamadığı eşyaları için babamın önünde benimle kavga etsin, çok güzel!!!! Hayır, neden inat ediyorsun bunları getirmeye. O Godik denilen kızın mı anısı var buzdolabında da ille bu eve gelecek o eşyaların. Godik denilen sürtük mü yattı o yatakta. Söyle söyle, çekinme söyle Allah aşkına, neden bu kadar inat. Yazıklar olsun sana!!!!!!”

Ve eşyalar kamyondan inmeden annesinin evine gitti. Böylece bu işten de kurtulmuş oldum! Ya tamam ben de yaptığımın iyi bir şey olduğunu düşünmüyorum.

Yalnız şöyle bir durum var, bu düğün stresi denilen olay gerçekten varmış. Bi de bizimkini düşünün on beş güne sıkıştırmak zorundayız.

Her günümüz patlamaya hazır bir bomba gibi geçiyor. Hiçbir şey yetişmiyor, yetişmediği gibi ikimiz de dünyanın en siki taşşağına denk insanıyız, bizden çok düğün organizatörü olan kız panik yaşıyor.

Bize kalsa “yetişirrrrr, amaaaaan.” Azıcık bize yansıtmaya çalıştığı an coşuyoruz.

O yüzden kavga çıkacağını anladığım alanları biraz yumuşatmak zorundayım. Yani bana göre yaptığım şey gayet etik bir davranış. Lütfen kimse gelinliğini sorgulamasın!

Ya bir gün beni sevmezsen?

Evet, Merkür retro'da tanışmış olabiliriz. İkimizin de haritası birbirine uygun olmayabilir ama düğün için planladığımız tarih de iki insanın evlenmesi için olabilecek en kötü tarihtir. Başta sallamadım falan ama günlerdir aklımdan çıkmıyor. Zodi de sürekli "Valla yıldızlar için en boktan zaman ama sen bilirsın" diyip duruyor. Bu arada öyle kafamıza göre evleniyoruz ama biz çok büyük bir mevzuyu unuttuk.

Belediye başkanı bizim nikâhı kıymak istedi, biz de eyvallah dedik, sonra daldık başka işlere. Meğersem işlemleri bizim yapmamız gerekiymiş. Ne bileyim, madem kendi kıyacak, kendi yapar diye düşünmüştüm. Öyle değilmiş ama.

Verem savaşından, aile hekimliğine kadar bütün günümüz devletin bize "evlenebilir" raporu verme-

siyle geçti. Ya o kadar gereksiz işlemler ki. O pat diye evlenmeler falan yalan yani.

En sonunda belediye başkanı da olsa kendi ikamet-kâhımızın olduğu belediyeden izin falan almamız gerektiğini öğrendik. Sabahın köründe oraya gittik, oradayken de “Ya gelmişken evlenseydik” falan diye konuşuyoruz. Çalışanlar, “Evlendirelim sizi, şu saat boş” dediler. Biz Osi ile birbirimize baktık. Madem düğün tarihimiz kötü bir tarih, hadi o zaman dedik!

Ben bizim kızlara söyledim. Osi en yakın arkadaşına haber verdi. Gittik en yakın mağazadan o gömlek aldı kendine. Bense beyaz bir elbise. Zodi gelirken bi çiçekçide yaptırdığı taçla bir demet çiçeği getirdi. Kızlar işlerinden “hastayım” diye çıktı. Koşa koşa belediyeye yetiştik.

Her şey o kadar hızlı oldu ki, sanırım biraz başım döndü. Midem bulandı. Kendimi kötü hissettim. Koşturmadan mı, yoksa ben ne yapıyorum acaba korkusundan mı, anlamadım.

Bekleme odasında kustum önce. Sonra yüzümü yıkamak için aynaya baktım. Ve kendi kendime sordum: “Ne yapıyorum ben?”

Birazdan, neredeyse hiç tanımadığım ama bütün acılarını ezbere bildiğim bir adamla evleniyorum. Herkesin büyük bir hata yapıyorsun dediği ama benim inatla doğru adam olduğunu düşündüğüm biriyle. O kişi insanın karşısına çıkınca anlıyormuşsun.

Ben anlamış mıydım? Ya doğru insan o değilse, ya şu an büyük bir illüzyonun içinde hapsolduysam?..

Peki Osi, o korkuyor mu? Ben ona uygun değilsem ne olacak? Benden nefret etmeyecek mi? Ya beni sevmezse? Benden uzaklaşırsa? “Hayatta en büyük pişmanlığım sensin,” diyerek beni terk ederse?

Korkuyorum, çok korkuyorum. Ben ne yapıyorum, evlenmemiz lazım bizim. Nefesim kesilerek Osi’nin yanına gittim. Ayakkabılarını bağlıyordu.

“Osi ne olur kaçalım, bak hata yapıyoruz. Sonra birbirimizden nefret edeceğiz. Her gün kavga, her gün hakaret. Sevdiğimiz ne varsa, tiksineceğiz. Kalk kaçalım gidelim. Ben iyi değilim.”

Osi önce anlamadı, sonra durdu.

“Derin derin nefes al, ben seni seviyorum. Sen beni sevmiyor musun? Kavga etsek, birbirimizden tiksinsen bile bir saniye olsun seninle evlendiğim için pişman olmayacağım. Hadi gel,” dedi, tuttu elimden. Nikâh masasına doğru gittik. O kadar çok ter attım ki o masada. Artık gözlerim kararıyordu. Yutkunamıyordum. Normalde mutluluktan masayı yemem gerekliydi, ne bileyim “Evleniyorum laaaa-aaaan!!!!” diye nikâh memurunu kucağıma almam lazımdı. Ama onun yerine korkuyordum, zangır zangır titriyordum.

Terk edilmekten, düşmekten, sevilmemekten, acı çekmekten çok korkuyordum. Artık nasıl belli ettiysem, nikâh memuresi “Ne kadar heyecanlısınız,

Götü gözüken gelin

Bu akşam erken uyumalıyım, yarın hayatımın en önemli günlerinden biri olacak. Gelin oluyorum! En son bu heyecanı, üniversite sınavına girmeden önceki gece yaşamıştım. Şimdi de aynı şeyi hissediyorum. Uyumam lazım diye yatağa girdim ama yok, bir türlü uyuyamıyorum! Koyun sayma, papatya-melisa çayı, lavanta yağı. Ne yaptıysam olmadı, uyuyamadım. En son hafiften uyur gibi oldum, uykuyla uyanıklık arasında bir yerde kaldığım an...

Biri beni çağırıyor ama sesin nereden geldiğini bi türlü çözemiyorum. “Puccaaa, Puccaaaa!” Sağa bakıyorum, sola bakıyorum kimse yok. Rüyada olduğumu da anlamadım. “Efendim” diyorum ama cevap yok: “Puccaaa, Puccaaaa!”

Ölüyorum! Neyse en azından nikâhı yaptık. Evlenmeden ölmeyeceğim. Yani benim bu hayata umut dolu

bakan düşüncelerim de... Sürekli ama beni çağırıyor, "Tamam, anladık be, gelcem! Bi dur hayatım gözümün önünden film şeridi gibi geçsin. Öyle pat diye olur mu?"

Hayatımı gözümün önünden geçirmeye çalışıyorum ama aklıma sadece "gelinlik yetişmeyecek" geliyor. Tabutumun üstüne falan serecekler muhtemelen. Keşke duvaklı yaptırıyaydım, o minicik gelinlik hiç tabuta olur mu ya!

Hâlâ inatla çağırıyor, "Eeee geldim işte be!" diye tek nefesle bir uyandım, baktım, Osi karşımda pikeyi kafasına çekmiş titriyor. Ne oldu diye ayaklandım hemen. Kendini yere attı, sağa sola dönüp duruyor. "Ölüyorum, kalbim kötü, kalp krizi geçiriyorum sanırım," diye ağlamaklı konuşuyor.

Önce bi korktum, hemen elimi kalbine götürdüm. Hayır, ne anlayacaksam. Ulan keşke ben ölseydim. "Karının bahtına bak, damat düğünden bi gün önce öldü" diyecekler. O yerde debeleniyor, ben ondan daha çok debeleniyorum. "Vay benim kör talihim," diye. Sonra aklıma geldi! Osi'de panik atak var. Büyük ihtimal strese girdiği için, nöbet geçiriyor.

O debelenmeye devam etti, ben bi oh çekip çekmecedeyim ilaçlarını aramaya başladım. İlaçları bitmiş. Hoş, sabah bi tane almıştı zaten. İkincisi fazla mı olur, ne yapar bilmiyorum. Bi yandan da uyumazsam yarın suratım şişecek. Zaten zor uyudum. Uyku da var. Neticede, ölmeyecek. Ben de yapılacak en doğru şeyi yaptım.

“Kalp krizi falan geçirmiyorsun. Geçirirsen ağzına sıçarım senin! Düğünden bi gün önce ölmek ne ya? Psikolojik, canını sıkma. Yat, uyu yarına bişeyin kalmaz,” diyerek döndüm götümü uyumaya devam ettim. Edemedim daha doğrusu. Buzağı gibi inliyor Osi, “Ölüyorum” diye. Başka odada yatcam ama bütün odalar dolu. Ya sabır diyerek kalktım. Telefonumu ona attım.

“Nöbetçi eczane uygulaması var, ordan bak. İlacını git al, bişeyin yok.”

Bu çıktı gitti. Giderken ama bin tane laf söyledi. Yok ben ne biçim insan mışım. İnsan mıymışım. Hiç kalbim yokmuş. O ölüp giderken bile uykumu düşünüyormuşum.

Geri zekâlı, gelinim ben gelin! Suratım şişerse ne yaparım! Hem ölmüyorsun da. Ölen insan tıptı tıptı ilaç almaya mı gider? Keşke onunla gitseymişim ama... Çünkü yol boyunca sürekli beni aradı. Sonunda aldı da ilacını, rahatladı. Yani umarım rahatlamıştır, sonrasında uykuya daldım çünkü.

Sabah uyandım, aynada suratımı bir gördüm. Aman Allahım! Makyajsız Bülent Ersoy gibi! Şişmiş işte yaaa! Banyoya gircem, sıcak su yok. Aşağıdan sürekli çığlık sesleri geliyor. Babamlar, köpekleri bir o tarafa indiriyor; bir bu tarafa. Gelinliğim yok! Ayakkabı almaya gidicem daha. Dünya üzerinde kim, ayakkabısını düğün günü almış Allah aşkına! Dün yaptırdığım pedikür bozulmuş. Alnımda koca-

man bir sivilce! Ve babam arkadan, “Kızım yapabileceğim bir şey var mı?” diye hâlâ soruyor. Bir taraftan da “Gömleği bana küçük almışsınız, onu değiştirsenize,” diyor. Düğün günümde bir bu eksikti! Kendi gelinliğim bitti, babamın gömleğini düşünmek zorundayım bir de.

Her şeyi elime yüzüme bulaştırdım. “Kimse yardım etmesin, ikimiz yapalım” diyen dilimi sikeyim. Sadece bir nikâh yapıp geçecektik. Telefonumda, organizatör kızın mesajları var. Yine eksik, yine yetiştirmeyen paralar, yine çabuk vermem kararlar. Bu kez bardak yokmuş. Gömlek bitti şimdi bardağı düşünmem lazım. Ve daha güne yeni başladık.

Banyoda oturdum, ağlamaya başladım. Babam hâlâ dışarda, “Fişi verin ben değiştiririm, fiş nerede, kızım baksana faturasını nereye koydunuz?” diyip duruyor. Yedim o fişi, yedim!

Osi geldi yanıma, oturdu önüme.

“Hepsini hallediyoruz, merak etme. Ben aşağıya inip, sıcak suyu hemen yapıyorum. Gelinlik, oraya gelecek zaten. Otele gitmeden, ayakkabıyı iki dakikada çözeriz. Zaten açık renk olacak ne önemi var. Yüzün de şişmemiş. Bi soğuk suyla yıka bak, toparlar. Gömleği de aşağıdan bi yerden yenisini alsınlar. Hiç uğraşmasınlar. Şimdi ben sana kahveni yapıyorum. Oradan da güzel bir kahvaltı yaparız. Sonra da her şey tak tak tak hallolacak.”

O bana böyle yapınca, gece yaptığım şeyden öyle

bir utandım ki. Ben böyle konularda inanılmaz öküzlüyorum. Teselli etmek, hiç benlik bir olay değil. Yalan söylüyormuşum gibi geliyor. Çünkü o sırada gerçekten şu siktiğimin sıfatı şişecek diye düşünürken, elinden tutup rol yapmak yalancılıkmış gibi. Aslında değil, tabii doğru olan o sırada onu düşünmemek, orası ayrı mevzu tabii.

O da şu an büyük ihtimalle “Sikerim, suratın şişti diye ne tatava kopardın be kızım!” falan diyor içinden. Bari, gece uyku sersemiydim anlamadım falan diyeyim de, beni bencil bir leş gibi görmesin.

Bu arada evden alınma diye bir olay varmış, hiç haberim yok. Zodi, “Davulla alınman lazımdı!” diyip duruyor. Gelinliğe benzeyen ama gelinlik olmayan bir şey giymem gerekiymiş. Keşke öncesinde bir araştırsaydım, gerçi yine de davulla kendimi aldırtmazdım sanırım. Evde bulduğum beyaz bir şeyi giydim çıktım ya, kim uğraşacak onlarla.

Kahvaltıyı yaptık, kahvaltı boyunca tabii telefonum hiç susmadı: Sürekli bir eksik, devamlı ama. Bir taraftan da az yemeliyim diye düşünüyorum ama stres daha çok yediriyor beni.

Tam kendimi yere atıp, ikinci ağlama krizine giriyordum ki Osi telefonumu kapattı. Kendi telefonunu da.

“Ya en fazla ne olacak olabilir? Biz eğlenmek için düşün yapmıyor muyuz kızım? Bırak kendini, seni bu kadar darlayacaksa ne anlamı var? Bugün senin

günün, normalde her şeyin dört dörtlüktü de bugün mü pürüz çıktı?"

Amaaaan Osi ya, yine beni utandırdı. Artık bilerek mi yapıyor, dün gecenin intikamını böyle mi alıyor, anlamadım. Biraz fazla iyi yalnız. Ya da gece çok ilaç aldı, beyni uyuştu, bilmiyorum.

Kahvaltıdan sonra ayakkabı almaya gittik. Tek renk ayakkabı alacağımız için sorun olmaz, hemen bulurum diyordum ama bir şeyi arıyorsan; o şeyi asla bulamazsın kuralını unutmuşum. Yok, yok, yok! Şu gelinliğin altına spor ayakkabısı giyenleri anlıyorum şu an. Onlar da kesin benim gibi arayıp, bulamadılar. Sonra bir sinirle geçirdiler spor ayakkabılarını. Hayır, gittim götümde gelinlik diktirdim. Onun altına spor giyersem, hobit gelini gibi olacağım. Yedinci mağazaya girince dayamadım, tam istediğim model olmasa bile açık renk olanı aldım, çıktım.

Otele geldik, ayakkabıyı bir daha deneyeyim dedim. Ayyy az önce ayağıma tam gelen; şu an küçük oldu. İçine buz kalıplarını koyup, otelin buzdolabına ayakkabıları yerleştirdim.

Kuaförden önce Osi'nin arkadaşları geldi. Benim gelin odam bir anda asker uğurlama odasına döndü. Odanın her tarafında kıllı adamlar var. Hepsi öküz gibi bağılıyor, seksist espiriler yapıyor ve içiyor.

En azından kuaför geldi de gelin olduğumu hatırladım biraz. Bu kez de bizim kızlar geç kaldı. Ve vaktim yok diye prova yaptırmadığıma pişman ol-

dum. Allahım, tek başıma gelin başımın nasıl olacağına karar vermek zorundayım. Hayatım boyunca saçımı bir kere bile kıvırcık yaptırmamış olmama rağmen, orada nasıl oldu bilmiyorum, kıvırcığı kabul ettim.

Ya sen geri zekâlı mısın Pucca? Kıvırcık gelin başı mı olur! Yan tarafa vualet yerleştirilecek Allah'tan da en azından kafamın bir tarafı gözükmeyecek. Makyaj desen, yanlıştır renkleri seçtim. Küçük Ceylan'a benzedim. Baya Türkücü Ceylan'ın klip çekimleri gibi. Allahım hiçbir şey istediğim gibi olmuyor. Yani daha doğrusu ne istediğimi bilmiyorum.

Kızlar daha gelmedi, Osi ve arkadaşları baya sarhoş oldu ve hepsi gerdek yatağımın üstünde pis pis çoraplarıyla oturuyor. O yatağın üstü az önce balonlar ve gül yapraklarıyla doluydu oysa. Gelinliğim hâlâ ortada yok.

Kızlar sonunda geldi, hepsinin makyajı benden güzel olmuş. Saçları da. Kızlara nasıl olduğumu soruyorum ayıp olmasın diye "Çok güzel olmuşsun," diyorlar ama cevap verirken bana bile bakmıyorlar.

Bu kez gerdek yatağımın üstündeki insan sayısı onu geçti. Osi odanın içinde şort, gömlek ve viski şişesiyle dolanıyor. Papyonu yerde geziyor. Herkesin elinde içki kadehi.

Bir kamera bizi kaydediyor ama ben domuz gibiyim şu an. Suratım beş karış asık. Zaten, o makyaj yapılmadan önce çekim yapılmasına asla izin verme-

dim. Ayy o ne ya, neyin özgüvenidir bu töbe töbe! Bir de o düğün videolarını gerçekten izleyen var mı çok merak ediyorum. Onlardan klip yapıyorlar, sıkıcı sıkıcı hepsi birbirinin aynısı. Şeyi de istemedim mesela, dış çekim! Osi ile beraber gelinliğimi giyip, denize falan sokacaklardı beni.

Ayyy hâlâ gelinliğim ortada yok.

Bu arada hassiktir, asıl şeyi unuttuk biz... Düğün yerinde fotoğrafçı yok! Eee milleti kim çekecek? Yaa ben nasıl unuttum bunu! Neyse ya, herkesin telefonu var nasılsa oradan çekerler işte.

Sonunda gelinliğim geldi! Ayakkabının rengini gelinliğe göre koyu almışım. Ve sanki ayakkabı olmadı, sanki değil, hiç olmadı.

Kızlar ayıp olmasın diye, tekrar “Çok güzel olmuş,” dediler ama sonunda, “Kimse ayakkabına bakmaz, merak etmez,” diye de eklemeyi unutmadılar. Bu arada ayakkabıyı buzun içinde fazla tuttum sanırım, parmaklarım dışarı fırlamaya başladı.

Gazeteden röportaj için geldiler, Osi baya sarhoş ve çok mutlu. Osi’nin arkadaşları inanılmaz mutlu. Bizim kızlar çok güzel ve çok mutlu.

Bense kıvırcık saçlı bir Ceylan’ım. Kendimi ağayla zorla evlendirilen toy köylü kızı gibi hissediyorum.

En sonunda dayanamadım gizli gizli bir şişe şarabı aldım, tuvalete gittim. Klozetin üzerine oturdum. Üstüme dökmemek için iyice öne doğru eğilip, şarabı

kafama diktim. Düğün günümde asla sarhoş olmayacağım diyordum ama kimse kusura bakmasın da bütün millet laylaylom eğlenirken ben böyle kalacak değilim.

Gizli gizli şişenin çeyreğini içtim, kalanını küvetin içine sakladım. Tuvaletten her çıktığımda daha mutlu, daha sakın, daha her şeyi kabullenmiştim.

Bu arada eksikler bir bir söylenmeye başladı. Düğün pastasını da unutmuşuz. Aslında unutmadık, zaten düğün pastalarını sevmediğim için millet de yemesin demiştim. Bir de o pasta kesme merasimini sevmiyorum ben. Onun yerine köfte ekmek yerler diye düşündüm. Mantıklı bence.

Nikâh şekerini unutmuşuz. Onu da unutmadık aslında. Milletin verdiği nikâh şekerini yolda atıyordum ben. Benimkini de nasılsa atacaklar. Onun yerine daha mantıklı bir şey koyayım dedim.

“Hangover kiti” hazırladık, ertesi sabah işlerine yarayacak ne varsa, paketin içinde bulsunlar işte. Kahvesinden, ağrı kesicisine kadar. Osi ile prezervatif konusunda bir tartıştık. “Babamlar geliyor düğüne, prezervatifi görünce adamın kalbine iner,” dese bile prezervatifi kitin içine koydurdum. Çünkü, Osi’nin arkadaşlarını gördüm, tanıyorum. İşimi şansa bırakamam kusura bakmasın!

Ve en önemlisi, belediye başkanı yalandan bile olsa nikâhımızı kıyacaktı, o da gelemeyecekmiş. Üstelik, kıymak isteyen de kendisiydi. Hatta “Size ne

şaka yapayım orda?” diye bile sormuştu. Son saniye mi söylenir, be adam. Oy isteme dönemi gelince, nasıl olsa ben bu ortada bırakmayı hatırlatırım kendisine.

Hemen kız grubumuzdan birini ayarladık, cübbe-şiyle nikâhımızı kıymaya geldi.

Her, bir eksiğin söylendiği, her unutulmuş akrabaların hatırlatıldığı, her sorun çıktığı an; tuvalete gide gele, o bir şişe şarabı bitirdim. En son odadan çıkarken şarkılar söylüyordum.

Küçükçiftlik Park’a gittik. Düğün kısmına girmeden bir iki fotoğraf çektirmemiz lazım ama benim gelinliğimin kısılalığından sürekli götüm gözüktüyor. Osi sürekli eteklerimi çekiştirip duruyor. “Götü gözüken gelin mi olur?” diye çıldırdı adam. Bense artık şarabın etkisiyle uffuuuuuuu kendimi yerden yere atıyorum, bi pozlar bi pozlar.

Ve sonunda artık içeri girdik. Kalbim ağzımdan çıkacak gibi atıyordu. İçeri girmeden önce tabii, Osi’ye son uyarısını da yaptım. “Bok bok espiriler yaparsan yemin ederim, evlenmiyorum derim,” diye. Malımı iyi biliyorum, çünkü bir haftadır, orada yapacağı espirileri kafasında tasarlıyor. Evliliğin erkek üzerinde olan yıkıcı etkisiyle ilgili muhabbetleri yapacak belli. Daha çıkarken, içinden mırmır konuşuyordu.

Nikâhı kıymak için takın oraya geldik. Kafamı kaldırdım, taka bir baktım. Aman Allahım, sadece

tak güzel olsun istemiştim oysa. Minnacık bir tak, tüllerin üzerinde daha ütü izi duruyor. Kafamda yarattığım, o uçuşan tüller, her tarafı saran çiçek kokuları falan yok tabii. Ben taka bakıp kahrolurken, Osi hiç soluk almadan espiriler, şakalar, bizi rezil etmeler...

Dedim, üzülmemin manası yok, Osi'yi bir iki dürttüm sus diye ama yok, konuşup duruyor. O kadar çok konuşuyor ki düğünümüzde miyiz, Osi'nin stand-up gösterisinde mi belli değil. En son, "Kabul ediyor musun?" diye bana sordu, tiribimi attım valla.

"Yani bilmiyorum, aslında kabul etmemem lazım..." diye konuşup, arkamı dönüp gitmeyi planlıyordum ama Osi hemen mikrofonu aldı, benim yerime de "Evet!" diye bağırdı. O an babamla göz göze geldik. Kocaman adamın çocuk gibi omuzlarını zangır zangır titreterek ağlayışını gördüm. Ağlamamam lazım diye yukarı doğru baktım.

O dakikadan sonra da hiçbir şeyi kafaya takmadım. Ayakkabısına basma geleneğini de ayaklarının üzerinde tepinerek yaptım. Her masada durup, milletin bardağından içtim. Akrabalarla poz verirken, mahsusuktan karşıda fotoğraf makinesi varmış gibi davrandım. Ara ara yorulup, yerlere attım kendimi. Bazen Osi'yi kaybettim.

İki kez tuvalete gittim. İkisinde de yan tuvalete yiyişen insanlara rastladım. İyi ki prezervatifi koymuşuz diye oh çektim. Damat halayında birinin aya-

ğı kırıldı. Türkçe müzik çok az çalalım dedim ama düğün baştan sona Türkçe geçti. Sürekli dans ettim, sürekli ama. Köfte ekmek yiyemedim, onun yerine suşi buldum onu yedim. Sonra masa altına geçip, çaktırmadan kustum ama büyük ihtimalle herkes gördü.

Ve annem de gelmişti düğüne, akraba masasında teyzem ve yengemle beraberdiler. Babamlar da masanın diğer ucundaydı. Hep bu anı merak etmiştim, ne olacak diye. Demek ki böyle oluyormuş.

Anneme sarılıp ağladım. Babamla daha çok ağladım ama. Artık hayatımın diğer kısmında, küslük, kırgınlık, yoksunluk, eksiklik olmayacak dedim.

Zodi ve bizim kızlar düğün hediyesi olarak, stüdyoya girip bana özel şarkı söylemişler. Düğünün en güzel kısımlarından biri buydu. Multitap'ın şarkısını değiştirip kendileri söylemişler. Sonra tabii Osi'nin arkadaşları kıskandı, çıkıp onlar da şarkı söylediler. "Sabahlara dayanamam Osman Ağa" diye. Gerçekten düğünde söylenecek en mantıklı şarkıydı!!!!

*"Bir gün umutsuz, çözümsüz hissedersen
Bil ki o çıkmaz sokakta yalnız değilsin
Özel birisin, özel güçlerin var
Sıcak bir evin, bir Pukin ve de çılgın
arkadaşların var
Biz böyleyiz bu kadarız bizim hayatımız
İçimizden ne geçerse onu söyler yaparız*

*Bu zamana ait değil asi ruhlarımız
 İşte böyleyiz bu kadarız
 Bir gün umutsuz, çözümsüz hissedersen
 Bil ki o çıkmaz sokakta yalnız değilsin
 Özel birisin, özel güçlerin var
 Sıcak bir evin, bir Pukin ve de çılgın
 arkadaşların var
 Biz böyleyiz bu kadarız bizim hayatımız
 İçimizden ne geçerse onu söyler yaparız
 Bu zamana ait değil asi ruhlarımız
 İşte böyleyiz bu kadarız!"*

O kadar çok acı çektim, o kadar çok "bitmeyecek sanırım" dediğim günler yaşadım. Ara ara "ölürsem ancak kurtulurum" dediğim anlar da çok oldu. Bunların yanında inanılmaz eğlenceli günlerim de oldu. Çok yalan söyledim, inanmamam gereken kim varsa inandım. Hep yanlış kişilere âşık oldum. Çoğunda âşık olduğumu zannettim.

Çok çalıştım, para kazanmak için inanılmaz uğraştım.

Bazen aç uyudum. Bazen borçlarımı ödemek için böbreğimin birini ne kadar alırlar diye düşündüm. Ama gün geldi, hayvan gibi para saçtım. Ertesi gün ağladım ama ne yapalım.

İnanılmaz güzel dedikodu yaptım. Kaymak gibi işin içinden sıyrıldım. Sürekli burnumu boka da batırdım.

Çok gezdim, gezerken hep sarhoş oldum. Uyuşturucuya hiç bulaşmadım, zaten hep kafam güzel gibiydi. Büyük ihtimalle benden bile akıllı tek gözü kör bir köpeği evlat edindim.

Hayal ettiğim eve taşındım, sonra pişman oldum. Bir sürü şeyden pişman oldum. Çok kınadım, durdum durdum kınadım. O kınadıklarımı tek tek yaşadım.

Ve şimdi evlendim. Artık hayatımın diğer kısmındayım. İlk defa mutlu sonu yaşıyorum! Çünkü ben bunu hak ettim!

Tabii ki bir sorun çıkacaktı!

Düğün gecemizde, odamıza gittik. Bütün gün yatağın üzerinde tepinip durdukları için o çarşafın üzerinde yatmam diye kıyametleri kopardım. Çarşafı çıkartırken, odanın kapısı çaldı. Kapının önünde iki tane polis.

Aha dedim, birine bir şey oldu. Ufak çaplı bir kriz yaşarken. Adamlar neden geldiklerini söylediler:

Osi'yi askere almaya!..

Osi meğersem askerliğini yapmamış. Kaçak sayılıyormuş.

Kendimi attım yere, ağlaya ağlaya “Zorla koca buldum, onu da ilk gece alamazsınız. Allahım çok kötü oluyorum, almayın onu, kocamı almayın ne olur,” dedim.

Adamlar artık beni sakinleştirmekten olayı unut-

tular. En son kolonyayla şakaklarımı ovuyorlardı. Geri zekâlı Osi, sen bana nasıl askerliğini yapmadığını söylemezsin? Ama bende hata, hiç mi anlamadın bu çocuğun bir tane bile askerlik anısı bile yok diye.

Şu an ne yapacağımı hiç bilmiyorum!

Yani anlayacağın bir günlüğü daha “Bilmiyorum,” diye bitiriyorum.

Darısı bir sonrakine.

Galiba yavruma bir baba buldum.

Birbirimizi anlamaya çalışırken...

Elektrikli bisiklet
maceramız başlıyor!

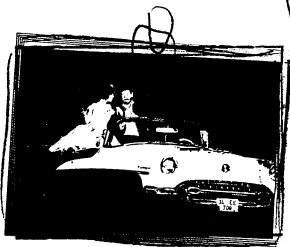
Dur dur daha düğün olmadı.
yıldırım nikahımıza giderken...

Altın takarlar herhalde!

Gelin odam o kadar
eğlenceli ki...

Saçım bozulmuş mu Osi?

Eğleniyorum ben
bu adamla ya!